

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOME
OBSESSIONS
CAN'T BE
CONTROLLED.

FORBIDDEN ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SOME
OBSESSIONS
CAN'T BE
CONTROLLED.

FORBIDDEN ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA EDEN

Davayı çöz. Kızı kurtarın. Katili durdurun.

Wren'i koru. Jacob Jones kardeşinden gelen mesajı alır almaz harekete geçer. Wren Maye çocukluğunun altın kızı, gençlik fantezilerinin yıldızı ve ona her zaman yasak olan tek kadındı... çünkü ikiz kardeşinin sevgilisiydi. Yıllar boyunca Wren'le arasına dikkatli bir mesafe koymuştur çünkü onun, dikkatli kontrolünü bozabilecek tek kişi olduğunu bilmektedir.

Kız tehlikede ve onu kurtarabilecek tek kişi o.

Jacob, Wren'in kaçırılmasını durdurmak için tam zamanında gelir. Şimdi onun gölgesi olacaktır çünkü Wren intikam peşindeki bir katilin hedefidir. Jacob, Wren'le arasına her zaman dikkatli bir mesafe koymuştur ama artık mesafeye yer yoktur. Tehlike var. Arzu vardır. Bitmek bilmeyen kısır bir saplantı var. Yani şimdi, sadece istediğini alacak. Ve evet, onun için kardeşiyle savaşacak. Onun için dünyayla savaşacak. Kız onun olacak. Kimse ona ait olana zarar veremeyecek.

Ondan nefret ettiğini sanıyordu. Şimdi onun kahramanı oluyor.

Bir kadın ne yapmalıdır? Bir an, nefis Jacob Jones aralarına buz gibi bir mesafe koyuyor ve bir sonraki anda onu kurtarıyor. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öpüyor ve onu her türlü tehditten koruyacağına yemin ediyor. Peki bu koruma işini yapmak için? Kardeşinin rolünü üstlenmek zorunda. Onun sevgilisi olacak. Ya da... en azından Jacob yanlışlıkla Ebenezer "Eb" Jones'un onun hayatındaki rolünün bu olduğuna inanmaktadır. Flaş haber: O hiçbir zaman Eb'e ait olmadı. Nasıl ? Yıllardır,

Jacob'a bağlanmıştı. Karanlık hakkında çok fazla şey bilen yoğun ve düşünceli ikiz.

Bir katil intikam almak için onu kullanacak.

Wren'in hem Jacob hem de Eb ile olan bağlantısı onu katilin mükemmel hedefi haline getirir. Kardeşleri cezalandırmak için onu öldürmek istiyor. Bir cana karşılık bir can. İkizler suçlarının bedelini ödeyecek. Ve ikisi için de çok önemli olan bir kadını kaybederek ödeyecekler. Biri için bir arkadaş. Diğerinin sevgilisi. Kaybettiklerinin yasını tutarken ziyaret edebilecekleri buz gibi bir mezar.

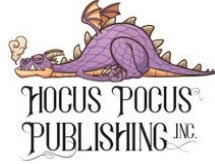
İntikam en iyi buz gibi servis edilir. Peki ya arzu? En iyisi kızgınken yanmasıdır.

Yazarın Notu: Geçmişten gelen soğuk bir dava Jacob'ın dünyasını paramparça etmek üzeredir. Buz Kırıcılar'la bir araya gelip bu davayı çözemezse, hayatı boyunca saplantısı olan kadını kaybedebilir. Kalbinin sahibi olan kadını. Bir başka Buz Kırıcı Soğuk Vaka Romantizmine hazır olun... Tehlike, buhar, arzusuyla daha fazla savaşmayacak bir kahraman. Canavarı uyandırırken dikkatli olun. Çünkü istediği kadın için cehennem gibi savaşacak.

Foabiddc" Icc

Icc Nacakca Cold Case RoÃa "cc Nook
13

Cm "t'kia Edc"

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif Hakkı © 2025 Cindy

Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntıların veya alıntılarının kullanımı dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınlı ilgili herhangi bir sorunuz, yorumunuz veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com adresiyle iletişime geçin.

*Okuyucularım için teşekkür ederim.
Hadi birlikte başka bir faili meçhul davayı
çözelim.*

Co "t'c "t's

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sıradaki Cynthia'dan](#)

[Kişisel Mesaj Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden Diğer Kitapları](#)

[Yazarının Yazar Hakkında](#)

Ckapt'ca O "c

WREN'I KORU.

Tek bir görevi vardı. Sadece bir tane. Jacob "Jake" Jones'un vücudundaki her bir hücreyi yakıp kavuran bir amaç... Kafasının içinde sonsuz bir döngü halinde iki kelime çalışıyordu. *Wren'i korumak.*

Emir ikiz kardeşinden gelmişti. Jake ondan uzak durmak zorundayken Wren Maye'le birlikte olan şanslı orospu çocuğu. Yüzüne sıkı bir gülümseme yerleştirmek ve buz gibi bir kibarlık sergilemek zorundayken, aslında tüm dünyada istediği tek şey-

Wren.

Wren'i koru.

Jeep'i barın kalabalık otoparkına park etti. Kardeşinden gelen mesajın üzerinden yirmi dört saat geçmişti. İki kelime. Başka ayrıntı yoktu. Zaten ikizi de detaylara pek önem vermezdi. Ve o mesajdan sonra kardeşi Eb tamamen karanlığa gömülmüştü. Adamın bir CIA ajanı olduğu düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi. Eb çoğu gününü karanlıkta geçirirdi.

Ben de öyle.

Gerçi Jake'in şu anda CIA'e bağlı olmadığı kesindi. Kurallara uymayı hiç sevmezdi. Bir zamanlar bunu denemiş ve nefret etmişti. Hükümetin ağından olabildiğince çabuk kurtulmuştu.

Ve Jake'in kuralları çiğneme eğilimi yıllar geçtikçe daha da kötüleşmişti. Son zamanlarda, istediğini almak ve sonuçlarını lanetlemek için çok fazla havadaydı.

Wren'i koru.

Araçtan çıktı. Etrafı kolaçan etti. Gece yarısına yaklaşıyordu ve tabii ki Güney Carolina, Hilton Head'deki işlek bar tıklım tıklım doluydu. Sahilin hemen kıyısında yer alan mekân yerli halk ve turistlerle doluydu ve barın açık kapılarından içeri dolan melodiler gecenin karanlığına karışıyordu.

Otoparkı çeşitli araçlar doldurmuştu. Kamyonlar, iki üstü açık araba, en az üç cip ve hatta uzun, şık bir limuzin. Bakışları limuzinde bir an oyalandı. Sonra omuzlarını dikleştirerek bara doğru yürüdü. Burası Wren'in amcasına aitti. Sahilde yıllardır kalabalıkları çeken bir batakhane. Dışarıya yerleştirilmiş sörf tahtalarının ve ziyaretçilere New Orleans, Key West ve New York gibi yerlerden ne kadar uzakta olduklarını gösteren yön tabelalarının bulunduğu uzun direğin yanından geçti. Başını sert bir selamla fedaiye doğru eğdi ve sonra içeri girdi, bakışları dansçıların ve içenlerin üzerinde geziniyordu ve-

Neden kafasında gelin duvağı var ki?

Wren'in küçücük dans pistinde, başında beyaz gelin salındığını gördüğünde vücudundaki tüm kaslar kilitlendi. Bir an için hiç hareket edemedi. Dünyası başına yıkıldı. Hayır, daha çok dünyası suratında patladı. *Evleniyor muydu? Ne zamandan beri?*

Yemyeşil dudaklarından kahkahalar döküldü. Net olarak duyamayacağı kadar uzaktaydı ama sesi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu. Mutlulukla titreşen yumuşak, hafif bir tını. Onun kahkahalarının sesini biliyordu, sesini anında seçebiliyordu, her zaman sürdüğü kokuyu biliyordu ve biliyordu-

Başını çevirdi. Kahkahasının ortasında ona bakarken dondu kaldı. Sonra gözleri büyüdü. Elini kaldırırken beyaz duvağı bir omzunun üzerinden kaydı.

ve ona el salladı.

Gülümsemesi parlaktı. Işıl ışıldı. Çok misafirperverdi.

Ona doğru bir yol açmaya başladığında göğsü ağrıyordu. Dudaklarında gülümseme yoktu. Acımasız bir kararlılık vücudunun her hücresini dolduruyordu.

Wren'i koru.

Yalnız dans etmiyordu. bir grup kadın toplanmıştı. Wren'in arkadaşlarını tanıdığı için tanıdığı kadınlar. Eski lise arkadaşları, eskiden hepsi aynı okula gitmişti.

"Oh, bakın!" Wren'in sağındaki kadın heyecanla küçük bir sıçrama yaptı. Beyaz elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. "Eb burada!" Şimdi ona neşeyle el sallıyordu. "Merhaba, Eb! Tanrım, Wren, o çok ateşli."

Wren'in yanakları kızardı.

Tam önünde durdu.

"Eb değil," dedi hemen. "Jake." Peçesini geriye itti. "Merhaba, Jake."

Arkadaşları - sahip olma eğiliminde olduğu ve gerçekten hayatında tuttuğu birkaç kişi -Ona Jake derdi, Jacob değil. Çok ama çok uzun zamandır Wren'le arkadaş bölgesindeydi. *Kardeşinin kızına şehvet duyma*. Bu temel bir kuraldı. Ya da öyle olmalıydı. Ancak bu kurala tam olarak uymayı hiçbir zaman başaramamıştı. *Kardeşinin kızına şehvet duyma-*

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Beyazlı kadın şampanya boşaltmadan önce başını salladı. "İkizleri birbirinden anında ayırt edebilen tanıdığım tek kişi sensin." Boş kadehi yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. "Sanırım mahrem bilgilere sahiptin, ha?" Kaşları oynadı. Abartılı bir göz kırptı.

Wren'in yanakları daha da kızardı. "Hayır, istemiyorum." Gevrek. Başındaki örtüyü çekti. "Bunu geri almanın zamanı geldi Makayla. Kesinlikle gelinin başında kalmalı." Duvağı Makayla'ya doğru itti ve sonra Jake'e sarılmak için öne doğru bir adım attı.

Kolları ona sarıldı. Vanilya ve bal kokusu burnuna doldu. Kadının yumuşaklığı ona doğru bastırdı. Hafif, sıradan bir sarılma. Yıllar boyunca ona sayısız kez sarılmıştı. O da her zaman hızlı, şefkatli bir sarılmayla karşılık vermişti. Arkadaşça. Çok hızlı. Sanki önemli değilmiş gibi.

Bu sefer değil.

Kolları etrafında kilitlendi. Yüzü onun boynuna yaslanmıştı. "Evleneceğini sanıyordum."

Vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. Geri çekildi. En azından denedi.

Gitmesine izin vermedi, henüz değil. Onu sık sık kucağına alma şansı olmamıştı. Öyleyse neden anın tadını çıkarmayalım?

Gözleri -koyu kahverengi ama altın renginin en zayıf ipuçlarıyla dolu- ona bakarken genişledi. Sonra seksi küçük dili dudaklarının üzerinde - kaygan, açık pembeye boyadığı dudakları. "Sana böyle bir şeyden bahsetmez miydin sanıyorsun? Nişan oldukça önemli bir şeydir."

"Sen ve Eb düğümü atmaya yaklaştığınızda," diye karşılık verdi, "umarım bana büyük olaydan bahsedersin."

Zarif çenesi sertleşti. Gözleri kısıldı. "Bu asla olmayacak." Curt. Geri adım attı. Sert bir geri çekilme.

Elleri iki yanına düştü. "Bana hiç söylemeyecek misin? Acı verici. Ben de en azından düğününe davet edileceğimi sanıyordum." Cehennemi yakından ve şahsen görmekten bahsediyorum.

"Eb ve ben evlenmeyeceğiz demek istedim. Asla." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kolsuz, soluk mavi bir elbise giymişti. Elbise kalçasının ortasında duruyordu ve mükemmel kıvrımlarına çok iyi oturuyordu. "Bu yüzden davetiye almayı beklemeye devam etmeyin. Böyle bir şey olmayacak."

Bildiğim iyi oldu. Bütün gece duyduğum en iyi haber. Gülümsemesini kontrol etmek zorunda kalmadıysa ne olayım.

"Konuşmamız gerek," dedi ona, o sırada bile... kahretsin, içinden bir neşe mi yayılıyordu? Muhtemelen. Kesinlikle. Öyle hissettim.

Kara kaşlarından biri çatıldı. "Yapmamız gereken bu mu Jake? *Konuşmak* mı? Yazık." Narin burun delikleri alevlendi. "Başka bir şey yapacağımızı ummayı tercih ederdim."

Bu da ne demek oluyor? Dans ettiği kadınlar tökezleyerek uzaklaşırken içini bir şüphe kapladı. "Wren, *sarhoş musun?*"

"Pek sayılmaz." Başını eğdi. "Belki?" Uzun bir nefes verdi. "Bak, odaklan, olur mu?"

Odaklanıyordu. Fantezilerinin yıldızı değildi. Yüksek topuklu sandaletlerinin içinde biraz sallanıyor gibiydi. "Asla sarhoş olmuyorsun." Bu onun en önemli kurallarından biriydi. Özellikle de üniversitedeki o hıyarın içkisine ilaç katmasından sonra. Jake çok yaklaşımıştı, onu tam bayılmak üzereyken yakalamıştı. Onunla ilgilenmiş ve içkisine o pisliği koyan hergelenin bu hareketinden pişmanlık duymasını sağlamıştı. Gerçi bir ara o pisliğin yaşamasına hiç izin vermemeyi bile düşünmüştü.

Bu şekilde karanlık ve rahatsız bir piç olma eğilimindeydi. Birçok kusurundan biri.

Wren ona ters ters baktı. "Bu bir bekârlığa veda partisi! Bir arkadaşımın *bekârlığa veda* partisi sırasında amcamın barında içki içebilirim. Tanrım. Eğlence polisi, dur."

Çenesini açmak zorunda kaldı. Doğru ya. Eb eğlenceli olandı. Maske takıp partinin neşesi gibi davranabilen kişi. Eb'in içinde Jake'inkine rakip bir karanlık olduğunu ondan başka kimse fark etmiş miydi? Ama Eb'in aksine Jake karanlığını gizleme zahmetine girmiyordu. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Dünyanın görmesi için etrafta gösteriş yapmayı severdi. Bu karanlık, can sıkıcı pislikleri uzak tutmaya yardımcı oluyordu. "Eb olmadığım için üzgünüm."

"Oh, bu!" Ona doğru fırladı. Kollarından tuttu. "Eb'i istemiyorum." Elleri adamın üst kollarını sıkıca kavradı. Onu kendine doğru çekti. Şaşırان adam ona doğru eğildi. Wren tutkuyla, "*Seni istiyorum,*" dedi.

Sonra ağzı onunkini aldı.

O küçük dans pistinin tam ortasında.

Etraflarında insanlar dolanıyordu.

Bekârlığa veda partisi arkadaşları onları izlerken.

Kızın ağzı adaminkini aldı.

Bir hata olmalı. Wren kesinlikle sarhoş olmalıydı. Dudakları onunkilerin altından ayrılırken, dudaklarındaki ve ağzına dalan o seksi küçük dildeki şampanyanın tadını aldı. Ama...

Siktir et.

Hayali kollarındaydı. O anın tadını çıkaracaktı. Ve her zaman içinde zincirlediği arzusuna boyun eğecek ve sonunda, sonunda çok istediği şeyi alacaktı - sonunda Wren'i alacaktı.

Geri çekildi. "Beni öpmeyeceksin." Alçak bir mırıltı. Sustu. Utanmış. "Ben seni öpüyorum. Sen beni öpmüyorsun." Gözleri barda gezindi. "*Neden* seni öpüyorum?" İki adım geri çekildi. Elleri ondan uzaklaşmıştı.

"Wren?" Jake ona doğru uzandı.

Ama arkasını döndü ve kalabalığı yarararak ilerledi. Dansçıların arasından sıyrılıp arkadaşlarına doğru koşarken topukları yerde takırdadı.

Orada durmuş, onu izliyordu. Bir süre donup kalmıştı. Eli hâlâ ona uzanıyordu. Yavaşça, parmakları kıvrıldı ve düştü.

* * *

"Peki, hangi kardeş daha iyi öpüşüyor?" Gelin duvağı özenle şekillendirilmiş saçlarının tepesinde bir kez daha dururken Makayla iri mavi gözlerini kırıştırarak sordu. "Meraklı zihinler bilmek istiyor."

Etrafındaki gruptan bir kahkaha tufanı koptu.

Wren'in midesi bulandı. Elbette, hepsi gösteriyi izlemişti. Onun Jake'i öpmesini. Jake de onu öpmemişti. Kendini aptal yerine koyması.

Onun hayat hikayesi.

Bir kadeh şampanya alabileceğini düşündü. Geri atabilirdi. Gülüp Eb'in daha iyi öpüştüğünü söyleyebilirdi. Tabii ki öyleydi. Eb çekici ve eğlenceliydi ve asla bir kadını dans pistinin ortasında öylece asılı bırakıp kendini utandırmazdı.

Ya da en azından Eb bunu ona yapmazdı. Wren'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Adam en azından ona acıyarak karşılık verirdi.

Acıma öpücüğü kesinlikle Jake'in tarzı değildi. Yine de bunu bilmeliydi.

"Eee?" Makayla bastırdı.

"Peki ne zamandan beri Jake'i öpmekle ilgileniyorsun?" Jennifer Kent -onur konuğu, her beş dakikada bir herkese bu unvanı hatırlatırdı- yaklaştı. "Bu garip bir ikiz fetişi falan mı?"

Evet, muhtemelen bir kadeh şampanya almalı. Belki iki tane? Ama hiçbir şey almadı. Ne yapmaya karar verdi? Dürüst olmaya. Çünkü neden olmasın ki? "Ne zaman ilgimi çekti?" Wren soruyu tekrarlardı. Aklından geçirdi. "Hemen hemen her zaman ilgiliydim." İşte oldu. Bitti. Gerçek ortaya çıktı. Derin, karanlık sır ortaya çıktı.

Gruptan şok olmuş soluk sesleri geldi.

Wren'in gözleri doldu. "Oh, hadi ama. Hepiniz onun seksi olduğunu biliyorsunuz." Ses tonu onları gerçeği inkâr etmeye cesaretlendiriyordu.

"Eb ve Jake ikisi de muhteşem ama Jake... uh, o *korkutucu*," diye düzeltti Jennifer. "Buz gibi soğuk ve çılgınca gergin."

Makayla başını salladı. O da peçesiyle oynuyordu. Wren sinirlenerek, "İyi, o korkunç seksi," dedi.

Makayla yine başını salladı.

Kimin daha iyi öpüştüğüne gelince, Wren'in cevaplayabileceği bir soru değildi bu. Çünkü Jake de onu öpmemişti. Sanki kalbine saplanan o bıçak iyi hissettirmişti. Ama Wren yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Makayla, senin adına çok mutluyum!" Bu sahneyi bitirmenin ve oradan defolup gitmenin zamanı gelmişti. "Seni kutlarken harika vakit geçirdim." Aslında vardı. Ta ki son

Beş dakika. "Tom'la birlikte koridorda yürümeni görmek için sabırsızlanıyorum. Gelmiş geçmiş en güzel gelin olacaksın." Şimdi, Jake'le tekrar karşılaşmadan oradan nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

Makayla gözlerini kırptırdı. Wren'in etrafına bakmak için başını çevirdi. "Sanırım Korkunç Ateşli bu tarafa geliyor."

Hayır, hayır, hayır. Arkasına bakmıyordu. Hızlı bir kaçış yapıyordu. Kibarca sohbet ediyor ve sonra kaçıyordu. "Gelecek ay düğün için orada olacağım. Beni de sayın. Harika bir geceydi." Bir saat önce bitmesi gereken bir geceydi ama kutlama uzayıp gitmişti.

Jake'le tekrar uğraşmak zorunda kalmadan önce bu oyalanmaya son vermenin zamanı gelmişti.

Kollarını Makayla Lane'e doladı -arkadaşı yakında Makayla Hadden olacaktı- ve Wren fısıldadı, "Tebrikler. Umarım hayatının her günü mutlu olursun." Sonra Wren aceleyle yan tarafa geçti ve-

"Gitmiyorsun." Jennifer'dan. Evet, gidiyordu. En azından deniyordu. "Ben baş ," dedi Jennifer. Birkaç inilti duyuldu.

"Ve sabaha kadar içki içmeliyiz, başka bir bara gitmeliyiz,-"

"Ben yatmaya gidiyorum," diyerek Jennifer'ın büyük planlarını yarıda kesti Makayla. "Bu müstakbel gelin partilemiş." Esnedi. Biraz sallandı. "Ayrıca, limuzin zaten dışarıda çok uzun süredir bekliyor. Haydi yola koyulalım hanımlar." Duvağını bir kez daha çekti.

Yola çıkıyorlardı. Wren amcasının sahil evinde kalıyordu. Kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Limuzine binmesine gerek yoktu.

Hızlıca kucaklaşmalar ve yakında görüşmek üzere sözler verildi ve bayanlar ayrılırken havada bir parfüm telaşı vardı. Wren gözlerin üzerinde olduğunu hissettiğine yemin ediyordu ama omzunun üzerinden bakmadı. Jake gibi bir tehditle başa çıkabilecek durumda değildi.

Sonra. Bu yüzden, arkadaşları barın önüne doğru ilerlediğinde onunla tekrar yüzleşmek yerine, kayarak arka çıkışa doğru ilerledi. Özgürlük elinin altındaydı. Ve belki yarın Jake'le bir kez daha yüzleşebilecekti. Belki de utanç verici öpücüğe gülüp geçebilirlerdi.

Gerçekliğin abartıldığı gibi olmadığından bahsediyoruz.

Barın arka kapısını iterek açtı. Dışarı adımını attığında hafif ılık gece havası tenini okşadı. Sessizlik. Tam değil. Çok uzakta olmayan kıyıya vuran dalgaların uğultusu duyuluyordu. Ama müziğin sesi kısılmıştı. O çarpan ritim artık tüm vücudunu sarsmıyor gibiydi.

Yıllarca bir erkeği öpmeyi hayal ettin. Bunu kafanda kurdun. Ve sonra... hayal kırıklığı.

da onu öpmemişti bile. Dudaklarını yalamıştı. Dilini içeri soktu. Onu tattı. Ve o bir heykel olmuştu.

Adam ona neon ışıklı bir tabela da gösterebilirdi. *İlgilenmiyorum.*

Uzun zamandır şüphelendiği bir gerçek.

Wren sandaletlerini tekmeledi ve amcasının evine doğru yürümeye başlarken sağ eliyle tuttu. Çantası kalçasına çarptı. Milo Amca şehir dışındaydı. Düzeltiyorum, sık sık olduğu gibi ülke dışındaydı. Macera gezilerinden birine çıkmıştı. Onun sahil evinde kalmayı planlıyordu. Onun için ikinci bir ev olan bir yerde. Tıpkı Milo Amca'nın onun ikinci babası olduğu gibi. Genç bir kızken onu yanına almıştı.

Onu sevmişti.

O ve ikizler olmasaydı... ihtiyacı olduğunda hayatına giren o kardeşler olmasaydı...

Hayır. Yapma.

Geçmiş düşünmekten nefret ediyordu. Özellikle de *ya şöyle olsaydı* denilen karanlık ve tehlikeli yolda araba kullanmaktan nefret ediyordu...

Sahil evine doğru ilerlerken adımlarını hızlandırdı. Adımlarının ardından kumlar havalandı ve o-

"Wren."

Takip ediliyordu. Doğru. Tabii. Kontrol et. Derin bir ses gecenin içinden süzülüp gelmişti. Arkasından geliyordu. Arkasına bakmadı. "Bak, bu bir hataydı." Kendi sesi soğuktu. Dalgaların gürültüsünü bastıracak kadar yüksekti. "Seni bir daha öpmeyeceğime söz veriyorum. Namusun güvende." Bu yeterince küstahça mıydı?

Sessizlik.

Kollarında tüyler diken diken oldu. Neden tüyleri diken diken olmuştu? Hissedeceği son şey soğuktu. "İyi geceler, Jake."

Daha fazla sessizlik.

Lanet olsun. Omzunun üzerinden baktı-

Jake değil.

Bir adam ona doğru koşuyordu. Kumların üzerinde hızla ilerliyordu. Yıldızlar ve ay kumsalı aydınlatıyordu ve kadın adamın iri yarı olduğunu görebiliyordu. Kaslıydı. Başını bir kapüşon örtüyordu ve Tanrım, elindeki bir bıçak mıydı?

Tökezledi. Ayakkabılarını düşürdü. Çığlık attı.

Çığlığı Jake'in adıydı.

Hayatı için koşmaya başlamadan hemen önce Jake için çığlık attı. Ama çok uzağa gidemedi. Adam çok hızlıydı. Kum adımlarını yumuşatırken ve dalgalar yaklaştığını haber veren diğer sesleri bastırırken çok yaklaşmıştı. Adamın vücudu kadınınkine çarptı. Kadın kumların üzerine yuvarlandı. Adam onu yakaladı, bir eliyle saçlarını tutarken diğer eliyle boğazına bir bıçak dayadı.

"Seni kurtaramaz," diye hırladı. "Benimle geliyorsun." Bıçak kızın tenine bastırdı.

Bir kükreme geceyi sarstı. Bu kükreme *onun* adıydı.

Nefesi titreyerek kesilirken bıçaklı adama "Buna güvenme," dedi. Rahatlama başını döndürmüştü. İyi. Belki de rahatlamaydı. Belki de çok fazla şampanyaydı. Belki de korkuydu. Ya da yukarıdakilerin hepsi.

Ama yine de kendisini tutan serseriye "Bu Jake ve *senin kıcıını tekmeleyecek*" dedi.

Başka bir kükreme geceyi böldü. Daha yakın bir kükreme. Daha da öfkeli bir kükreme.

Jake onu öpmek istemeyebilirdi. Ama Jake'in kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğini kesinlikle biliyordu.

Ckapt'ca İki

PISLIĞIN BİRİ WREN'I YERE YATIRMIŞTI. ELLERİ WREN'İN ELLERİNE DOLANMIŞTI. güzel saçları. Boğazına *bıçak* dayamıştı.

"*Wren!*" Jake yaklaşırken kükredi. Ama o pislik hayatının dayağını yemek üzereydi. Bu dünyada hiç kimse Wren'i incitemezdi. Kalbi göğsünde sertçe çarptı.

Adamın başında kapüşonlu bir tişört vardı. Wren ağzından kum tükürürken onu ayağa kaldırdı. Sandaletleri kumsaldaydı. Vücudu titriyordu.

Bıçak hâlâ boğazındaydı. "Yürü git kahraman," diye emretti adam.

Jake durdu. Uzaklaşmadı. "Kafan karışmış." Wren'in gözleri büyüdü.

"Ona dokunabileceğini sanıyorsun. Onu incitebileceğini." Jake başını salladı. "Yapamazsın. Bu gece ayrılmadan önce dersi iyice anladığından emin olacağım. Ve gittiğinde hapse gireceksin. Kırık bir elle." Sakin. Tamamen doğru. Jake tutmaya niyetli olmadığı bir sözü vermekten hiç hoşlanmazdı.

"Beni dışarı çıkaracağını mı sanıyorsun?" Bir kahkaha. "Evet." Başka bir söz.

"*İkimizi* de dışarı mı çıkaracaksın?" diye ekledi adam.

Cehennem. İkinci bir saldırgan. Jake bu pisliğe ve Wren'e o kadar odaklanmıştı ki daha fazla tehlike sezmemişti. Bu gece daha da kötüleşebilir miydi?

Wren'in başı biraz sağa kaydı ve Jake onun arkasına baktığını fark etti. Bıçak boğazındaydı ve dehşetten hâlâ heykel gibi durması gerekirdi. Bunun yerine aniden bir çılgılık atarak ileri fırladı ve Jake'in üzerine atladı.

Kadının vücudu adaminkine doğru savruldu. Adam onu yakaladı, kolları onu sardı ve ikisi de kumun üzerine yuvarlandı.

"Silah!" Wren onu tutarken nefesi kesildi. "Silah, silah, silah!"

Kapüşonlu piç koşarak uzaklaşırken bile Wren'i altına alarak onu yuvarladı. Bir an için Jake hareket edemedi. Vücudu Wren'in üzerinde ezilmişti.

Tehdidi durdurun. Wren'i kurtarın.

Ayağa kalktı.

"Arkanda silahlı biri vardı!" Wren onu tekrar yere yatırmaya çalıştı. "Sana doğrultulmuştu! Ateş edecek sandım!"

İki saldırgan da kaçmıştı. Ya da, düzeltiyorum, kaçmaya çalışıyorlardı. Bunun olmasına izin veremezdi. Tutması gereken sözler vardı. Wren'in elinden kurtuldu. "Bara geri dön. Polisleri arayın!"

"Ne? *Jake!*"

Kaçan saldırganların peşinden gitti. Aslında sadece bir saldırgan görebiliyordu. Kapüşonlu piçi. Silahlı adamı hiç görmemişti. Herif ciddi ciddi kışını kaldırmış olmalıydı çünkü çoktan gözden kaybolmuştu. Jake hızını artırarak Wren'e el kaldıran serserinin peşinden koştu. Adama parmaklarının kırılacağına ve hapse gireceğine söz vermişti ve o pislik tam olarak bunu alacaktı.

Ama...

Adam körlemesine koşmuyordu. Bara ya da yakındaki bir sahil evine geri dönmüyordu. Uzakta bekleyen küçük iskeleye doğru koşuyordu. Bir tekne sallanıyordu, içinde biri vardı.

Ne oluyor lan?

Jake kendi silahını çıkarmıştı. Onu ne zaman aldığını bile hatırlamıyordu. Silah taşımak onun için ikinci doğaydı.

Teknenin motoru vızıldadı. Kapüşonlu hıyar tekneye doğru kaçışını iki kez zamanladı. Çoktan çözülmüştü.

Kahretsin. Jake bir kaçış sahnesini gördüğünde anlardı.

Pislik herif tekneye atladı. Jake kendisini o gemiye indirmek için gereken atlayışı düşünürken bile gemi hızla uzaklaşıyordu. *Çok uzaktı.*

Tekne geceye doğru hızla yol aldı.

Dar rıhtımın kenarında durdu. Silahını kaldırdı. Nişan aldı. Kapüşonlu serseri ona bakıyordu. Adam kapüşonluyu geri itti. Jake'in yüzünü net olarak göremeyeceği kadar uzaktaydı. Onun yüzünü ya da teknenin sürücüsünü. Yeni ölüm listesindeki iki orospu çocuğu.

Atışa hazırlanırken gözleri kısıldı. Yapacaktı- "Jake!"

Ne oluyor be? Kadına bara gitmesini söylememiş miydi? Çenesi kilitlendi ve Wren'in rıhtıma doğru süründüğünü görmek için döndü.

"Desteye ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi sesi biraz kırıılarak. "Senin için endişelendim."

Onun için endişeleniyor musun?

Tekne gitmişti. Şimdilik. Ama o iki piçi bulacaktı. Verdiği sözleri tutacaktı. Bu bir gecikmeydi. Kaçış değil.

Wren'i koru.

Evet, tamam, iyi, yani Eb o emri gönderirken saçmalamıyor ya da melodramatik davranmıyordu. Birisi Wren'ine zarar vermek istemişti.

Wren'im.

Olmuyor. Ona doğru yürüdü.

Elleri önünde bükülmüştü. Gözleri teknedeydi. "Sanırım kötü adamlar kaçtı?"

Sadece şimdilik. Onları bulacaktı. Onlara ödetecekti. Kanlarını akıtacaktı. Ona dokunan eli kıracaktı.

Öne doğru sallandı. "Ben, şey, polisleri aradım. Sonra peşine düştüm. Ya da belki aynı anda hem senin peşinden koşup hem de polisleri aradım ve ben-"

Tam önündeydi. Çok yakındı. Eli çenesinin altında kıvrıldı. Başını geriye eğdi.

"Jake?" Belirsizlik. Korku.

Ağzı onunkini aldı. Dudakları ayrılmıştı çünkü az önce onun adını söylemişti. Dili ağzına girdi ve aldı. Tadına baktı. Onu her zaman sahiplenmek istediği ama asla sahiplenemediği şekilde sahiplendi.

İstedliğini almak yerine -birçok kez- kendini tutmuştu. Gölgelede kaldı.

İyi bir kardeş olmaya çalıştım. Siktir et.

Wren saldırıya uğramıştı. Boğazına bir bıçak dayanmıştı. Ve dehşete düştüğünde, *onun* için çığlık . Onu kaybedebilirdi. Eğer o lanet sahilde olmasaydı, Wren'i elinden alınabilirdi.

Ona sahip olmadan önce alınmış. Lanet olsun, hayır.

Artık kendini tutmak yok. İyi bir kardeş olmayı unut. Onun yerine, istediği şeye sahip olacaktı.

Wren'in boğazında bir inilti oluştu. Vücudu onunkine karşı titredi.

O onu öptü. *Öptü. Onu. Geri öptü.* Saldırıdan sonra bile, tamamen korkmuş hissetmek zorunda kaldıktan sonra bile, onu geri öptü.

Sanki onu hiç niyeti yokmuş gibi öptü. Spoiler uyarısı, *bırakmayacağım. Sen bana ait olacaksın, Wren. Sadece bana.*

Ama kötü adamlar tekneleriyle uzaklaşırken onu rıhtımda beceremezdi. Başını kaldırdı. "Seni güvende tutacağım."

Elleri gömleğinin ön tarafına dolanmıştı. "Şu anda neler oluyor?"

İstedini alıyordu. Onu koruyordu. "Eb ile geçirdiğin zaman sona erdi."
"Ne?"

Onu iskeleden çıkarması gerekiyordu. Güvenli bir yere.

Parmakları boğazından aşağı kayd. Islak bir şeye dokundu. Sıcak bir şeye.
"Wren?"

"Eb ile zamanım bitti de ne demek? Eb benim arkadaşım. Onu seviyorum!"

Onu seviyorsun.

Ama bu sözleri söylemedi çünkü parmakları ona dokunduğu ıslak ve sıcaktı. "Wren. Kanaman mı var?"

"Uh..." Tökezleyerek geri çekildi. "Sanırım sana doğru koşarken bıçak beni kesti."

Onu olası bir silah patlamasından kurtarmak için ileri atıldığında. Sadece ikinci saldırgan hiç ateş etmemişti.

Eli boğazına doğru kalktı.

Yüzünü buruşturdu. Oh, kahretsin. Oh, hayır. Wren'le ilgili şey.

Boğazına dokundu. Gözlerini kısarak baktı.

Wren hiçbir zaman, hiçbir zaman-

Bayıldığı sırada onu yakaladı. Onu kollarının arasına aldı. Wren ilk kez kan görünce bayılmıyordu. Ve düşmemesi için onu ilk kez yakalamıyordu.

Alnını onunkine yasladı. "Merak etme bebeğim. Ben yanıdayım." Bırakmaya hiç niyeti yoktu.

* * *

KAN HER YERDEYDİ. Parmakları. Kollarında. Yüzü. Tenindeki yapışkanlığı hissedebiliyordu ve bu onu kesinlikle dehşete düşürüyordu. İstiyordu ki

gitti, gitti, *gitti*, ama orada oturmak zorundaydı. Ona orada oturmasını söylemişti. Hareket etmemesini. Ses çıkarmamasını.

Kanın içinde oturmak ve hareket etmemek zorundaydı.

Ama çok yapışkandı. Cildinde sertleşiyordu. Hissedebiliyordu. Koklayabiliyordu. Tadını alabiliyordu. Ne kadar zamandır orada, kanla kaplıydı? Daha ne kadar orada kalacaktı?

Boğazında bir çığlık fokurdadı ve Wren onun serbest kalacağını biliyordu. Çığlık patladığında, ölmüş olacaktı.

Yanındaki iki kişi kadar ölü-

Gözlerini açtığında bile çığlık serbest kaldı.

"Sakin ol, Wren." Gözlerinde bir ışık parladı. "İyisin."

Asla iyi olamayacağım. İçinde sakladığı korkunç bir gerçek. Ama...

Bakışları etrafında dönüyordu.

Bir ambulanstaydı. Sert bir sedyede. Tanıdık bir yüz ona eğilmişti. Yakışıklı bir yüz. Çocuksu bir çekicilik.

Hayden Washington. Koyu renk gözlerinde endişe vardı ama ifadesi güven vericiydi. Muhtemelen Hayden acil tıp teknisyeni modunda olduğu içindi. "İyisin," dedi Hayden ona. "Sadece küçük bir kesik. Dikiş atılmasına bile gerek yok. Jake seni buraya getirdiğinde ölü gibi duruyordun ve endişelenmiştim ama o sadece kötü bir korku geçirdiğini söyledi."

Kötü bir korku. Kontrol et. Bu kesinlikle onda da vardı. "Bir pislik denedi-" Wren durdu. Kaşlarını çattı. Doğrulup oturdu. Doğrulduğunda parmakları otomatik olarak boğazına gitti. Deriye dokunmak yerine bir bandajın kenarını hissetti.

Hayden geniş bir sırtıyla, "Her şey halledildi," diye güvence verdi. Bir başka eski lise arkadaşı. Hayden basketbol takımının yıldızıyken, acil yardım görevlisi olarak imdadına yetişen bir kahramana dönüşmüştü. "Yine de seni gözlem için hastaneye götürebilirim...?"

"Hayır." Hastane olmaz. Bu onun için kabuslar diyarına başka bir yolculuk olurdu. Arkadaşlarından hiçbiri kâbuslarından haberdar değildi. Jake ve Eb bile. Yutkundu. "Ben iyiyim ama teşekkür ederim."

"Şerif dışarıda, Jake ile konuşuyor. Sana saldıran adam hakkında bilgi istiyor."

Ama bu sadece bir saldırı değildi. Olayı kafasında tekrar canlandırdı. Adamın sözleri aklından çıkmıyordu. *Seni kurtaramaz. Benimle geliyorsun.*

"Jake'in orada olması iyi bir şey, değil mi?" Hayden sağlık çantasının üzerine eğilirken devam etti.

Çok iyi bir şey. Ve tesadüfe bağlamak isteyeceği bir şey değildi.

"Şerifin çıldırdığını biliyorsun. İnsanların buranın güvenli bir turistik yer olmadığı fikrine kapılmasına izin veremeyiz."

Doğru. Güvenli. Büyük kelime buydu. Bölgenin güvenli olması gerekiyordu. Hayatının güvende olması gerekiyordu. Geçmiş ölmüş ve gömülmüştü. *Saldırı geçmişimle ilgili olamaz.* . Eli düştü. "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler, Hayden."

Ona tekrar baktı. Bakışlarının karanlığında endişe vardı. "Hastaneye götürülmek istemediğine emin misin?"

İsteddiği şey Jake'ti.

"Ben iyiyim." *Yalancı, yalancı.* Ama hayatının büyük bölümünde iyi olmaktan çok uzaktı ve kimse gerçeği bilmiyordu. Milo Amca biliyordu. Sadece o, onun sırlarını mezara kadar mutlulukla taşıyacaktı.

Sedyeden indi ve ambulandan yavaşça çıktı. İlk hedefi Jake'i bulmak olacaktı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Onu buldum.

Sağ tarafa döndü. Sürpriz, sürpriz, Jake çoktan ona yaklaşmış ve ters ters bakıyordu. Şerif de hemen peşinden onu takip ediyordu.

Jake, "Ambulansa geri dön," diye emretti.

Birisi hâlâ her zamanki gibi otoriterdi.

"Hastaneye gitmen gerek."

Göz alıcı bandajını özlemiş miydi? Etraflarında bolca ışık vardı ve kalabalık da. Onu barın otoparkına kadar taşımıştı. İzleyenler aval aval bakıyordu. Otoparkın ışıkları -ve şerif departmanının araçlarının tepesindeki dönen ışık çubukları- sahneyi aydınlatıyordu. Boynunu işaret etti. "Daha iyiyim."

"Cehennemliksin."

"Cehennemdeyim." Başını salladı. Omuzlarını dikleştirdi ve omurgasını sertleştirdi. "Ambulansa geri dönmeyeceğim." Gündemde yok. "Ben eve gidiyorum."

"Merhaba, Wren." Şerif ona el salladı. Ama yüzündeki endişeli çizgiler normalden daha da derin görünüyordu. "Bu gece neredeyse soyuluyormuşsun diye duydum."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." Adam onun çantasına elini sürmemişti. Aslında Wren arkasını döndü ve ambulansın arkasındaki çantayı aldı. Şerifle tekrar yüzleşmeden önce ince kayışı omzuna kaydırды.

Honey Jackson adında bir aile dostu olan şerif kaşlarını çatı. "Soyulmadınız mı? Ama Jake az önce eve dönerken saldırıya uğradığınızı söylüyordu."

"Saldırıya uğradım. Evet, saldırıya uğradım. Ama bıçağı boğazıma dayayan adam beni soymak istemedi."

Honey yaklaştı. Sesi düştü. "Cinsel saldırı mı?" Sözler sadece Wren'e ulaştı. Ve hâlâ öfkeyle bakan Jake'e.

"Hayır." Ama bundan emin olamazdı, değil mi? Adamın *bundan sonrası* için ne planladığını bilmiyordu. Onu sahilden uzaklaştırdıktan sonra. "Bilmiyorum." Belirsizlik. Korkunun sert titreşimi.

Jake onun eline uzandı.

Nefesini içine çekti. "Saldırgan - adam onunla geleceğimi söyledi."

"Oh, hayır." Honey başını eğdi. Loblarındaki küçük altın küpeler dans ediyordu. "Seni ikinci bir olay yerine götürüyor ve bu durumda hayatta kalma şansın düşüyor. Cesedini çok şanslı olurduk."

Bir zamanlar Honey Jackson Büro'da çalışıyordu. Arada sırada seri katillerin izini sürdüğü hikâyeleriyle bölge halkını korkuturdu. Yaklaşık on yıl önce emekli olmuş ve bölgenin şerifi olmuş. Sahili sevdiği için olduğunu söylemişti. Ve bu güzel kasabada seri katillere pek rastlanmadığı için.

Bölgede genellikle fazla tehlike olmazdı. Şimdiye kadar.

"Jake beni kurtardı," dedi Wren.

"Öyle duydum." Honey'den. Gözlerini kısarak Wren'in boynuna baktı. "Saldırgan seni bıçakla mı kesti?" Kahverengi gözleri kısılmıştı.

"Ondan uzaklaştım." Jake tüm bu bilgileri şerife zaten söylemiş miydi? "Yanında silah doğrultan ikinci bir kişi daha vardı. Jake'in vurulacağından korktum." Hamle yapmak bir içgüdüydü. Jake'e ulaşmak zorundaydı. Bıçak olsun ya da olmasın.

Honey Jake'e doğru baktı. Koyu kırmızıya boyanmış dudakları bir an için birbirine yapıştı ve sonra sordu: "Eminim bu seni kızdırmıştır, değil mi Jake? Senin postunu kurtarıırken kesilmesi."

"Beni heyecanlandırmadı."

Honey homurdandı. "Az bile söylemişsin, eminim."

Wren'e doğru yaklaştı. "Onun buradan gitmesini istiyorum. Yarın karakola gelmesi gerekiyorsa, onu getiririm. Tüm sorularınızı o zaman cevaplayabilir. Şu anda burada çok fazla insan var. Çok fazla bilinmeyen var."

Bu ne anlama geliyordu? Bakışları kalabalığı kesiyordu. Saldırganının kalabalığın içinde olabileceğini mi ima ediyordu? Düzeltiyorum, *saldırganlar* orada olabilir mi?

"İyi ki bu gece sahildeydin." Honey'elleri kalçalarına gitti. Rozeti parıldıyordu. "Seni kasabaya ne getirdi, Jake? Bugünlerde pek sık gelmiyorsun. Evi mi özledin?"

"Wren için geldim."

Bakışları otomatik olarak ona kaydı. Adamın bakışlarının kendisine kilitlenmiş olduğunu gördü.

"Wren için geldim," diye tekrarladı, bu kez biraz daha sert bir sesle. Kadın başını iki yana salladı. Bu sözler hiçbir şekilde gerçek olamazdı.

"Gölgelerde beklemeyi bırakmanın ve sonunda hep istediğim şeyi elde etmenin zamanı geldiğine karar verdim."

Bu gerçek olamazdı. Bayıldığında başını mı çarpmıştı? Kum, düşmek için güvenli bir yer olmalıydı. Yine de kumla temas ettiğini hatırlamıyordu.

"Siz ikiniz artık bir tür çift misiniz?" Honey bilmek istiyordu.

"Hayır," diye reddetti Wren.

"Tabii ki evet," diye onayladı Jake.

Wren'in ağzı daha fazla açık kalamazdı.

"Eb bu konuda ne düşünüyor?" Honey sordu. Bir eli kısa, siyah saçlarını hafifçe okşamak için kalktı.

"Onun ne düşündüğü gerçekten umurumda değil." Jake gülümsedi. Wren, köpekbalığının sırtışını ekip arabalarından birinin ışıklarının parıltısında yakaladı. "Şimdi Wren'imi eve götürüyorum. Bana ulaşmak istersen numaram sende var." Wren'in elini bıraktı ama sadece kolunu Wren'in omuzlarına dolayabilmek ve onu kendine doğru çekebilmek için. "Gidelim bebeğim."

Bebek mi? Hangi alternatif evrene düşmüştü? Bekle. Eğer işitsel halüsinasyonlar görüyorsa, belki de Hayden'ın hastaneye götürme teklifini kabul etmeliydi.

Honey onun yoluna çıktı. "Saldırganların eşkâline ihtiyacım var."

Önemli bir nokta. Kesinlikle. Ama... "Adamın yüzünü hiç görmedim, bıçaklı adamın. İri biri idi. Belki 1.80 boylarında?"

Üç mü?" Kesin bir şey söylemek zordu. Yine de Jake'in boyuna yakındı. "Üzerinde kapüşonlu bir tişört vardı. Kapüşon başını örtüyordu. Büyük ve dalgalıydı, bu yüzden vücuduyla ilgili pek bir şey göremedim. Özellikle de yüzünü. Ve beni tuttuğunda, çoğunlukla vücudumun arkasındaydı."

Homurtu. Honey memnun olmadığında hep homurdanırdı. "Peki diğer mankafa?"

"Onu daha da az gördüm. Gözlerim silaha kilitlenmişti." Çıldırarak üzereydi. Tek düşüncesi Jake'e ulaşmaktı.

"Jake'e doğru hamle yaptığında adamın biri bıçağı boğazına mı dayamıştı?" Honey ıslık çaldı. "Seni bir kulağından diğerine kesmediği için şanslısın."

Kulaktan kulağa. Kan . Her şeyi kaplıyor. Beni de.
Damlıyordu, damlıyordu, damlıyordu... Vücudu sallanıyordu. "Wren?" Jake'ten keskin bir havlama.

Gözlerini kırıştırdı. Birkaç hızlı nefes aldı.

"Yine bayılacak gibi görünüyorsun."

"Şampanya yüzünden." Tamamen yalan. "Sanırım bana çok sert vuruyor." Çok uzun zamandır yalan söylüyordu. "Beni eve götürür müsün?" Bunu daha önce de söylemişti, onu eve götüreceğini. Wren umutsuzca oradan çıkmak istiyordu.

Jake başıyla onayladı. Ama sahile inip amcasının evine doğru yürümek yerine, onu bekleyen bir cipe doğru götürdü. Yolcu kapısını açtı. Otomatik pilotta hareket ederek içeri tırmandı. Fısıltılar ve bakışlar onu takip etti. Kapı kapandığında derin bir nefes almayı başardı.

Birkaç dakika sonra arabaya atladı ve onları otoparktan çıkardı. Başını koltuğa yasladı. Amcasının evine gitmek, sokakların kıvrım kıvrım olması nedeniyle yürümekten daha uzun sürecekti ama sahilde yaptığı son geziden sonra, aracın güvenliğini kesinlikle takdir edebilirdi.

"Bunu bir daha asla yapma." Alçak. Ölümcül. Çok gürültülü.

Başını ona doğru çevirdi. "Özellikle ne yapacaksın? Büyük bir geceydi." "Beni kalabalık bir bardaöpme" mi demek istedi? Kaçma

gecenin içine. Ya da yapma-

"Seni gözümün önünde öldürebilirdi. Sen ileri atıldığında kolu düştüğü için şanslısın."

Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Seni sırtından vurulmaktan kurtardığım için mutluydum. Arkadaşlar böyle yapar. Arkadaşlarını kurtarırlar."

Işıklarda fren yaptı. Sert bir fren, onu emniyet kemeri kayışına doğru itti. "Biz *arkadaş* değiliz." Şiddetli bir inkâr.

İşte bu çok inciticiydi. "Şimdiye kadar gerçekten berbat bir gece geçirdim." Oh, listesindeki şeyler. Neden sadece onların arasında dolaşmıyoruz? "Sen de beni öpmedin. Pisliğin biri bıçakla üzerime geldi. Sahilde bayıldım. Ve şimdi, *seni* kurtardıktan sonra, arkadaş olmadığımızı söylemeye cüret ediyorsun. Bu çok kaba. Tam bir pislik hareketi. Tipik."

Işık değişti. Yeşil yandı.

Cipi hareket ettirmedi.

Eli yukarı uzandı ve çenesinin altında kıvrıldı. "*Asla* arkadaş olamayacağız."

Neden gözleri doldu? Doğru ya. Çünkü o kötü bir pislik gibi davranıyordu. "Şimdi neden herkesin Eb'i daha çok sevdiğini anlıyorum."

Çenesi sertleşti.

Arkalarından biri korna çaldı.

Onu bıraktı ve cip ileri doğru hareket etti. Sonra sağa döndü. Kızın içinde bir huzursuzluk belirdi. "Amcamın evi solda."

"Seni eve götürüyorum, Wren. Evime yani. Şehirde bir yerim olduğunu biliyorsun. Pek kullanmıyor olabilirim ama orası benim ve güvenli. Bu gece orada benimle kalacaksın."

Oh, hayır. "Bu çok gereksiz." Ve çok sorunlu. Pek çok nedenden dolayı.

"Bu tamamen gerekli. Sahilde hedef alındın, Wren. İkinizin de peşinde olan adamlar kaçtı. Bu da tekrar saldırabilecekleri anlamına geliyor."

Merhaba, yeni korku. Onun için bu korkunun kilidini açtığı için çok mutluydu. "Bunu neden yapmak istesinler ki?"

"İlk etapta neden seni hedef aldıklarını bilmiyorum. Ve daha fazlasını öğrenene kadar, gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." Elleri direksiyonun etrafında sıkılaştı. "Bana yakın olmaya alışsan iyi olur, Wren. Çünkü benden kaçmanın hiçbir yolu yok."

Ckapt'ca Tkacc

BAZI ANILAR ZİHNİNİZE KAZINDI. BUNLARIN OLMASI GEREKİYORDU.

büyük, etkili, duygusal anlar olmalı. Sizi şekillendiren o yüksek yoğunluklu zamanlar. Ruhunuzda gerçekten bir iz bırakan. Korkunç bir şey olabilir. Arkadaşlarınızın savaşta ölmesini izlemek gibi.

Oradaydım, o boku yaptım.

Ya da belki, sadece belki, kafanıza kazınan bir anı iyi bir şey olabilir. Tüm hayatınızı değiştiren biriyle ilk kez tanıştığınız an olabilir. Genç bir aptal gibi davrandığınız için kaldırımdan koşarak indiğiniz ve neredeyse hızla gelen bir kamyon tarafından ezildiğiniz gün. Ama o anda ölmek yerine.

Ufak tefek bir kız seni yakaladı ve ondan en az kırk, belki de elli kilo daha ağır olmana rağmen seni geri çekti. İkiniz de kaldırıma düştüğünüzde sizi sıvazlarken büyük, yoğun gözleri ve titreyen elleri olan bir kızdı ve yaralanmadığınızdan emin olmaya çalışıyordu.

Elinizdeki aptal dondurma ikinizin de üzerine düşüp eridi ve size gülümseyerek hayatınızı kurtardığını ve bunun hayatınızın artık ona ait olduğu anlamına geldiğinden emin olduğunu söyledi ve-

"*Jake*. Alo, Jake? Söylediğim herhangi bir şeyi dinliyor musun?" Wren ona doğru döndü. Yalınayak bir Wren. Jake, Wren'in

topuklu ayakkabılarını sahilde bir yerde bırakmıştı. Kız bayıldığında, onları bulmak umurunda bile olmamıştı. Sadece onu güvenli bir yere götürmüştü. Çantasını da yanlarında götürmüştü. Bu bir şey sayılır mıydı?

Wren dramatik bir iç çekiş yaptı. "Bu evde seninle kalmama gerek yok. Nöbet tutmana gerek yok." Bir elini ona doğru sallarken burnunu çekti. "Ben kesinlikle iyiyim."

"Saçmalık. Dehşete düşmüşsün. Dizlerin neredeyse birbirine çarpıyor."

Dizlerine baktı. O da öyle yaptı.

Tanrım. O elbise kısaydı. Seksi. Cazipti. *Yukarı bak, Jake. Yukarı bak.* Bakmıyordu. Hâlâ onun bacaklarına bakıyordu. Belki de o bacakların kendisine sarılmasının nasıl bir his olacağını hayal ediyordu.

"Birbirlerine vurmuyorlar." Parmaklarını şıklattı. "Hey, Jake." Sonunda başını kaldırıp baktı. Yine dikkati dağıldı çünkü... kahretsin, Wren'di.

Saçları dağınık görünmeliydi. Karmakarışık. Ama öyle değildi. Seksi, dolgun, kalın ve bir tür şampuan reklamı gibi görünüyordu, çünkü ağır bukleler sırtından aşağı dökülüyordu. Saçlarını İspanyol annesinden almıştı. Ya da bir zamanlar ona öyle söylemişti. Wren'in ailesiyle hiç tanışmamıştı.

Onun dünyasına girmeden önce ölmüşlerdi.

Babası Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaşan bir üniversite öğrencisiydi.

Wren'in annesiyle Madrid'de tanışmış ve anında aşık olmuştu.

Yine, Wren ona öyle söylemişti.

Tüm sırlarını onunla paylaştığını düşündüğü günlere. Kardeşinin sevgilisi olmadan önceki günlere.

"Bana ters ters bakıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket, yemyeşil göğüslerinin elbisesinin zaten zorlanan üst kısmına daha fazla bastırmasına neden oldu. "Bugüne kadar seni kaç kez kurtardığımı düşünürsek

bana çok daha fazla minnettar olmalısın. Bana gülümsemelisin. Bilgin olsun, bu basit hareket -arada bir gülümsemek- seni öldürmez."

Hâlâ sahildeki evinin ön kapısının yanında duruyordu. Kapıyı kilitlemiş ve alarmı kurmuştu; şimdi de avına yaklaşmaya başlamıştı.

Gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çatı. Küçük bir adım geri attı ve kanepenin arkasına çarptı.

İlerlemeye devam etti.

Kollarını indirdi. "Şu anda beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Tam önünde durdu. Wren 1.80 boyunda zarif bir kadındı ama yine de ona birkaç santim fark atmıştı ve Wren ona bakarken başı geriye eğikti. "Bu gece neredeyse kaçırılıyordun," dedi adam. Neredeyse kaçırılıyorken onunla kaldığı için *minnettar* olmalıydı. O tatlı kıcını kurtarmıştı.

Alt dudağını ısırdı. Nefis bir dudak. Pembe parlatıcı çoktan uçup gitmişti ama dudaklarını seksi göstermek için parlatıcıya ihtiyacı yoktu. Dolgun ve somurtkan dudakları birçok kez rüyalarına girmişti. Tadının nasıl olduğunu kaç kez merak etmişti?

Bu gece onun tadına baktım.

"Sahilde olanları gayet net hatırlayabiliyorum, çok teşekkür ederim." Gevrek. Burnu havadaydı. Sevimli bir burun. Muhteşem bir kadın. "Çoğunu hatırlayabiliyorum." Hızlı bir açıklama. "Bayıldığımda her şey bulanıklaştı. Kuma çarptığımı hatırlamıyorum."

"Kuma çarpmadın. Seni yakaladım."

Gözleri genişledi. Bakışlarının derinliklerinde gizlenen altın yüzünden karanlık ve aydınlık aynı anda İnanılmaz bir kombinasyon. "Beni yakaladın mı?"

"Her zaman yapacağım." Huysuz. Ve, kahretsin, muhtemelen geri çekilmeliydi. Onun alanına girmişti ve tek istediği ellerini onun üzerine koymaktı.

Her yerde.

Dilini az önce ısırdığı dudağının üzerinde gezdirdi. "Yani bu gece birbirimizi kurtardık." Başını salladı. "Tamam, geceye eşitlik diyelim. Beni kurtardın. I

vurulmanı engelledim. Bitti."

Ona baktı. Bitirmeye yakın bile değillerdi.

"Teşekkür ederim." Sesi daha yumuşak çıkmıştı. "Bu gece sahilde olmasaydın neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Şehre gelmen iyi oldu, değil mi?"

İyi değil. Rastgele değil. Jake o gece gelmemiş olsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. *Neredeyse* Charleston'daki evine gidecekti ama bir son dakika istihbaratı onu Hilton Head'de bulmaya göndermişti. "Söylediklerimde ciddiydim, Wren. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bu gece burada kalacaksın. Benimle kalacaksın."

"Gereksiz. Arabada sana söylediğim gibi, amcamın evinde kalabilirim."

"*Burası* en üst düzey güvenliğe sahip." Sanki evlerinden birine başka bir şey kurdurmuş gibi. "Güvende olduğunu bilmem gerek."

Gözlerine korku gelip gitti. "Bir gece." Ne kadar isteksiz bir taviz. "Seninle bir gece burada kalacağım."

Tehlike geçene kadar onunla kalacaktı. Bu konuda otoriter bir piç olacaktı. Bekle, o genellikle otoriter bir piçti. "Dediğim gibi, gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Gergin bir kahkaha attı. "Kalmayı daha yeni kabul ettim ama abartmaya gerek yok!" Daha gergin bir kahkaha. Zayıf. "Gözlerini her an üzerimde tutmak zorunda değilsin. Yatmak üzereyim, Jake. Benimle aynı yatağı paylaşmana hiç gerek yok. Bu kadar büyük bir fedakârlığa gerek yok."

Bir ihtiyaç vardır, bir de istemek. Seninle aynı yatağı paylaşmak istiyorum. "Fedakarlık sayılmaz." Tam tersi.

"Aynı evdeyiz, bu yakınlık açısından kesinlikle yeterince yakın. Söz veriyorum, sabahın köründe koşarak dışarı çıkmayacağım. Tek yapacağım şey uyumak."

Tek yaptığı onu düşünmekti. "Bir sorunumuz var."

"Sahildeki adamlar mı?" Wren başını salladı. "Evet, ama bence ne kadar korkunç olsalar da -inanın bana, ben de çok korkmuştum- bu sadece rastgele bir saldırıydı. Olması gereken de buydu."

Bunun rastgele bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Beni sana Eb gönderdi." Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ona dokunmamak için daha iyiydi.

Kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. "Bunu neden yaptı?" "Tam olarak emin değilim. Adam bana karşı karanlıkta kaldı." Alışılmadık bir şey değil

Eb'in rutin olarak yaptığı iş düşünüldüğünde, bu bir durumdu. Karanlıkta kalmak bir CIA ajanı için oldukça normaldi. "Ondan iki kelimelik bir mesaj aldım, başka bir şey yok." Yine de en kısa zamanda daha fazlasını öğrenmeye çalışacaktı. Eb'den değilse bile başka kaynaklardan.

"Bu metin tam olarak ne diyordu?" Çok basit. "Wren'i koru."

Gözlerini kırptırdı.

Ona baktı. Kokusunu içine çekti. Onun ağzını düşündü. Hevesli aletine sakın olmasını söylemeye çalıştı ve-

"Bu mı?" Wren itti. "Sadece beni korumak mı?" Başını salladı.

"Ve sen-ne? Eb'den gizemli bir mesaj aldığına inanmamı mı bekliyorsun - açıklama yok, içerik yok - *beni* korumak için bir not ve sen yaptığın her şeyi bırakıp yanıma mı koştun?"

"Evet."

Bekledi.

Ne bekliyordu ki? Başını ona doğru eğdi.

Elleri havaya kalktı ve adamın göğsüne bastırdı. "Buna inanamıyorum."

Dokunuşu onu yaktı. Bu hep böyle olmuştu. Uzun zaman önce, onun kışını kurtardığı ilk gün bile, elektrik akımının farkındaydı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Bu yüzden her zamanki hıyarlık rutinine geri dönmüştü. Herkes onun bu rutini özellikle iyi yaptığını söylerdi.

Özel yeteneklerinden biri.

"Zamanını dünyayı dolaşıp çılgınca, tehlikeli şeyler yaparak geçiriyorsun!" Wren suçladı.

Gözleri kısıldı. "Yani... *rehine kurtarmaları* mı?" Çünkü duvarın dibindeki yerlerde yüksek riskli rehine kurtarmaları onun uzmanlık alanıydı. Normal kanallar çalışmadığında, tehlike çok yoğun olduğunda ve başarı şansı son derece düşük olduğunda, o zaman devreye girerdi. Ücreti astronomikti ve başarı oranı? Hem de çok astronomik.

"Yani her fırsatta doğrudan tehlikenin içine atlıyorsunuz. İnsanları tekrar tekrar cehennemden çıkarmak için çılgınca paralar alıyorsunuz. Eb'den o mesajı aldığı anda tam olarak neredeydin?"

"Güney Amerika." Ayrıntılara gerek yok. Müşterileri genellikle tam gizlilik isterdi. Onun dünyasında, ölümcül tepkiler bir yaşam biçimiydi. Ne kadar az konuşulursa o kadar iyiydi. Gizlilik anlaşmalarının var olmasının bir nedeni vardı.

"Güney Amerika'dan buraya kadar beni korumak için mi uçtun?"

Omuz silktili. Çok önemli bir şeymiş gibi anlatmıştı. Ama değildi. "Seni korumak için anında dünyanın etrafında uçabilirim."

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye suçladı. Başını olumsuz anlamda hızlıca sallayınca Wren'in saçları omuzlarına döküldü. "Hiç yanıma gelmiyorsun. Yıllardır gelmedin. Zorla bir araya geldiğimizde benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Benimle hiç yalnız zaman ve her zaman-"

"Kardeşimi becermeni istemiyorum."

Ağzı açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra...

Göğsündeki eller onu geri itti. "Sorunların var!" Wren yana doğru hamle yaptı. Etrafindan dolandı. Döndü. İşaret parmağını öfkeyle ona doğrulttu. "Kötü bir gece geçiriyorum!"

Not edildi. Not edildi. Onun gecesi de pek parlak değildi. Öpücük hariç. Aslında iki öpücük. Bunlar onun en önemli anları olacaktı. Wren'in neredeyse kaçırılmasına ve gözünün önünde bıçakla kesilmesine gelince... *Kötü. İyi geceler.*

"Uykuya ihtiyacım var. Uyanmaya ve tüm bunların korkunç bir rüya olmasına ihtiyacım var. Bana kiminle yatıp kiminle yatamayacağımı söylemene ihtiyacım yok! Kimi *becerip beceremeyeceğimi!*"

Arka dişleri birbirine çarpıyordu. Ona ne kadar eziyet ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun sorunu. Onun değil. "Öpücük için özür dilememi mi istiyorsun?"

"Ne?" Ona doğrulttuğu eli tekrar yanına düştü. "Hayır, hayır, istemiyorum. Çünkü o zaman öpücüğüm için özür dilemem gerekir ve bunu ilk ben yaptım ve *o anın sıcaklığı!* Öpücükler o anın sıcaklığıyla geldi!"

Onu öptüğünde barda özellikle hararetli bir an mıydı? O tatlı dudaklarını onunkilere bastırduğında oldukça sakın ve odaklanmış görünüyordu. Adam afallamıştı. Yarı yarıya rüya görüyor olması gerektiğine ikna olmuştu.

"Biz kendimiz değiliz," diye ekledi Wren kararlılıkla. "Burada olan şey de bu. Kontrolden çıktık."

Her zaman onun yanında kontrolü elinde tuttu. Her zaman.

"Bu bir adrenalın patlaması anlaşması, değil mi?" Başını güçlü bir şekilde salladı. "Şimdi anlıyorum."

Adrenalin hızla *yükseliyordu*. Arzu kanında pompalanıyordu.

"Sabah her şey normale dönecek. Benimle zar zor konuşacaksın. Etrafında parmak uçlarımla dolaşacağım. Öpüşmek olmayacak. Sikişmekten bahsedilmeyecek," derken özellikle bu kelimedede tökezledi. "Ve umarım şerif o pislikleri yakalamış olur. Ben hayatıma geri dönebilirim. Sen de kendi hayatına dönebilirsin. Hikayenin sonu." Wren arkasını döndü. İleri doğru yürüdü. "Misafir odası nerede? Tek yataklı bir drama çekmiyoruz. Hiçbir şekilde, hiçbir gün."

Onun için tek yataklı bir drama yapmak isterdi. Onunla *birlikte*. Bütün gece. Bütün gün. Her zaman. "Eb benden seni korumamı istedi. Kardeşinden özür dilerim."

senin için burada olamayacağını söyledi. Benimle idare etmek zorundasın."

Koridorda çok kızgın bir şekilde tepiniyor gibi görünen bir hareketin ortasında durdu.

"Eb'in hayatındaki rolünü ben üstleneceğim," diye ekledi, çünkü onun dünyasına aniden girdiğine göre, muhtemelen bir tür kılıf bulmaları gerekiyordu. "Beni arkadaşlarının önünde zaten temeli attın. Bu gece benimle kalacaksın. Bu bizim de işin içinde olduğumuzu gösterecek. Sözde ilişkimiz seni korumamızı kolaylaştıracak." Çünkü tehdidin yarın ortadan kalkacağına inanmıyordu. Honey Jackson'ı ne kadar sevse ve ona ne kadar saygı duysa da, Wren'in etrafını saran kötülük öyle kolayca halledilebilecek bir şey değildi. İki adam onu pusuya yatmış bekliyordu. *Ve bir kaçış teknesi hazırlamışlardı.*

Neyle, kiminle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmeliyim.

"Karışmış," diye tekrarladı. Arkasına bakmadı. "Biz."

"Evet. Sevgili olacağız. Seks faydaları olan arkadaşlar. Ne dersen de."

"Çok cahilsin." Ona doğru döndü. "Eb'in hayatımdaki rolünün bu olduğunu mu düşünüyorsun? Onun benim sevgilim olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da *sevişmenin faydalarını gören bir arkadaşım mı?*" Sesi en az iki kademe yükseldi.

"Sana daha önce de söyledim," diye homurdandı kelimeler, "onunla yatmayacaksın-"

"Hayır, değilim. Şimdi değil ve son dakika haberi, hiç olmadım. Duydunuz mu? Tekrar edeyim. Senin için yavaşça. Ben. Var. Asla. Sikmedim. Sikmedim. Kardeşini. Orada. Mutlu musun?"

Bu sefer ağzı bir karış açık olan oydu. Muhtemelen onu yerden kazıması gerekiyordu. Onun yerine, tek yapabildiği orada durup ağzı açık bakmaktı. Mutlu olmaya gelince...

Ona gülümsedi. Soğuk bir gülümseme. Ve ona doğru birkaç, yavaş, kasıtlı adım attı.

Adımlarını duymadı. Sadece yalınayak olduğu için değil. Ama kalp atışları bir davulun çıldırtıcı vuruşu gibi kulaklarını doldurduğu için.

"Hâlâ bir kafa karışıklığı varsa diye tekrar edeyim -eğlence olsun diye bir kez daha- kardeşini asla becermedim. Asla. Yani, bir kez bile."

Başını iki yana salladı.

"Hayır. Hatta. Bir kere bile. Gençken çıkmıştık. Kısa bir süre. Hiçbir şey olmadı. Biz arkadaşız. Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. Ama Eb ile ilişkimde herhangi bir menfaat maddesi yok. Ve seninle benim aramda da kesinlikle bir *menfaat* yok." Burun delikleri alevlendi. "Bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkürler Jake. Yarın umarım tehlike sona erecek. Benden uzaklaşabilirsin. Sen kendi hayatına dön, ben de kendi hayatıma döneyim. Tamamdır."

Bununla birlikte, bir kez daha arkasını döndü. Koridora doğru öfkeli bir yürüyüşe başladı.

Çenesi hâlâ açıktı.

"Bir kere bile değil, Jake!" Wren ona bağırdı. "Ve hangi odayı istediğin umurumda değil, ben ilk odayı alıyorum. Soldakini. Tek yataklı bir durum yok, duydun mu beni?"

Komşularının onu duyabileceğini düşündü. Bir an sonra, bir kapı çarptı.

Değil. Hatta. Bir kere bile.

Nefesi uzun bir telaşla dışarı çıktı. Bu haberden mutlu olup olmadığını sormuştu. Ona cevap verememişti. Cevap elbette şuydu.

Evet. Delicesine mutluyum.

* * *

SIRTI KAPIYA DAYANMIşTI. Nefesi titreyerek dışarı çıktı. İçeri. Dışarı. Öfke korkusuyla savaştı.

Cidden mi? Jake ona Eb hakkında bu saçmalığı mı anlatmıştı? Sanki yıllardır bu dedikodularla uğraşmıyormuş gibi. Eb'in çoğu kadını en az çabayla yatağına çekme eğiliminde olması, onun çok uzun bir çizgide olduğu anlamına gelmiyordu. Sanki Eb ona parmağını uzatmış da o da hevesle adamın üzerine atlamış gibi.

O ve Eb arkadaşları. Arkadaş olarak *daha iyi* çalışıyorlardı. Romantik bir ilişki içinde olsalardı, asla yürümezdi çünkü-

Çünkü o doğru ikiz değildi.

Gözleri sıkıca kapandı. Çantası hâlâ yanındaydı. Koridora doğru son öfkeli yürüyüşü sırasında onu bir masadan almıştı. Şimdi çantanın içeri karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Sıkıca kavrarken parmakları titredi.

Sonra telefonu tutarak çantayı bir sandalyeye fırlattı. Banyoya doğru yürüdü. Duşun sesini sonuna kadar açmadan önce kapıyı arkasından kilitledi. Suyun gürültüsü onun sesini bastırmaya çalışacaktı. Jake'in dinliyor olma ihtimaline karşı...

Jake ve Eb'in yanında her zaman ekstra dikkatli olmam gerekti. Çünkü onlar tipik siviller değillerdi.

O da öyle değildi. Aslında, hayatında tipik olan çok az şey vardı.

Milo amcasını aradı. Havada buhar etrafını sarmaya başladı. Buhar yavaşça yüzeyi buğulandırırken Wren aynadaki yansımasına baktı.

"Wren?" Uykulu değil. Tamamen uyanık. Milo amcasının bulunduğu yerde saatin çok geç olması gerekmesine rağmen. Ne de olsa dünyanın öbür ucunda olması gerekiyordu. "Neler oluyor?" Milo Amca sordu.

Sadece biraz çılgınlık. Ölüme yakın bir deneyim. "Honey'den haber aldın mı?" Honey ve Milo'nun yıllardır sevgili oldukları pek de küçük olmayan bir sırdı.

"Dünden beri değil." Bir duraklama. "Bugün mü? Kahretsin, zaman kayması beni allak bullak etti." Mırıldandı. "Ondan daha önce haber aldım. Çok daha erken." Bir duraklama. "Neden?"

Çok sakindi. Bu da son olaylardan haberdar olmadığı anlamına geliyordu. "Bu gece barınızdaki çıktığımda iki adam beni bekliyordu. Biri sahilde bıçakla üzerime geldi."

"Wren!"

Artık sakın değildi. Hızlıca konuştu, bu özeti bir an önce aradan çıkarması gerekiyordu, "Diğeri elinde silahla bekliyordu. Neyse ki Jake oradaydı. Ben kaçtım." Boynundaki bandajdan bahsetmedi. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Milo Amca'nın bir çizik için endişelenmesine gerek yoktu.

"Yaralı *değilsin*." Soru değil.

"Ben iyiyim." *Hafifçe incinmiş*. Bayılma olayından bahsetmedi. Bu sadece utanç verici olurdu. Yıllardır kan görünce böyle bayılmamıştı. Wren onun bu alışkanlıktan kurtulduğunu ummuştı. Ne yazık ki öyle görünmüyordu. "Kaçmışlar. Honey ve ekibi şu anda onları arıyor."

"Orospu çocuğu."

Midesi bulandı. "Milo Amca..." Wren bir sonraki soruyu sormak zorundaydı. Ve belki de korkusunu *bu* kadar artıran ve bayılmasına neden olan şey buydu. Çünkü o sahilde dehşete kapılmıştı. "Sence beni buldu mu?"

"Hayır, hayır, lanet olsun... hayır. İmkansız."

Sesi çok kararlı geliyordu. Omuzları çökerken nefesini bıraktı. "Küçük çemberimiz dışında kimse bilmiyor, Wren."

Onların çevresi. Ha. Daha çok bir üçgen gibiydi. O, Milo Amca ve Honey. Onun geçmişini bölgedeki herkesten sakladılar.

"Bu gece her ne olduysa, *onunla* ilgili değildi."

Milo Amca ona yalan söylemezdi. O her zaman onun tek değişmeziydi. O iyiydi. Geçmiş hala geçmişte kalmıştı.

Gömülü. *Keşke.*

"Ve... sana yüz yüze söylemek için bekleyecektim ama... o öldü, Wren."

Belki de düşün sesi çok yüksekti. Onu yanlış anlamış olmalı.

"Beni duydun mu?" Milo Amca homurdandı.

Hayır, tam olarak değil. Duymuş olmasına imkan yoktu-

"Baban öldü, Wren. Bu yolculuk bununla ilgili. Keşfedildiğine dair istihbarat aldım. Emin olana kadar sana bir şey söylemek istemedim. Bu yüzden gelip kendim görmek zorunda kaldım. Dünyanın öbür ucunda değilim, evlat. Colorado'dayım. Ve baban *öldü*. O öldü, Wren."

Çoğu insan babasının *çoktan* öldüğünü düşünüyordu. On dördüncü doğum gününden önce öldüğünü. O insanlar yanılıyordu.

"Seni asla bulamaz. Sana asla zarar veremez. Bir daha asla ondan korkmak zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi Milo Amca ona.

Aynanın yüzeyi tamamen buğulanmıştı. Kendisine dair görebildiği tek şey puslu bir dış hattı. Bir hayalet.

O da öyle değil ?

"Bu gece ne olduğunu bilmiyorum ama o değil. Senin peşinden gelmedi. Peşinizden kimseyi göndermedi. Şeytanla yemek yiyor, cayır cayır yanıyor ve cehennemde çürümek tam da hak ettiği yer."

Boğazındaki yumruyu yutmak zorunda

kaldı. "Wren, neredesin? Güvende misin?"

"Ben güvendedeyim." Peki neden böyle hissetmiyordu? *O gitti. Canavar gitti. Bana bir daha zarar veremez.*

"?" "Jake ile

birlikteyim."

"Ne?"

"Bu gece Jake'le kalıyorum. Beni sahilde kurtardı, sonra da evine gelmem için ısrar etti. Yalnız kalmamı istemedi."

Onaylayan bir mırıltı. Amcası ikizleri her zaman sevmiştir. "Güzel. Güzel. Güzel. O sizi güvende tutacaktır."

Kalbimi binlerce parçaya ayıracak. Oh, bekle. Bunu zaten yapmıştı. Oradaydım, yaptım, yine yaparım.

"Honey ile konuşacağım," diye söz verdi. "Neler olduğunu anlayacağız."

Yanakları ıslaktı. Muhtemelen buhardan. Ağlamasına imkân yoktu. *Onun* için asla ağlamayacaktı. Canavar için. Dünyayı kana bulayan canavara. "Bu gece rastgele bir şey olduğuna eminim. Rastgele saldırılar olur. Korkunç ve dehşet vericidirler ama olurlar." Çünkü o yapmamıştı. Sonunda omzunun üzerinden bakmayı bırakabilirdi. Yaşamaktan korkmayı bırakabilirdi.

O gitmişti.

"Her şey yolunda," dedi. Bunlar Milo'nun yıllar boyunca ona pek çok kez söylediği sözlerdi.

Bir mantra. Bir söz.

Ama o anda, bu sözler bir yalandı. Her şey yolunda değildi.

"Siktir," diye nefes aldı.

Sesindeki yalanı duymuş muydu? Wren boğazını temizledi ve daha sakın bir ses çıkarmaya çalıştı. "Jake burada. Bu gece kimse onu geçemeyecek. Ben iyiyim." Sonra, "İyi geceler."

"Wren!"

Aramayı sonlandırmadan önce durdu.

"Kan önemli değil. Beni anlıyor musun? Hiçbir şey ifade etmiyor."

"İyi geceler," dedi tekrar. Bu sefer telefonu kapattı. Telefonu indirdi. Lavabonun yanındaki tezgaha koydu. Sonra elini telefonun üzerinde gezdirdi.

sisin içinde bir yol açıyordu. Yol tam da boynundaki beyaz bandajı yansıtan noktadaydı. Aynı el uzandı ve bandajı dikkatlice çekti. Bandajın alt tarafındaki kırmızı lekeyi görebiliyordu.

Milo yanılıyordu.

Kan çok önemliydi.

Bazı insanlar için kan, önemli olan tek şeydi.

Canavar öldü. Belki de kutlamalıdır.

Onun yerine elbisesini çıkardı. Yere düşmesine izin verdi. Külotu ve sütyeni de aynı şekilde. Duşun spreyinin altına girdi. Su yanaklarına çarptı ve gözyaşlarını yıkadı. Gözyaşlarını, buharı değil.

Canavar için ağlıyordu. Bu onu ne

kadar berbat yapıyordu?

Başından beri berbat durumdaydım. Çünkü ben canavarın kızıyım.

Ckapt'ca Foua

TELEFONUNDAN GELEN TIZ ÇIĞLIK JAKE'İ TAM HAZIRLANIRKEN DURDURDU
misafir odasının kapısına vurmak için. Özür dilemenin bir yolunu çalışıyordu.
Şok edici, özür dilemek onun güçlü yanı değildi.

Özür değil.

İncelik değil.

Cazibe değil.

Eb tüm bu saçmalıklarda mükemmeldi.

Jake'in yetenekleri yine dünya çapında bir sık olmaya odaklanmıştı.
Normalde dünyanın geri kalanına siktirip gitmelerini söylemeyi severdi. Ama
bu dünyanın geri kalanı değildi. Bu Wren'di. Bir özrün ne zaman gerekli
olduğunu biliyordu ve o-

Telefonu tekrar çaldı.

Cebinden çıkardı. Ekrana dik dik baktı. Ama cevap verdi. Çünkü "Milo"
idi. İç çekti. "Dur tahmin edeyim, seni Honey mi aradı?" Sanki bu ikisinin
birlikte olduğunu bilmiyordu? Yapma ya. Şimdiye kadarki en büyük açık sır.
Bir keresinde onları hırdavat dükkanının arkasında öpüşürken yakalamıştı.
"Wren iyi. Ona zarar vermek isteyen herkes beni geçmek zorunda."

Milo'nun hafif cızırtılı sesi, "Kesinlikle öyle olacak," diye karşılık verdi.
"Wren'in sana ihtiyacı var."

"Evet, buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." Tam orada, kapalı yatak odasının kapısının önünde. Onun kardeşine bağlı olmadığı gerçeğini kafasına yerleştirmeye çalışıyordu. Tüm dünyada en çok istediği kadına *sahip* olamaması için hiçbir neden yoktu.

"Hayır, aptal, sana *şimdi* ihtiyacı var. Onda gözün yok, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Uyuyor." Kapıya doğru eğildi. Duşun sesi miydi bu? "Duş alıyor," diye düzeltti.

"O değil."

Lanet olsun ki değildi. "Evimde güvende. Ona hiçbir şey olmayacak." Bir yemin. Sonra yeni bir düşünce, "Milo, bir tür nöbet mi geçiriyorsun?"

"*Wren'in yanına git. Yalnız kalmasına izin vermeyin.*"

"O güvende." Ayrıca o gece onu yanında istemediğini de açıkça belirtmişti. Tek yatak durumu yok, tamam. Fantezileri bekleyebilirdi.

"Ağlıyor."

Kesik kesik kelimeler onu buz gibi yaptı.

"Şu pisliğin icabına bak," diye emretti Milo. Adam telefonu kapattı. Başka bir açıklama yapmadı. Hoş beş yok. Gerçek hikaye, Milo'nun dünya çapında bir pislik olma yeteneği de vardı.

Jake kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Sonra kapıya kaşlarını çattı. Sonra... siktir et. Sağ eliyle kapı kolunu tutarken sol eliyle telefonu kavradı. Kapı kolu kavradığında döndü ve kapıyı fırlatarak açtı. Jake yatak odasına koştu. "Ağlama-" diye başladı.

Gözyaşları onu mahvedecekti.

Ama Wren odada ağlamıyordu. Yatakta da değildi. Hiç orada değildi.

Sonra banyo kapısı gıcırtyla açıldı. Wren'in bir adım öne çıktığını görmek için başını otomatik olarak o yöne çevirdi. Buhar etrafa yayıldı

onu. Islak saçları omuzlarına dökülmüş ve kabarık, beyaz bir havlu vücudunu sarmıştı.

Ona baktı. Kaşlarını çatı. "Kayıp mı?"

Yıllardır kayıptı. Tam oradaki görüntüyü kavradığı için konuşamıyordu. Wren. Havlu içinde. Hâlâ ıslak.

"Burası senin evin. Şimdiye kadar hangi odanın size ait olduğunu ve hangisinin... tek misafiriniz tarafından kullanıldığını biliyor olmalıydınız."

Çok iyi biliyordu. "Ben... Milo seni kontrol etmemi söyledi."

"Gereksizdi. Ben iyiyim. Milo Amca'nın çok endişeli olduğunu biliyorsun."

O muydu? Jake ona doğru yaklaştı. Hayallerinin kadınının üzerinde sadece bir havlu olması, ona yaklaşmasını pek de zorlaştırmıyordu.

Dokunmak istiyorum. Tatmak istiyorum. Almak istiyorum.

Ve o güzel göğüslerinin arasına sıkıştırdığı havlu kenarını çekiştirmek çok kolay olacaktı.

Ama...

Bakışları kızın yüzünde keskinleşti. "Ağlıyor muydun?"

"Duştaydım. İyice kurulanamadım çünkü odama birinin girdiğini duydum."

"Bu bir evet ya da hayır cevabı değildi, o yüzden tekrar etmeme izin verin. Ağlıyor muydun?"

Dudakları birbirine yapıştı.

Bakışları kadının boğazının zarif uzunluğuna indi. "Bandajı ."

"Duş alıyordum. Kesik artık kanamıyor, bu yüzden..."

Kırmızıydı. Kızgındı. Ama hayır, kanamıyor.

"Temizledim. tüm kumu atmam gerekiyordu. Böylece hızlı bir duş aldım. Burada büyük bir gizem yok, Jake. Odana gidebilirsin."

Evet, gitmeliydi. Orada geçirdiği her dakika ona karşı hissettiği cazibeyi daha da artırıyordu. Başını salladı. Arkasını döndü. Ama... "Benim önümde sert davranmak zorunda değilsin. Korkman normal. Ya da ağlamak için. Ağlaman normaldi.

Gerçekten çok kötü bir geceydi, Wren. Böyle bir gece senin gibi biri için çok zor olurdu."

Sessizlik.

Kontrol et. Konuşmak istemedi. İnsanların açılmasını sağlamakta pek iyi değildi.

Bu yüzden sadece yüksek riskli görevleri alırdı. En tehlikeli kurtarmaları yaptı. Bu yüzden başkalarının üstesinden gelemediği sorunlardan kurtuldu.

Durula, tekrarla. *Hayatım neden karanlıkta geçiyor?* Başkalarıyla yakınlaşmazdı ve diğer insanlar da ona yakınlaşmak istemezdi.

Hâlâ açık olan kapıya doğru yürüdü. Telefonu sol elinde tutmaya devam etti.

"Benim gibi biri..." Kadının düşünceli sözleri adamın duraklamasına neden oldu. "Sanırım , aktivitelerin senin için zor olmayacağı anlamına geliyor, değil mi? Jacob Jones'un heyecanlı hayatında sadece bir gece daha mı?"

Onun tehlikede olması, onun için sıradan bir gece olarak nitelendirilemezdi.

"Yine de sormak zorundayım, *benim hakkımda ne biliyorsun?*" Sesine öfkeye çok benzeyen bir kenar girmişti.

Oh, hemen hemen her şey. "Ben hemen hemen bir Wren uzmanıyım." Muhtemelen itiraf etmesi gereken bir şey değildi ama artık çok geçti. Az önce yapmıştı.

" sanmıyorum."

Telefonu cebine itti. Ona doğru döndü. Yanağını içine çekti.

Wren ona, "Beni çok iyi tanıdığınızı sanmıyorum," dedi.

Çok yanlış. Wren onun takıntısıydı. Wren hakkındaki tüm önemli detayları biliyordu. Tüm önemsiz olanları da. O biliyordu-

"Ne de olsa kardeşini becerdiğimi sanıyordun. Yanlış, , yanlış."

Tamam, bu doğrudan bir vuruştı. Bu yanlışmıştı. Jake'in uzun zaman önce keşfetmiş olmayı dilediği bir şey. "Seni onu öperken yakaladım.

on sekizinci doğum günümüz." Gelmiş geçmiş en kötü doğum gününden bahsediyorum. "Sonra ertesi sabah onun odasından onun gömleğini giyerek çıktın." Sesi sertleşti mi?

Öyle oldu. Bu anı onu hâlâ kızdırıyordu. O gece Eb'in Wren'i becerdiğini düşünmüştü. Yine, gelmiş *geçmiş en kötü doğum günüydü*. Boğazını temizledi. "Bazı kadınlar ikizlerle yatmaktan hoşlanır. Eb ve ben daha önce de böyle teklifler almıştık."

"Muhtemelen ikiniz çok ateşli olduğunuz içindir." Gözlerini kırptırdı.

Omuz silkti. Havlu gerildi. Tatlı işkence.

"Büyük on sekizinci yaş günü partisinde öpüştük," diye doğruladı Wren. "Siz ikiniz kasabanın yarısını davet etmişsiniz."

Muhtemelen yarısından fazlası. Eb parti yapmayı her zaman sevmişti. Ve bu sadece on sekizinci yaş günü partisi değildi. Aynı anda hem on sekizinci yaş günü partisi, hem lise mezuniyet kutlaması, hem de denetimsiz bir hafta sonu geçirmişti. Bu üçlü Eb'in zihninde mutluluğa eşitti. Jake içinse tam bir baş belasıydı.

"İlk kadeh şampanyayı içmişim," diye hatırlıyor. "Şampanyayı gömleğimin üzerine döktüm - bu, o büyük, heyecan verici ilk tadı almak için şişeyi açtığımda oldu." Her şeyi sıraladı. "Konu alkol olduğunda çok hafif olduğum için Eb'in odasında yerde uyuyakalmışım. Sonra ertesi gün erkenden onun odasından gizlice çıktım çünkü kimsenin bizi bulmasını ve yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Ama sanırım ne olursa olsun yanlış bir fikre kapıldım, değil mi?"

O...

Hay sikeyim. Soru soramayacak kadar öfkeliydi. Kardeşinin ağzını burnunu kırmamak için tüm kontrolünü kaybetmişti. *Merhaba, kıskançlık*.

Ona doğru bir adım attı. "Tekrar söylüyorum, beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum."

"Kanıtla." Bir cesaret.

İyi. Meydan okumaya hazırdı. "Yumurtalarını çırpılmış seviyorsun. En sevdiğin renk siyah. Yağmurda dans ediyorsun."

Çenesi biraz yukarı kalktı. "Yağmurda başka ne yapabilirsin ki? Dans etmek için yaratılmış. Bunu herkes bilir."

Hayır, herkes yapmadı. Wren'in mantığı buydu. Ona doğru ilerledi. "En sevdiğin tatil Cadılar Bayramı."

"Tabii ki. Her zaman başka biriymişim gibi davranmayı sevmişimdir." Ses tonunda bir şey vardı... "Wren?"

"Bu gece sohbeti ilginç olsa da pek bir şey kanıtlamıyor. Benim hakkımda bildikleriniz yüzeysel şeyler. Gerçek beni tanımıyorsunuz. Derinlerde, derimin altında. Ama ben seni tanıyorum, Jake. Seni çok iyi tanıyorum."

Sonra onu çok şaşırttı çünkü mesafeyi kapattı. Tam önünde durdu. O kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Kanıtlamamı ister misin?" Wren sordu. O da başını salladı.

"Uzun ilişkiler yaşamıyorsun. Çünkü sen sonsuza kadar mutlu olacak bir tip değilsin, değil mi Jake? Kız kardeşin Marley öyle. Ne de olsa düğündeydim. Kısa bir süre önce onu ve tüm mutluluğunu gördüm."

Wren'in orada olduğunu biliyordu. Tanrı aşkına, o lanet olası bir nedimeydi. Onu özlemek zordu. Ve o koridordan aşağı indiğinde, elinde pembe güllerden bir buket ile basamaklı mavi elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir şekilde...

Hayır. Oraya gitme.

"Sikişirsiniz ve gidersiniz. Ve bir sonraki büyük adrenalın patlamasını ararsınız. İnsanların sana yaklaşmasına izin *vermiyorsun* çünkü insanlara yaklaşamayacağını düşünüyorsun. İnsanların senin gizlenen şeyden hoşlanmayacağını düşünüyorsun."

Ayakları olduğu yere sabitlenmişti.

"Eb gülümsemesini gösteriyor ve dünyayı büyölüyor. Yüzey," diye nefes aldı. "Eb'le bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. İkimiz de insanların normal olduğumuzu düşünmelerini sağlamak için sahte bir yüz ifadesi takınmakta her zaman çok iyiydik."

Bu da ne böyle? O normaldi.

Wren ayak parmaklarının üzerine kalktı. Parmaklarını adamın omuzlarına doladı. Adam ona doğru eğildi.

Ağzı onun kulağına gitti. "Yine de seni hep sevdim, çünkü yüzey umurunda değildi. Sen karanlık ve tehlikelisin. Yoğun. Düşünceli. Bıçak gibi kesebilen bir kenarın var. Senin hakkında asla *güvenli* bir şey olmayacak."

Onun seksi küçük dilinin kulağını yaladığını hissetti. "Benimle oynama, Wren." O noktayı çoktan geçmişti.

"Neden olmasın?" Kadın bir kez daha ona bakabilmek için geri çekildi. O karanlık, derin gözler onun üzerindeydi. Onun içini görüyordu. "Neden oynayamıyorum? En azından birazcık. Ne de olsa benim hakkımda çok yanılmıştın. Eb yüzünden ellerini benden uzak tuttuğunu söyleyebilirsin..."

"Öyleydim. Kardeşimle paylaşmam." Ve eğer Jake bu çizgiyi aşarsa, Wren'i alırsa.

Onun için kardeşimle dövüşürdüm. Onun için dünyayı mahvederdim.

Onun her şeyi biliyor gibi görüldüğü o derin, karanlık parçasında uzun zamandır anladığı bir şey.

"Ne kadar uygun bir hikâye. Gerçek şu ki, benim iyi bir kız olduğumu düşündüğün için ellerini benden uzak tutuyordun."

O iyiydi. Her zaman odayı aydınlatan bir gülümsemesi vardı. Nazik sözler. Tatlı davranışlar. Kimsenin duygularını incitmeyen biriydi. Birinin oturmaya ihtiyacı olduğunda masada her zaman yer açan kişi. Wren genellikle yerini başkalarına bırakırdı. Lisedeyken bir keresinde Makayla Lane transfer için onu kafeterya masasının kenarında otururken yakaladığını çok net hatırlıyordu.

kız kimseyi tanımıyordu. Masa grup tarafından ağzına kadar doldurulmuştu ama Wren yine de Makayla'yı içeri almıştı.

Ve kenarda durdu.

Wren'in yemek için bir yere ihtiyacı olduğu için bazı pisliklere yer açmaları için havlamıştı. Aptallar onun için yeterince hızlı atlamıştı.

"Ben sandığınız gibi biri değilim." Eli havlunun düğümüne gitti.

Liseyi tamamen unutmuştu. Aptal kafeterya masaları. Sadece o havlunun altında nasıl görüneceğini düşündü.

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla iyi olamayacağım." Husky. Şehvetli. Düğümü çözdü. Havluyu bıraktı. Ayaklarının dibinde yere düştü. "Peki birlikte kötü olmaya ne dersin?"

Ckapt'ca Five

MUHTEMELEN BÜYÜK BİR HATA YAPMIŞTI.

Soğuk hava göğüs uçlarını okşuyor, onları gergin ve sert tepeler haline getiriyordu. Jake'in karşısında tamamen çıplaktı ve tüyleri diken diken olmuştu. Kesinlikle savunmasızdı. Vücudu tam teşhir halindeydi. Gururu yok olmuştu çünkü kendini gümüş bir tepside adama sunuyordu.

Ve tek kelime etmiyordu.

Pek de umduğu gibi gitmemişti.

"Sadece bu seferlik." Wren dudaklarını yaladı ve sesinin hissettiği kadar çaresiz çıkmamasını umdu. "Bu sefer ikimiz de kendimizi bırakıp istediğimizi alabiliriz." Onu ve Jake'le birlikte bulacağını bildiği unutulmuşluğu istiyordu. Kontrolü çok zayıftı. Dağınıktı. Uçurumun kenarındaydı. Düşmek istiyordu ve düştüğünde onu yakalayan tek kişi Jake'ti.

Ona ihtiyacı vardı.

Acı, keder ve korku onu yok edecekti, eğer ihtiyacı olan unutkanlığı elde edemezse.

Canavar öldü.

Peki bu benim için ne anlama geliyor?

Onun içinde ne yaşıyor ve nefes alıyordu? Bunu öğrenmekten hep korkmamış mıydı? Her zaman iyiymiş gibi davranmamış mıydı çünkü birilerinin onun dikkatli maskesinin ardında, içinde bekleyen gerçek kötülüğü görmesinden korkmuyor muydu?

Ama karanlığı anlayabilecek biri varsa, karanlığın onu tamamen tüketmesine izin vermeden onunla tekrar tekrar nasıl yüzleŖebileceđini gösterebilecek biri varsa, o kiŖi Jake olmalıydı.

Hareket etmeyen bir Jake.

Havlusunu bırakmıŖ olmasına rağmen bakıŖlarını onunkilerden ayırmamıŖtı. Göğüslerine bakmamıŖtı. Vücuduna. Sadece gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Beni öptü ve beni istediğini sandım. Ama hareket etmiyor.

Kendi gözleri onun yüzündeydi. Çok iyi tanıdığı bir yüz. Sert açılar, keskin elmacık kemikleri. O kare, granit çene. Çenesini koyu renkli bir kirli sakal kaplamıŖtı. Koyu renk saçları, rüzgârlı sahilde geçirdikleri zamana rağmen neredeyse hiç dađılmamıŖtı. Ve gözleri, o delici, topaz gözleri onu olduğu yere mıhlamıŖtı.

"Çoğu insan seninle kardeŖin arasındaki farkı anlayamaz." KonuŖmaya devam etmek zorundaydı çünkü sessizlik onu çok fazla yıpratıyordu. "Benim hiç böyle bir sorunum olmadı."

Başını bir kez salladı. Yavaşça. Hayır.

"Nedenini bilmek ister misin?"

Gözleri onunkilerden ayrılmadı. Ama başını salladı.

"Çünkü karanlığını ikinci bir deri gibi giyiyorsun. Sana her baktığımda bunu görüyorum. İçinde nefes alan vahŖiliđi görüyorum. Yoğunluğu. Ve ben bundan hiç korkmadım. Tam tersi." Belki de bu onu korkutmalı. "Seni istiyorum çünkü Eb'in aksine sen normal, *iyi* bir adam olmak istiyormuŖ gibi davranmıyorsun. Karanlığı seviyorsun. Tehlikeyi seviyorsun. Seviyorsun-"

Elleri kızın kollarına kenetlendi. Sert bir tutuŖtu ama acıtmıyordu. Jake ona hiç zarar vermemiŖti. Fiziksel olarak değil.

Yine de kalbinin hırpalanmıŖ parçaları onun kendisini bir ya da iki kez paramparça ettiğini kanıtlayabilirdi. Ah, Ŗu aldatıcı duygular. Onu görmezden geldiği onca zaman. Onunla zar zor konuŖtuđu zamanlar. O zamanlar

onun durmasını istemişti. Onu *görmesini*. Onu istediği kadar onu da istemesini.

"Havluyu tekrar giymen gerekiyor." Hırladı. Emretti.

Ama o zaman çatlakları görebiliyordu. Sonunda. Topaz gibi yanan bakışlarında. Acımasız şehvetin parıltısını. Zaten sert olan çenesinin fazladan sıkılmasında görebiliyordu. Onu kendine çeken ellerinde hissedebiliyordu.

Bu yüzden hissetmekten uzak olduğu bir güvenle ona gülümsedi. Ama onu maske takmakta iyi olduğu konusunda uyarmamış mıydı?

Belki de ben babamın kızıyım. Kalbi bu düşünceyle tekledi. "Wren?"

Kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Sorun nedir?"

Sadece her şeyi. "Eğer havluyu tekrar üzerime geçirmek istiyorsan, giy onu," diye meydan okudu.

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

Aslında bilmiyordu. Bu ayrıntılara daha sonra gireceklerdi. Ya da belki konuşmazlar. Şu an için bariz olanı kabul etti: "Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum. Sana karşılıksız, tek gecelik bir ilişki teklif ediyorum. Bu senin hoşlandığın türden bir seks değil mi?" Nefesini tutmayacaktı. Kalbinin ne kadar çılgınca çarptığını ona göstermeyecekti.

"Ne tür seksten hoşlanıyorsun?" Jake ona karşılık verdi.

Seninle yapabileceğim türden bir seks. "Neden öğrenmiyorsun?" Başka bir meydan okuma. İlkinden bile daha boğuk bir sesle.

"Yapma. Oynama." Gıcırdadı.

"Ben. Değilim." Hiç bu kadar ciddi olmamıştı. "Beni sahilde öpmüştün. Hatırlıyor musun? *Sen* beni öpmüştün. Tam tersi değil." Barda bir şeyleri başlatan o olabilirdi ama sahilde ona uzanan o olmuştu.

Jake'ten inkar gelmedi.

"Tekrar yap." *Lütfen, tekrar yap.* "İkimiz de beni öpmek istediğini biliyoruz." Ya da teknik olarak öyle olmasını umuyordu. "İkimiz de biliyoruz-"

Onu öptü. Gözyaşları gözlerini yakarken kirpikleri kapandı çünkü Wren onun ağzını kendi ağzının karşısında hissettiğinde çok rahatlamıştı. Bu dikkatli, tökezleyen bir öpücük değildi. Tutku ve ihtiyaç dolu, vahşi ve sert bir arzuyla dolu bir öpücüktü.

Dudakları hevesle aralandı. Dili ağzının içinde gezindi. Aldı, sahiplendi ve talep etti ve kadın onunla kafa kafaya verdi. Buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı, dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Ellerini göğsüne bastırdı. Gömleğine. Giysilerinin gitmesini istiyordu. Ten tene olmalarına ihtiyacı vardı.

Adamın elleri kollarından aşağı kayarken boğazında bir inilti oluştu. O sıcak, güçlü eller belinin etrafında kıvrılmak için hareket etti. Hafifçe nasırlaşmış parmak uçları çıplak teninin üzerinde gezindi. Sonra o parmak uçları...

Sağ eli kadının vücudunda biraz daha ilerledi. Öne doğru eğildi.

Aşağı, aşağı-

Adam çekirdeğine dokunamadan gözleri fal taşı gibi açılarak geri çekildi. "Fikrini mi değiştirdin, Wren?" Şimdi alay eden ve meydan okuyan oydu.

Çok hoş. Hayır. Başını salladı. Adamın elini yakaladı ve bacaklarının arasına bastırdı.

Şehvetin onun bakışlarında daha da parladığını gördü. Yüzünün acımasızca vahşileştiğini gördü.

"Sadece çok yavaş davranıyordun," dedi ona, yine gerçek olmayan bir güvenle konuşarak. *O bilmiyor. Bilemez de.* Henüz bilemez. Geri dönüşü olmayan noktadan sonra ona ihtiyacı vardı. "Sana yardım edebileceğimi düşündüm." Elini yönlendirirken ayak parmaklarının üzerine kalktı. Onu tam da istediği yeri okşamaya itti.

İçinden bir soluk ürperdi.

". " Kelimeleri gırtlaktan geliyordu. Çok kalın ve şehvet doluydu. Kız başını sallamayı başardı.

"Sıcak. Islak." Bakışları onu yutarken çenesi boyunca bir kas esnedi. "*Ve sıkı.*" Artık onun parmaklarına rehberlik etmiyordu. Adam işi devralmıştı ve

iki parmağını içine soktu. Onu germiştı. Onu sahiplenmişti.

Hâlâ parmak uçlarındaydı. Vücudu çok gergin ve istekliydi. Her yeri vahşi bir açlıkla ağrıyordu. Başparmağı klitorisinin üzerinde tekrar tekrar gezinirken, o hınzır parmakları içine girerken bile Wren şokla-

Parmaklarını çekti.

Lanet olsun! Ciddi bir hayal kırıklığına uğramak üzereydi çünkü adam *Bitti*. "Jake!"

"Evet, lanet *olası Jake*." Onu kollarının arasına aldı. "Sana bu ismi haykırmaya ne dersin?"

Ne? Gerçekten mi? Bu oluyor muydu? Bunu mu yapıyorlardı? "Mükemmel plan." Boğazına bir öpücük kondururken bile kolunu onun boynuna doladı. "Beni çığlık attır." Sonra onun boynunu yaladı. Biraz emdi. Adam onu yatağa düşürmeden hemen önce göğsünden gelen hırıltıyı hissetti.

Sert bir düştü çünkü kadın zıpladı ve adama kaşlarını çattı ama bir sonraki anda adam kadının çıplak bacaklarını yakaladı. Onları kenara sürükledi. Onları birbirinden ayırdı.

Bakışları onun seksindeydi. Genişçe açtığı bacaklarıyla yarattığı V'ye kilitlenmişti. Hayatında hiç bu kadar açıkta kalmamıştı. Wren yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Belki ışıkları kapatırlarsa bu daha kolay olur? "Jake, ışıklar..."

"Her şeyi göreceğim. Benim için geldiğinde kaçırmamın imkanı yok."

Sonra onun üzerindeydi. Tam bacaklarının arasına. Daha fazla ön sevişme bekliyordu. Belki biraz öpücük. Ve adam onu öpüyordu.

Sadece ağızda değil.

Dili klitorisinin üzerinde kaydı. Kalçalarının yataktan fırlamasına neden olan lezzetli bir yalama, ama elleri onun etrafında kenetlendi ve ziyafet çekerken onu yerinde tuttu. Yaladı. Emdi. Aldı.

Başı yatağa doğru savruldu. Çarşafı tutup arasına aldı. Jake üzerine çökerken Wren can havliyle ona tutundu.

Jake bana asılıyor. Merhaba, fantezi.

Ama bu bir fanteziden çok daha iyiydi. Hınzır dili uzman seviyesinde çalışıyordu. Okşadı ve tadına baktı ve güçlü bir eli, parmaklarının ağzına katılabilmesi için kadının kabaran kalçalarını serbest bıraktı. O iki parmak, yaladığı sırada bile tekrar kadının içine girdi. Wren tamamen çaresizdi çünkü tüm kontrolü dağılmıştı ve vücudundan taşan zevki durdurmak mümkün değildi. Çığlık attı mı?

Evet.

"*Jake!*" Orgazm onun içinde gürledi. Daha önce hissettiği her şeyden çok daha güçlüydü. Vücudu titredi ve zonkladı. Elleri yorganı öylesine sıkıca kavradı ki yatağın yırtılmadığına inanamadı. Zevk Wren'i tüketirken tüm vücudu kavis çizdi.

"Çok güzel." Gözleri
birden açıldı. Adamın
gözleri onu sabitledi.

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. Göğüsleri yükselip alçaldı.

"Hep böyle hızlı mı gelirsin?" Dikkatli bir soru. Derin ve karanlık bir soru ve gözlerinde vahşi bir şey parlıyor gibiydi.

Nefes alış verişini tekrar kontrol altına almak için mücadele ederken bile başı yavaşça yatağa doğru hareket etti.

"Hayır mı?" Sert bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sanırım ben özelim."
Oh, Jake, hiçbir fikrin yok.

"Seni becereceğim, Wren. Geri dönüşü olmayacak."

Bir yere gitmeye çalışıyor gibi mi görünüyordu? Şu anda sadece yeniden normal bir insan gibi nefes almaya çalışıyordu. Vücudu tamamen gevşek hissediyordu.

Ve neden hala o kıyafetleri giyiyordu? Kıyafetlerin derhal gitmesi gerekiyordu.

Yatağın yanında durdu.

Onun ellerini özlemişti.

Onun *içinde*.

Gömleğini çıkardı.

Merhaba, günlerce süren kaslar. Bazen Jake'in her boş anını spor salonunda geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Adam yapılıydı. Yıllardır öyleydi. Günlerce süren karın kasları. Güçlü bir göğüs. Güneşi engelleyebilecek omuzlar.

Göğsünün bronzlaşmış genişliğini birkaç soluk, beyaz çizgi kesiyordu. Saldırılarından, tehlikelerden kalma, ona hiç anlatılmamış yara izleri. Her zaman sırlarını saklamıştı.

Tıpkı onunkini sakladığı
gibi. Ayakkabılarını
tekmeledi.

Yatakta doğrulup oturdu. Sonra dizlerinin üzerine çömeldi. Nefesi hâlâ çok hızlı geliyordu.

Telefonunu komodinin üzerine fırlattı ve sonra eli kot pantolonunun beline gitti. "Fikrini mi değiştirdin?"

Neyi? Fikrini değiştirmek mi? Ha. Unut bunu. Ona uzandı. Kot pantolonunu çıkardı. Fermuarı indirdi ve çarpan kalbinin sesinden tıslamayı zar zor duydu. Siyah boxer şortunu aşağı itti -sadece önünden çekilmelerini istiyordu- ve tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek başını eğdi ve ağzı adamın aletinin geniş başı üzerinde kapandı.

"Siktir, Wren."

Adamın kendisini becermesi için çok uğraşıyordu, evet. Amacı buydu. Ama şimdi yalıyor ve tadına bakıyordu ve bu hayal ettiğinden çok daha iyiydi.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar kendini tekrar yatakta buldu. Düzeltiyorum, onun üzerinde.

sırt üstü, yatağın üstünde.

"Ağzına boşalmamı istemiyorsan, *bunu bir daha yapma.*" Bu fikirden nefret etmiyordu.

Ama soyunmayı bitirmişti. Cüzdanından bir prezervatif çıkarmıştı. Tabii ki hazırlıklı bir tipti. Jake'in sevicecek başka bir yönü daha.

Hayır, dur. Oraya gitme. Sakın gitme.

"Wren? Neyin var?"

Göz kırptı. Parlak bir şekilde gülümsedi. Çok mu parlak? "Sadece neden içimde olmadığını merak ediyorum."

Belki de bu söylenmesi gereken doğru şey değildi. Çünkü bir nefes daha alamadan, adam onun üzerindeydi. Onunla birlikte yataktaydı. Onun üstünde. Bacakları onun altında genişçe açılmıştı ve aleti vücudunun girişine yerleşmişti. Onu öptü, dilini derinlere soktu ve ardından siki sertçe içine girdi. Wren hızlı ve irkilmiş acı çığlığını tutamadı.

Bu sırrı fazla saklamak için çok fazla.

Dondu kaldı. O güçlü beden onun üzerinde sertleşti. Ona karşı. Ve başı sanki az önce güçlü bir şokla elektrik çarpmış gibi yukarı fırladı. "Wren."

Muhtemelen "sürpriz, sürpriz" demek için uygun bir zaman değildi. Kesinlikle sürpriz havasında bir adam gibi görünmüyordu. Açıkça bir sürprizle karşılaşmış olmasına rağmen. Birdenbire seks havasında bir adam gibi bile görünmüyordu. Daha önce çok aç görünüyordu ama şimdi dehşete düşmüş ve...

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ne yaptığının farkında değilsin, değil mi tatlım?"

İlk kez olması, işlerin nasıl yürüdüğünü anlamadığı anlamına gelmiyordu. Elleri adamın geniş omuzlarını kavradı. Ona bakarken başını yastığa yasladı ve kasıtlı olarak iç kaslarını adamın sikinin etrafında sıktı.

"Siktir."

Evet, güzel. Belki de sevişme işine geri dönebilir ve o anlık acıyı unutabilirlerdi.

Ve güzel, hareket ediyordu, çekiliyordu. Arabayı sürüyorum. Sadece...

Parmakları aralarındaydı. Acımasızca klitorisini işliyordu. Ve ağzı göğsünün üzerindeydi. Yalama ve emme ve artık acı hissetmiyordu çünkü ihtiyaç ve arzu onun içinde yeniden yükseldi. Kendini duydu

Ona yalvarıyor. Talep ediyordu. Onu teşvik ediyordu ve o da tekrar tekrar itiyordu. Tırnakları adamın kollarına batıyordu.

Sonra bir orgazm onu tekrar vurdu. Bu sefer daha da güçlüydü. İtmeyi bırakmadı. Eğer bir şey varsa, kalçalarının hareketleri daha güçlü hale geldi ve bu sadece onu daha *iyi* hissettirdi. Daha vahşi. Kontrol gitmişti.

Onun için.

Ve Jake'in yüzünün acımasız yakışıklı hatlarına bakarken, onun için de kontrolün ortadan kalktığını biliyordu.

Onun katı Jake'i. Her zaman kendini tutardı. Her zaman çok güçlü. Her zaman kontrolü elindeydi.

Kontrolünü kaybetmişti.

Kalçaları ona doğru pistonladı. Tekrar tekrar derinlere daldı. Sert bir eli bacağına kavradı ve daha derine sokabilmek için yukarı çekti. Kadın ona tamamen açıldı, orgazmı hâlâ içinde zonkluyordu ve adamın işi bitmemişti. Çılgınca ve tüketiyordu. Sahip oluyor ve alıyordu. Bundan asla geri dönme şansı olmayacaktı. Bu anı her zaman hatırlayacaktı.

Onu her zaman hatırla.

Ona bakarken gözleri vahşi bir yoğunlukla parlıyordu.

Yine geliyor muyum? Arzu oluşmuş. Çok fazla ihtiyaç. Acı yoktu. Sadece onu dolduran ve dünyasındaki diğer her şeyi silip süpüren zevk. Artık acı, korku ya da üzüntü yoktu.

Onun altında debelendi. Tırnakları adamın kollarını tırmalıyordu. Adam onun içine boşaldı.

Onun adını haykırdı.

* * *

GÖK GÜRÜLTÜSÜ DUYDU. Wren bir gözünü açıp fırtına olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Ama pek de öyle hissetmiyordu.

Gök gürültüsü devam etti. Sadece, belki yavaşladı.

Daha yumuşak görünüyordu.

Daha kontrollü.

"Wren..."

Jake'in alçak sesi.

Kadının vücudundan çıktı.

Gök gürültüsü geri geldi.

Oh, bekle. O gök gürültüsü benim kalp atışım. Fırtına yok.

Gerçekten bir gözünü açması gerekiyordu. Ama açmadı. Yatağa daha rahat bir şekilde yerleşti. Sonra kalçasında bir el hissetti. "Wren." Daha talepkâr.

Gözleri dalgalandı.

"Wren... ne oluyor ?" Bu derin kelimelerde öfke yanıyordu.

Şimdi gözleri tamamen açıktı. Ona baktı ve yüzde yüz dürüst olmaya karar verdi. Neden olmasındı ki? Elbette her şeyin bir ilki vardı. "Söylemeliyim ki Jake. Beklediğime değdin. Yüzde yüz."

Yakışıklı yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Esnedi. Yapmaları gereken daha çok konuşma vardı. Bunu anladı. Adama kesinlikle bir açıklama yapması gerekiyordu. Ama... "Bağlanmak yok." Anlaşma böyleydi. Eğer sözünden döneceğinden endişeleniyorsa, uyku onu ele geçirmeden önce bu konuda ona güvence verebilirdi. "Tek gecelik bir ilişki ve bağ yok. Sürprizime rağmen bu anlaşma hâlâ geçerli. O konuda endişelenme." Bu onu daha iyi hissettirecektir. Kirpikleri sarkarak kapanmaya başladı.

"Oh, güven bana, tatlım, ipler var."

Başını iki yana salladı. "Bir gece..." Tek yaptığı buydu. Kuralları biliyordu.

"Bunu göreceğiz."

Ckapt'ca Altı

WREN'I BECERMIŐTI.

Wren'i becermiőt.

Ve Şimdi uyuyordu ve adam yatağının yanında duruyordu ve...

Wren'i becermiőt.

Jake sürekli bu noktaya geri dönüyordu. Muhtemelen son derece önemli bir nokta olduğu için. Tüm dünyasını değıştiren bir nokta.

Prezervatifi atmıőt. Üzerindeki kan parçasını görmüş. Bu da son derece Şaşırtıcı başka bir noktayı gündeme getirdi.

Wren Maye'i ilk beceren bendim.

Bu nasıl oldu?

Yıllardır karanlık saplantısı olan bu kadına nasıl olmuştu da gerçekten *sahip* olmuştu?

Kaşlarını çatarak ona baktı. Yorganın altına girmeliydi. Lanet yorganın altında çok daha rahat ederdi. Eğildi ve onu kucağına aldı. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ona sarıldı.

"Jake." Adının yumuşak bir fısıltısı.

Ve neredeyse onu tekrar yere bırakmıyordu. Aptal kolları onu tutmaya devam etmek istedi çünkü gitmesine izin verirse onu kaybedebilirdi. Bütün bu gece yok olabilirdi. Sadece başka bir rüya olabilirdi. Soğuk bir yatakta, onun için yanıp tutuşarak uyanmasına neden olan bir rüya.

gel, dostum.

Tek koluyla onu tuttu. Yorganı geri çekip onu içine soktu ve kendini bırakmaya zorladı. *Bırakmaya.* Kız çıplak ve nefisti ve eğer yorganı üzerine örtmezse onu tekrar becermeye çalışacaktı.

Evet, yapalım.

Hayır, kahretsin, hayır.

Örtüleri yerine çekti. O ateşli vücudu örttü.

Kirpikleri -o uzun, koyu kirpikler- dalgalanıp açıldı ve bakışları ona odaklandı. Uykuluydu ama farkındaydı. "Üzerimi mi örtüyorsun?" Husky. Çok şehvetli.

"Evet." Tısladı.

"Neden?"

"Çünkü üşüyebilirsin."

"Benimle yatakta olursan olmaz." Fısıldadı.

Ateşle oynadığının farkında değildi. "Eğer seninle yatakta olursam, seni tekrar becereceğim."

"Tamam."

Gözleri sıkıca kapandı. "Beni zorluyorsun." Sınıra çok yaklaşmıştı. Onun için gerçekten ne kadar çaresiz olduğunu anlamamıştı. Kanamıştı. *Canını yakmıştı.* Tüm gece boyunca onu deli gibi becermemesi gerekiyordu. Nezaket göstermesi gerekiyordu. İlgilenmesi. Tam bir centilmen olmalıydı. Çünkü onun ilkiydi.

Nasıl olur da onun ilk sevgilisi olur?

Neden? Neden onu seçmişti? Neden daha kibar birini seçmedi ki? Gerçek bir beyefendi? Elllerinde bu kadar çok kan olmayan birini?

Gözleri fal taşı gibi açıldı çünkü o yakıcı sorunun cevabına ihtiyacı vardı.

"Neden, Wren?"

Ama Wren'in gözleri kapanmıştı. Yan dönmüştü -ona doğru- ve yatağa yaslanmıştı. "daha güvenli," diye cevap verdi. Onun

kelimeler birbirine karıştı.

Daha güvenli mi? Bu da ne demek oluyor?

"Kalabilirsin." Çok yumuşak. Neredeyse onun sözlerini hayal ettiğini düşünecekti ama sonra ekledi, "Eğer istersen. Hala gece. Hâlâ tek gecelik bir ilişki sayılır." Yumuşak bir nefes.

"Bu tek gecelik bir ilişki değil."

Cevap vermedi. Çünkü tekrar uyumaya başlamıştı. Sanki kadının dünyada umurunda değilmiş gibi. Sanki o gece neredeyse kaçırılmıyordu. Sanki bir pislik boynunu kesmemişti. Sanki Jake onu asla ama asla doymak bilmeyen bir deli gibi becermemişti.

"Bu tek gecelik bir ilişki değil," diye tekrarladı. Sadece daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını isterken nasıl olabilirdi?

Prezervatifi attıktan sonra boxer'ını ve kot pantolonunu tekrar yerine geçirdi. Ayakkabı ya da gömlek yoktu. Yatağın yanında durdu ve ona bakmaya devam etti.

Telefonu bipledi ve titreşti. Wren'e bakmaya - lanet olsun, kızmaya - devam etmek istedi ama bakışları isteksizce telefona döndü. Gözleri ekranda kısıldı ve mesajın ikizinden geldiğini fark ettiğinde cihazı kaptı ve neredeyse elinde paramparça edecekti.

Wren güvende mi? Ekrandaki soru Eb'den gelmişti.

Güvenli mi? Onun vereceği tanım bu değildi. Ama mesaja cevap vermek... *Az önce fena halde sikildi*, doğru bir şey gibi görünmüyordu. Bunu söylemek yerine, Jake gönderdi: *Beni hemen arayın. 911.*

911-bu ciddi acil durum durumuna ulaşıldığı anlamına geliyordu.

Wren'den uzaklaşıp kapıya doğru koşarken bile telefon çalıyordu. Parmakları ekranın üzerinde gezindi. Eşiği geçmeden hemen önce telefonu kulağına .

"Neler oluyor?" Eb sordu ve sesinde gerçek bir korku vardı. "Wren'i becermedin." Kapıyı arkasından çekip kapattı.

Klik sesi ile kapandı.

"Ne?"

Kapının hemen ötesinde durdu ve nasıl delirmiş gibi görünmeyeceğini anlamaya çalıştı. "Wren'i becermedin." Tamam, evet, aynı kelimeler. Yine de muhtemelen kulağa çılgınca geliyordu. Çok kötü. Kendini deli gibi hissediyordu.

"Evet, farkındayım." Arka planda havai fişekler patlıyor gibiydi.

Jake gerildi. Dört Temmuz'da değildik ve bunların patlayan havai fişekler olmadığına bahse girebilirdi. "Eb?"

"Şu anda gerçekten biraz meşgulüm," diye karşılık verdi ikizi, "eğer bu ölüm kalım meselesi değilse, daha sonra konuşmaya ne dersin?"

Biraz daha havai fişek. Kahretsin.

"Wren güvende mi?" Eb . "O benimle birlikte."

Hızlı bir nefes. "Güzel. Onu yakınında tut. O kadını sevdiğimi biliyorsun." Jake'in kalbi durdu.

"Elimden gelse ben de orada olurdum-"

Havai fişekler. Hayır, hayır.

Düzelteyorum, *silah sesi*.

"Ama bu . Henüz olmaz. Yine de çalışıyorum. Bu arada ona yakın durmalısın kardeşim. Kadından hoşlanmadığını anlıyorum."

"Ondan gayet hoşlanıyorum."

"Ah, doğru. Wren bana her zaman ondan nefret ettiğini düşündüğünü söylüyor ama... onu güvende tutabilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Wren ondan nefret ettiğimi mi düşünüyor? O zaman neden onu becermeme izin verdi?

"Onu gözünün önünden ayırma," dedi Eb. Sözler bir emirdi ama bir yalvarış tonu taşıyordu. Kural olarak Eb hiçbir şey için yalvarmazdı.

"Ona yönelik tehdit nedir? Tehlike geliyor?" "Geçmişten.

Benimkinden. Senin geçmişin."

Bu iyi olamaz. Geçmişleri boktan olmaya meyilliydi. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

"Olabilseydim olurum ve lanet olsun!" Bir silah patlaması. "Çok yakın. Bak, intikamın bana doğru geldiğini duydum. Bizden. Tam olarak nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordum. Zaten gergindim ve... sonra, lanet olsun, Wren'in resminin ekli olduğu bir e-posta aldım."

Evet, peki büyük drama neredeydi-

"Fotoğrafta, yüzünde bir hedef vardı." "E-postanın izini sür." Yeterince basit.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Eb'in nefesi gidip geliyordu. "Bu herif iyi. Teknolojiden anlıyor. Ne yaptığını bilmemi *istedi*. Onu hedef aldığını bilmemi istedi. Ben burada kapana kısıldım, o da orada ve onun tehlikede olduğunu bilmemi istedi."

"Bunun sadece *seninle* ilgili olmadığını nereden biliyorsun?" Çünkü belki de bu *onların* geçmişi değildi. Belki de sadece Eb'in geçmişi idi.

"Çünkü e-postada 'Kardeşlerin günahları kaltağı yakacak' şeklinde lanet bir mesaj vardı. Kardeşler, çoğul olarak. Yani bu dünyada sahip olduğum tek kardeşim sensin. İşte. Bu senin için yeterince güzel ve açıklayıcı oldu mu ve - kahretsin, *çok yakın!*" Silah sesi sözlerini kesti. "Cehennem üzerime yağıyor ve gitmem gerek. Bak, Wren birinin sapkın intikamının hedefi ve aracı ve sadece *onu güvende tut*. Gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Onu sistemden çıkar. Onu karanlıkta bırak. Gerekirse kaçırın ama ben daha fazlasını bulana kadar gözden uzak olmalı ve insanlar *ekibime ateş ediyor. Gitmem gerek!*"

Harika. "Hayatta kal, pislik." "çalışıyorum.

Sen sadece *onu* hayatta tut." Görüşme sona erdi.

Wren'i hayatta tutmak mı? Tamamdır. Son hedef. Nefes aldı. Yavaşça verdi. Eb CIA'dendi. Ekibinden bahsederken, onun arkasını kollayacak ajanlardan bahsediyordu. Kardeşi hayatta kalsa iyi ederdi.

Kardeşlerin günahları...

Hayatları boyunca çok fazla günah işlemişlerdi. Şimdi hangisi onlara musallat olmak için geri dönüyordu?

Jake kapıyı açtı. Yatak odasının ışıkları hâlâ açıktı. Aydınlatmanın Wren'i rahatsız etmemesi için onları kapatmalıydı. Onun uyumaya ihtiyacı vardı. Sol elinin parmakları kalktı ve ışık düğmesini aşağı çekti. Tepedeki ışık hemen söndü ama başucu lambası hâlâ yanıyordu.

Odanın içinde sessizce yürüdü. Wren'e baktı. Onun güzel Wren'ine. Uykusunda ondan uzaklaştı. Ve bunu yaparken, ışık sırtına düştü. Çıplak sırtına. Sağ omzundan geçen yara izini gördü. Ve solundaki aynalı yara izini.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Telefonu komodinin üzerine bıraktı. Eli sağ omzuna doğru kalktı. Neredeyse yara izine dokunacaktı. Bir bıçağın ağzından çıkmış gibi görünen bir yara izi.

Wren'e kim zarar vermişti? Ne zaman?

Ve o orospu çocuğu hâlâ hayatta mıydı? Çünkü eğer yaşıyorsa, Jake onu memnuniyetle cehenneme gönderirdi.

Ama parmakları kızın teniyle temas etmeden önce durdu. Açıklama talep etmenin zamanı değildi. Cevaplarını yakında alacaktı. Onun yerine elini geri çekti.

Aynalı yaralar. Kasıtlı kesikler. Bu bokun kazara olmasına imkan yok.

Lambayı kapattı. Sonra kıcını Wren'in yatağına soktu. Ne de olsa onu gözünün önünden ayırmaması gerekiyordu. Yani gerçekten de tek yataklı bir durum yaşayacaklarmış gibi görünüyordu. Ama yara izleri onu çok rahatsız ettiği için biraz öne doğru eğildi.

Wren acıyı bilmemeli. Hiçbir zaman.

Bu gece onu incittim. Bunu yapmak istememiştim. Onun ilki olduğumu bilseydim, çok daha dikkatli olurdum. Emin olurdum

zevkten öylesine kaybolmuştu ki, asla acı hissetmeyecekti.

Dudakları bir yara izinin üzerinde gezindi.

Eski bir yara izi. Altın sarısı teninde soluk bir beyaza dönüşmüştü.

Yastığına yaslandı ama kolu Wren'in etrafında kilitlendi ve onu kendine çekti. Onun ilk sevgilisiydi. Jake hâlâ bu gerçeği kavramakta güçlük çekiyordu. O şanslı piç nasıl olmuştu?

Wren'e gelince.

Onunla yattığı ilk kadın olacaktı. Aslında, *yattığı*. Çünkü o haklıydı. Sevgilileriyle kalmıyordu. Hayatında kalıcı bağlar yoktu. Ailesi dışında.

Ve Wren.

Gözleri kapalıydı.

Şimdi Wren'le ne yapacağım ben? Tabii ki onu hayatta tutmaktan başka.

Sakla. Onu.

* * *

GÖZLERİ AÇILDI. Bilinci yerine gelirken yavaşça gerindi ve yuvarlandı ve yüzleşti-

Jake.

Onun hemen yanında olan bir Jake. Yani, yatakta onun yanında. Dudakları aralandı.

Onun gözler açıldı. "Günaydın, güneş ışığı." Hayır

Uyku hali. Tam farkındalık.

Jake onun yatağındaydı. O çıplaktı ve Jake onun yatağındaydı.

Wren çığlık attı.

Ckapt'ca Scvc"

YÜZÜNÜ BURUŞTURDU. "TABII, ANLIYORUM. BAZI KADINLAR UYANIR VE KAHVE İSTER. Uyanırsın ve çığlık atarsın. Yeni, eğlenceli Wren gerçeği."

Yatağın diğer tarafına fırladı ve çarşafı da kendisiyle birlikte çekti. Yumruğuyla çarşafı göğsüne bastırdı. Gözleri *onun* göğsüne kaymaya karar verdi. Çıplak göğsüne. Ne kadar kaslı bir göğüs. Sonra bakışları daha aşağıya indi.

Merhaba, karın kasları. Hatırladığı karın kasları.

Çünkü... Gerçekti. Buharlı bir rüya değildi.

Jacob Jones ile seks yapmıştı. Akıllara durgunluk veren, vücutları titreten bir seks. Sonra uyuyakalmıştı. Ve o... kaldı mı? Onunla aynı yatakta mı uyumuştı?

Kollarını başının arkasında kavuşturdu. "İyi uyudun mu?" Sesi hoş ve sıcaktı. Derindi. Biraz gürültülü.

Ciyakladı. Hemen ağzını kapattı.

"Uyurken bir melek gibi görünüyordun. Özellikle de bana sarıldığın zaman. Yine de bir noktada biraz horladın."

"Ben yapmadım." Dehşete düştüm.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Nereden biliyorsun ki? Aksini söyleyebilecek başka biriyle yatmış değilsin. Ne de olsa ben ilkim."

Oh, kahretsin. Az önce onu tuzağa düşürmüştü.

Bakışları onu sabitledi. "Ne büyük bir sürprizdi bu." Kısa bir duraklama. "Açıklamak ister misin?"

" sayılmaz." Yapmak istediği şey banyoya kaçmaktı. Ama yatağın kendi tarafı duvara dayanıyordu ve kaçmak için onun üzerinden atlaması gerekiyordu. Ya da belki yatağın ayak ucundan bir salınım yapmalıydı. Kıvrılabilirdi. Bu muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu. Kıvırmaya hazırlandı.

Ayağa kalktı ve aldatıcı bir tembellikle onun bileğini yakaladı. "Sanırım bu açıklama konusunda ısrar etmem gerekiyor."

O çıplaktı ve Jake konuşkandı. Yeni, eğlenceli Jake gerçeği. Sabahları gevezeydi. "Tek gecelik ilişkilerinden hep açıklama mı istersin?"

"Oh, günışığım, sen tek gecelik bir ilişki değilsin."

Öyle değil miydi? Çılgınca bir umut yeşermeye başlamıştı çünkü belki de Jake şöyle diyecekti-

"Biz sevgiliyiz."

Evet, evet, . Onlar- "Derinlere. Sert düştük."

Nefes alamıyordu. Bu sevinç göğsünde mi patlıyordu?

"Dünyaya anlatacağımız hikaye tam olarak bu. Çünkü Eb'den sana yakın durmam için kesin emir aldım. Senin için tehlike kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım. Dün gece sen uyurken onunla konuştum. Geçmişin dönüp dolaşıp bizi vuracağını söyledi ve ben de kardeşimle benim yaptığımız bir şey yüzünden senin zarar görmene izin vermeyeceğim."

Ve sönmüş bir balon gibiydi. Nefesi onu bir vınlamayla terk etti, bu yüzden sesi bile sönen bir balon gibiydi. Ne kadar fantastik. İlk gerçek sevgilisini daha yeni kazanmıştı ve adam ertesi günü doğrudan rol yapmaya başlamak istiyordu. Hem üzücü hem de tipik. "Dünyaya anlatacağımız hikaye." Başını salladı. "Bu sadece... bir şey." Parmaklarını oynattı. "Beni bırakmak ister misin?"

Onun eline baktı. Sonra tekrar yüzüne. "Hayır."

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim... bırak."

Çenesi kilitlendi, isteksizce öyle yaptı. Kalbini yerinden oynattı ve yatağın ayakucundan zıpladı. Sırtı adama dönük ve çarşafı tüm önemli yerlerini örtecek şekilde banyo kapısına doğru hızla ilerledi.

"Sana kim zarar verdi?"

Kapı koluna uzandı.

"Kürek kemiklerini bıçakla kim kesti? Kim bıçakla

Sen mi? Bana onun adını söyle, ben de senin için onu toprağa gömeyim." Eli dondu. Düzeltiyorum, tüm vücudu dondu.

Yatağın gıcirtısını duydu. Yatak takımının hışırtısını. Sol eli hâlâ çarşafını göğsünde tutuyordu ve yavaşça ona doğru döndü, çarşafı da çekiştirdiğinden emin oldu.

Kot pantolonunu giymişti. Ama düğmesi açıktı. Seksilik kişileşmişti. Yanaklarındaki kirli sakallar bir gece öncesine göre daha koyu, daha derindi. Onu korkutması gereken yırtıcı bir zarafetle ona doğru yaklaşırken gözleri parlıyordu.

Aksine, içini acıttı.

Kendine gel.

"Bana onun adını söyle," dedi Jake. Kadının önünde durdu. Elini kaldırdı ve ona doğru eğilirken yanındaki kapı çerçevesine bastırdı. Sol eli kadının çenesinin altında kıvrıldı. "Bana adını söyle, senin için onu gün batımına kadar öldürebilirim."

Dudaklarını ıslattı.

Bakışları kızın dudaklarına düştü. Hayal mi görmüştü, yoksa o bakışlar onu ısıtmış mıydı? Sıcaklığın gerçek olduğundan yüzde doksan emindi. Ama yine de, onun kendisi için bir adamı öldürmeyi teklif ettiğini duyduğundan yüzde yüz emindi ve bu konuda yanılıyor olmalıydı.

değil mi?

İşitsel bir halüsinasyon mu?

"Wren."

"Bu bir kazaydı." Aynı eski hikaye. Aynı eski yalan. "Bir çitin üzerine düştüm. Çocukken bir ağaç eve tırmanıyordum. Ayağım kaydı. Tam kürek kemiklerime çarptı."

Benim değerli meleğim. Bakalım derinin altında saklı kanatlar var mı?

Alt dudağını ısırdı çünkü titremesinden korkuyordu.

Derisinin altında kanatları yoktu. O bir melek değildi. Şeytanın kızı asla bir melek olamazdı.

Ama Jake bunu bilmiyordu. Tıpkı Jake'in onu gerçekten tanımadığı gibi. Kimse onu tanıımıyordu.

Gözleri kısıldı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Evet. Alt dudağını bıraktı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü senin için öldürmemi istemiyorsun. Ama bu önemli bir değil. Söz veriyorum."

"Cinayet her zaman büyük bir olaydır."

"Kimse size zarar verip çekip gidemez."

Dün gece bıçaklı adam çekip gitmişti. Düzeltiyorum, kaçmıştı. "Benim için birini öldürmek zorunda değilsin. Tamamen gereksiz." Özellikle de Milo Amca haklıysa. Uzun zaman önce ona zarar veren canavar ölmüştü.

"Teklifim geçerli olacak." Başparmağı alt dudağının üzerinde hafifçe gezindi. "Isırma. Mükemmelliği bozmanın anlamı yok."

Dudaklarının mükemmel olduğunu mu

düşünüyordu? Ne zamandan beri? "Neden beni

bekledin?" diye sordu. "Pardon?"

"Ben senin ilkindim. Benim. Eb değil."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kardeşine karşı bir takıntın var." "Hayır, benim sana karşı bir takıntım var."

Gözlerini kırıştırdı.

Başparmağını dudağının üzerinde bir kez daha yavaşça kaydırđı. "Eb senin ilkin değildi. Yıllar boyunca seni birlikte gördüğüm o salakların hiçbirisi de öyle değildi."

Üniversite randevuları. Sonra üniversite sonrası tanıştığı mükemmel davranışlı beyefendiler. Karanlık ya da ölüm hakkında hiçbir şey bilmeyenler. Kolayca gülümsediler. Güldüler. Şakalaştılar.

Onlarla hiçbir ortak noktası yoktu.

"Neden ben?" Jake bilmek istiyordu.

Wren'in kendi soruları vardı. İlki... "Neden önemli ki? Sadece bir geceydi. Başka bir şey istemiyorum." Onun kurallarına göre oynamaya çalışıyordu. Adam ona teşekkür etmeliydi.

Ters ters baktı. "Neden daha fazlasını istemiyorsun? Hoşuna gittiğini biliyorum." Daha da eğildi. "Benim için çığlık attın."

Evet, vardı. Hatırlatmaya gerek yok. "Daha önce bu işi yapmamış olmam deneyimim olmadığı anlamına gelmez. Tam anlamıyla bir amatör değilim. İlerleyelim, olur mu?"

"Neden ben?"

Çünkü sen hep istediğim kişisin. Çünkü canavar gitti. Geri dönüp beni almasından endişelenmeme gerek yok. Sonunda yaşayabilirim. İstediğimi alabilirim. Beni anlayabilecek birini alabilirdim. Yine de bunların hiçbirini söylemedi. Wren bunun yerine, "Kendine çok iyi vakit geçirmiş gibi görünen bir adam için çok fazla soru soruyorsun," dedi.

Ona baktı ve gülümsedi. Geniş, memnun, gamzeli bir sırıtış. Bu onun için nadir bir gülümsemeydi. Eb gamzesini her zaman gösterirdi çünkü o gamzenin ona istediği her şeyi sağlayabileceğini biliyordu.

Ama

Jake...

Jake...

Genelde ona gülümsemezdi. Gülümsemeleri Eb içindi. Kız kardeşi Marley için.

Genellikle sadece Wren'e bakardı... "Sanki benden nefret ediyormuşsun gibi," diye fısıldadı.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Hızlı bir toparlanma gerekliydi çünkü az önce hata yapmıştı. "Benden nefret ettiğini iddia eden bir adam için dün gece çok iyi vakit geçirmiş gibiydin."

"Senden nefret ettiğimi *hiç* iddia etmedim." Sonra hırlayarak, "Biri bana bu saçmalıktan ikinci kez bahsediyor."

Onu içine hapsediyordu ve uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Ne zaman birlikte olsak heyecanlanmış gibi davranmıyorsun. Ama dün gece o yatakta patladık ve hiç pişman değilim. Sıfır." Omuzları dikleşti. "Sen harika bir ilk sevgiliydin, Jake. Teşekkür ederim."

Gözlerini kırptırdı.

"İlk olduğun için kendini suçlu ya da tuhaf hissetmene gerek yok." Suçluluk duymak istemiyordu. "Hiç pişmanlık duymuyorum." *Umarım senin de yoktur.*

"Suçluluk mu?" Bir adım geri çekildi. Elleri iki yanına düştü. "Evet, suçluluk. Hissetmiyorum."

"İnan bana, günışığım, kendimi suçlu hissetmiyorum. Azıcık bile."

Günışığı mı? Ona daha önce de böyle seslenmişti. O kimsenin gün ışığı değildi.

"Cehennem kadar bölgeciyim. Seni tekrar tekrar almak ve adımı haykırmanı istiyorum çünkü sikimin etrafına geldiğinde seni duymayı *ve hissetmeyi* seviyordum."

sıcak mıydı? Sıcak hissettirdi. Kız .

"Tuhaf hissetmiyorum. Suçlu hissetmiyorum. Ama seni tekrar becermek istediğimi hissediyorum."

Ama... onu tekrar becermek... "Bu senin tek gecelik ilişki kuralına aykırı değil mi?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Benim için bir kez yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

"Bir kez sana yetti mi?" Kız cevap vermeden önce adam çenesine vurdu.

"Oh, bekle. Benim için sadece bir kez gelmedin, değil mi? İki kere mi?"

Pislik. "Üç kere oldu, çok teşekkür ederim." Banyoya doğru hamle yaptı ve kapıyı adamın üzerine çarparak kapattı. Nefes nefese kilidi yerine çevirdi.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Ters ters bakarak banyonun kapısını açmadı.

"Wren?" Boğazını temizledi. "Bir değil."

Sonra adam uzaklaşırken ıslık sesi duyduğundan emindi.

* * *

"Buraya gelmemize gerek yoktu." Jake araba yolunu inceledi. Boş yola. Kazıklar üzerinde bekleyen sessiz sahil evini. Milo'nun evi. Güneş ışığı devasa yapının çevresine yayılıyor ve dalgalar yakındaki kıyıya vuruyordu.

"Buraya kesinlikle gelmemiz gerekiyordu." Wren ellerini kalçalarının üzerine koydu. Kısa, mavi elbisesinin örttüğü kalçaları. Önceki gece giydiği aynı cezbedici elbise. "Kaçırdıysanız diye söylüyorum, burada tam bir utanç yürüyüşü ihtişamı içindeyim."

Güneş gözlüklerinin camlarının ardında Jake'in gözleri ona dikilmişti. "Utanılacak bir şey yok." Böyle mi hissediyordu? Yaptıklarından dolayı utanıyor muydu? Çünkü eğer öyleyse, bu saçmalığın sona ermesi gerekiyordu.

Onun, birlikte geçirdikleri geceden ya da kendisinin ilk olduğu gerçeğinden pişmanlık duymasını istemiyordu.

Birincisi. Evet, bu bilgiyi hâlâ kafasında tam olarak oturtamamıştı. Wren hakkında bildiğini her şey yüzünde patlamıştı.

Artı.

Bana yalan söylüyor. Sırtındaki yara izleri bir çit tarafından yapılmamış. İmkânı yok. Daha fazlası vardı ve gerçeği öğrenecekti.

"Bir önceki gece giydiğiniz elbiseyi ertesi gün saat neredeyse onda hala giyiyorsanız ve eve ayağınızda ayakkabı olmadan, saçlarınız darmadağınık ve yüzünüzde sıfır makyajla geldiyseniz, insanlar geceyi bir yabancının yatağında geçirdiğiniz için büyük utanç yürüyüşünü yaptığınızı düşünme eğilimindedir."

Cipin yanına yürüdü ve tam önünde durdu. Dalgaların sessiz kükreyişini duyabiliyordu ve okyanusun kokusu burnunu okşuyordu. "Yabancı değilim." Ama kesinlikle onun yatağında yatmıştı. Ya da misafir odasındaki yatakta. Onunla birlikte. "Şu andan itibaren sana çok yakın olacağım."

"Çünkü tehlikede olduğumu düşünüyorsun ve benim koruyucum sensin."

Kesinlikle öyleydi. "Dün gece saldırıya uğradın, günüşiğim. Bu da tehlike sayılır."

Vücudunu bir ürperti kapladı. "Bana öyle deme lütfen. Ben senin gün ışığın sayılmam. Tutkulu bir ilişkimiz varmış gibi davranmayı çok sevdiğini anlıyorum ama bana sahte sevgi sözcükleri kullanmana gerek yok."

O halde ona, kendisini gün ışığı gibi gördüğünü söylemenin zamanı değil miydi? Özellikle de ona gülümsediğinde? Muhtemelen o an değildi. Tutkulu bir ilişki yaşanmasına gelince... "Dün gece tutkulu olmasaydık, o zaman nasıl tarif ederdin? Lütfen, acele etmeyin. Özetini duymak isterim."

Dudakları aralandı.

Esinti saçlarını yakaladı ve yanağına doğru savurdu. Ve bir arabanın kornasından çıkan çılgınca sesler havayı doldurdu.

Adam kızın önüne atılmadan hemen önce vücudu gerildi. Eli, cipten indiğinde kot pantolonunun arka kemerinin altına sıkıştırdığı silaha . Wren'in silahlı olduğunu fark ettiğini bile sanmıyordu. Başını yüksek sesli korna seslerine doğru çevirdi.

"Oh, hayır." Wren'in sesi üzüntüyle doluydu. "Bunu asla ama asla unutmuyacağım."

Üstü açık beyaz bir araba, garaj yolunun sonunda gıcırdayarak durmadan önce daha fazla korna çaldı. Sarı saçları dalgalanan bir kadın şoför mahallinden başını uzattı. "Wren!"

"Jennifer," diye fısıldadı Wren.

Evet, diğer kadının kimliğini biliyordu. Jennifer Kent. Önceki gece bardaydı.

Yolcu tarafından atlayan kadına gelince.

Bu sefer peçe takmıyor. Ama yine de Makayla Lane'i tanıdı. "Veda brunch'ında yoktun!" Jennifer yüksek sesle seslendi. Sonra o da üstü açık arabadan atlayıp Jake ve Wren'e doğru koştu. "Sabah tam sekizde gelmeniz gerekiyordu ama gelmediniz.

Orada."

Wren'in parmakları Jake'in sırtına bastırdı.

Makayla Wren'e doğru hızla ilerlerken isteksizce kenara çekildi. Jake silahının gizli kaldığından emin oldu.

Makayla Wren'e sıkıca . "Senin için endişelendim." Bu sözleri net bir şekilde duydu.

"Aramaya çalıştık ama cevap vermediniz." Bu azarlayıcı suçlama Jennifer'dan geldi. "Ama neyse ki Şerif Yardımcısı Blake sahil kenarındaki kahvaltı büfesindeydi. Dün gece sana ne olduğunu bize anlattı."

Makayla Wren'i serbest bıraktı. "Saldırıya mı uğradın?" Gözleri Wren'in üzerinde gezindi. Boğazında ve kalan hafif yarada oyalandı.

"Saldırıya uğradın ve... hâlâ o elbiseyi mi giyiyorsun?" Jennifer'dan biraz daha keskin bir cevap. Sonra Jennifer'ın bakışları Jake'e kaydı. Sonra Wren'e. Ve tekrar Jake'e döndü. "Ah." Başını salladı. "*Biri* geceyi Bay Korkunç Ateşli ile mi geçirdi?"

Ne?

"Utanç yry," diye iç geçirdi Wren. "Sana sylemitim, Jake." Omuzlarını dikletirdi. Çenesini kaldırdı. "Evet, Jake ve ben geceyi birlikte geçirdik." Sonra Jake'in eline uzanarak onu aırttı. Parmakları onunkilerle birleti. "Beni sahilde kurtardı. Sonra da kendi güvenliğim için onunla kalmam konusunda ısrar etti."

"Uh, huh." Jennifer'ın yeil gözleri çok ama çok geniti. "Güvenlik." Kendini biraz havalandırdı.

"Ve beni eve getirdi çünkü belli ki kıyafetlerimi değitirmem gerekiyor."

Hem Makayla hem de Jennifer ok içinde Jake'e bakıyorlardı. Sırf onların tepkisini görmek için neredeyse "Yuh!" diyecekti.

"Eb ne diyecek?" Makayla fısıldadı.

Jake, ağabeyinin sözleri aklından geçerken bile gözlerini ona dikti. *Onu yakınında tut. O kadını sevdiğimi biliyorsun.* Jake Wren'in elini sıkıca tuttu. "Diyecek ki... onunla ilgilendiğin için teekkrler, kardeim. Minnettarım."

Jennifer ksrd. "Kardeinle garip bir ilikin var."

Bakilarını tamamen ona kilitledi.

Kadın geri çekildi. İki adım. Bir ncs.

"Wren ve kardeim bu ie karımadı. Wren ve ben varız." Omuz silkerek bir omzunu yuvarladı. "u andan itibaren, bu daha çok bir Wren ve ben durumu olacak. O bana ait, kardeime değil."

Wren nefesini içine çekti. "tm değitirmem gerek."

Hızlıca baını salladı. Onunla birlikte gidecekti çünkü bu, gözünün önünden ayrılmama anlamasının bir parçasıydı.

"Brunch'ı kaçırdın!" Jennifer'ın sesine sızlanan bir ton girmiti. "Ben ba nedimeyim. En azından beni arayıp olduğunu syleyebilirdin. Brunch'a balamadan önce seni on dakika kadar bekledik."

kahvaltı tostları. İçtiğim için değil, çünkü ben şofördüm. Ama cidden, neden sadece telefonunu açmıyorsun?"

"Özür dilerim." Wren Jake'in elini bıraktı. Parmakları esnedi.

Çantasının ince askısı sol omzundan sarkıyordu. Wren el yordamıyla çantasından telefonunu çıkardı. Ekranı kaşlarını çatarak baktı. "Kapalıydı. Kapattığımı bile hatırlamıyorum." Cihazı aceleyle tekrar açtı. "Dün gece çok şey oldu. Milo Amcamla konuştum ve her şey -" Bakışları Jake'le çarpışmak için yükseldi. "Karmaşık." Nefesini yavaşça bıraktı. Sonra bakışları Makayla'ya geri döndü. "Brunch'ı kaçırdığım için çok üzgünüm." Telefonu çantasına geri itti. Arkadaşına doğru uzandı. Ona tekrar sarıldı. "Senin adına çok mutluyum Makayla. Sadece neşeyi bilmeni istiyorum." Gelin adayını bırakmadan önce bir kez daha sıktı. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ama Makayla sadece güldü. Tatlı bir ses. "Beni hayal kırıklığına uğratmayı unut. Hâlâ hayatta olduğun için çok heyecanlıyım." Parmaklarını Jake'e doğru sallarken bile Wren'e göz kırptı. "Ve görünüşe göre, rüyayı yaşıyorsun."

"Korkunç, ateşli bir rüya," diye mırıldandı Jennifer. Bunun bir övgü mü yoksa hakaret mi olması gerekiyordu?

"Şerif Yardımcısı Blake bize olanları anlattıktan sonra Jennifer'dan bizi amcanın evine bırakmasını istedim çünkü seni kontrol etmek istiyordum." Makayla'dan bir baş sallama.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Birisi Wren'i öldürmeye çalışıyordu. Bu onun kitabında "iyi" değildi.

Ama Makayla hikâyeyi yutmuş görünüyordu. Kocaman gülümsemesi tekrar gelip gitti. "Yakında arayacağım ve daha fazla konuşacağız, tamam mı?"

"Bu harika olur." Wren elbisesine baktı. Çantasından anahtarlarını çıkardı. "Ben üstümü değiştireceğim. Hoşça kal Makayla. Jen." Hemen uzaklaştı.

Hemen onu takip etmek için harekete geçti. Ancak Makayla onun yoluna çıktı.

"Oh, hayır," dedi Makayla ona. Artık sesi o kadar da tatlı çıkmıyordu. "Belki sen onun gözlerindeki yaşları kaçırdın ama ben kaçırmadım."

"Ben de onları kaçırmadım." Jennifer Makayla'nın yanında pozisyon alarak onun yolunu kapattı. "O hiç ağlamaz ama ben de onları gördüm." Yüzünde bir parıltı belirdi. "Wren'e ne yaptın?" Uzun bir iç çekiş. "Korkunç seksli adamlar her zaman *en* büyük beladır."

* * *

AYAKLARI, amcasının yüksek sahil evine çıkan ahşap basamakları gümbür gümbür çıkıyordu. Nefesi çok hızlı geliyordu ve sinir bozucu gözyaşlarını kırıpştırmak zorunda kalıyordu. Jake, sonunda bir çift olmuşlar gibi davranarak sahte bir ilişkinin içinde olmak istiyordu. Çok uzun zamandır kurduğu bir hayaldi bu. Bir kâbus yüzünden gerçekleşen bir rüya.

Geçmişimi bilmiyor. Makayla bilmiyor. Jen bilmiyor. Çünkü her şeyi çok gizli tuttu. Eğer bilselerdi, kadınlar onunla arkadaş olmak istemezlerdi. Jake ona dokunmak istemezdi.

Kimse onu istemez.

Nasıl isteyebilirler ki?

Anahtarı kilide soktu. Kapıyı açtı ve içeri koştu. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Birkaç adım atmıştı ki-

Alarm çalmıyor.

Milo Amca'nın harika bir güvenlik sistemi vardı. Önceki gün ayrılırken ayarlamıştı. Sistemi devre dışı bırakmak için kodu girene kadar bip sesi çıkarması gerekiyordu. Ama ötmüyordu.

Kapıya doğru koşmadan güçlü kollar onu yakaladı. Ve keskin bir şey -bir bıçağın ucu gibi hissettiriyordu- yan tarafına bastırdı.

"Bunu tekrar denemeye ne dersin?" Bir erkek sesi. Kızgın. Gurulduyor.
"Bana verilen emir seni öldürmek. Tam burada ve hemen şimdi."

Ckapt'ca Eigt'

GELİN VE NEDİMENİN ONUN EVİNDEN DEFOLUP GİTMESİNİ İSTİYORDU.

şekilde. "Bayanlar, çekilin."

. Makayla . Jennifer gıcırdadı ve kendini yakalamadan önce yana kaydı.

"Onun kalbini kırmayacaksın," dedi Makayla ona.

Gözlerini kırıştırdı. "Endişelendiğin bu mu? Wren'in kalbi mi?"

"O bizim arkadaşımız!" Jennifer açıkladı. "Baş nedime olarak, ben-"

"Tabii ki onun kalbi için endişeleniyorum," diye karşılık verdi Makayla.

"Sanki seninki de işin içindeymiş gibi. Dün gece seni izledim. Wren seni öptüğünde afalladın. Ve bir fırsat gördün. Neydi o fırsat? Kardeşini geçmek için bir şans mı? Herkes Eb'i hep daha çok severdi -bu seni kızdırmış olmalı- bu yüzden belki ondan bir şeyler alabileceğini mi düşündün?"

"Popüler olanın ben olduğumu söylediğin için teşekkürler." Wren'i görmedi. Eve girmeyi başarmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. O içeri girmeden önce evi aramalıydı. "Ve Wren'le aramızda olanların Eb'le hiçbir ilgisi yok."

"Yani ona umutsuzca aşık olduğun için mi onunla seks yaptın?" Makayla'dan dikkatli bir soru.

Gözleri sahil evinin üzerindeydi.

Jennifer, "Ben bir evet duymuyorum," diye işaret etti. "Benimle birlikte söyle. *'Evet, Wren'i tutkuyla seviyorum.'*"

"Wren beni istedi. Ben de onu istedim. Ve başka hiçbir şey seni ilgilendirmez." Kibarlık hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. *Önce evi kontrol etmeliydim.* "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey seni ilgilendirmez. Wren benimle."

Ama Wren yanında değildi. Sahil evine gitmişti. "İzninizle." Kadınların etrafında dolandı.

Jennifer arkasından, "Çok takıntılı," diye homurdandı. "Tanrım, bırak da üstünü değiştirsin. Hemen dönecek. Ciddiyim. İşte bu yüzden akıllı kadınlar Korkunç Ateşli erkeklerden uzak durmalı. Bu bir hayat dersi olmalı."

* * *

"Buraya mı yoksa amcanın barına mı geleceğini " Nefesi kulağına doğru üflledi. "Buraya geldim ve ortağım barı gözetliyor. Sanırım şanslı günümdeyim, ha?"

Çıglık atsa bile Jake onu duymayacaktı. Arkadaşlarıyla birlikte dışarıdaydı. Okyanus çok gürültülü ve çok yakındı. Onu duymasına imkân yoktu. "Bu sefer seni kurtaramayacak," dedi adam, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Seni parçalara ayıracağım. Seni kanlar içinde bulacak ve kırık."

Kanlı ve kırık.

*Seni parçalara
ayıracağım.*

Kanlı ve kırık...

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Yakında yalvaracaksın." Sesini hastalıklı bir zevk ve beklenti dolduruyordu. "Yalvarmana bayılacağım."

Dirseğini tekrar adamın karnına sapladı. Aynı anda bileğini kavradı ve bıçağı yana doğru itti, böylece derisini kesmedi.

Milo Amca ona kendini savunma eğitimi vermişti. Tekrar tekrar. Topuğuyla geri tekme attı.

Adam küfretti ve savaştı, kadın da öyle. Gücünün ve iradesinin her zerresiyle. Wren döndü ve bıçağı ona doğru itti. Bıçak adamın midesini deldi ve adamın kanı dışarı akıp Wren'in parmaklarını ıslatırken bile adam uludu.

"Belki yalvarırsın," dedi ona.

Gözleri büyüdü. Korku bir anlığına parladı. Çok kısa bir an. Sonra öfke korkuyu gölgede bıraktı. Öldürücü bir öfke.

Bıçağı geri çekti. "Sen-" diye başladı.

Bıçağı tekrar ona sapladı. Daha sert. Daha derine.

Çığlık attı ve ondan uzaklaştı. Geriye doğru düştü. Yere çarptı. Kadın kapıya doğru koştu. Kilitlememişti ve kapıyı fırlatıp açtı. Wren ahşap güverteye fırladı. Aşağıda, Makayla ve Jennifer'la birlikte cipin yanında duran Jake'i görebiliyordu. Hâlâ güneş gözlüklerini takıyordu. Onu duyabiliyor muydu? Onu görebiliyor muydu? Ellerini çılgınca salladı. "Jake!"

Kolları karnına dolandı ve onu geri çekti. "*Siktiğimin kaltağı.*"

* * *

"*WREN!*"

"Evet, tam olarak bahsettiğimiz kişi bu." Kadınlar yine koşuşturarak onun yoluna çıkmıştı. Jennifer'ın sarı saçları kararlı bir şekilde başını salladı. "Senden ve Wren'e olan takıntından bahsediyoruz. Şu anda çılgına dönmüş durumdasın ve kadın gözünün önünden birkaç dakika bile geçmedi-"

Kadınların yanından uçarak geçti. "*Wren!*"

Kız tekrar adamın görüş alanından çıkmıştı. Ama bir dakika önce ahşap balkondaydı. Biri onu kapana kadar umutsuzca ona el sallıyordu.

Geri.

Silahını çıkardı.

"*OhmyGod!*" Jennifer'ın dehşet dolu çığlığı. "Aklını kaçırmış! Onu öldürecek!"

Lanet olsun, öyleydi. Ama Wren'e saldıran her kimse onu öldürecekti.

Merdivenleri ikişer, üçer çıkmaya başladı. Ahşap güverteye uçtu. Kapıya doğru koştu. Kapı kapalıydı ama o durmadı bile. Tekmeleyerek açtı. "*Wren!*"

Yerdeydi. Üstüne çıkan bir saldırganla dövüşüyordu. Elbisesini kan kaplamıştı. Kollarını. Ve ona doğru inen bir bıçak vardı. Piç kurusu kanlı bıçağını Wren'e doğru itti.

"Durun! Ondan uzak dur! *Bıçağı bırak!*"

Hırlayan piç Jake'i görmezden geldi. Gözlerini avından ayırmıyordu. Bıçak Wren'e saplandı. *Benim Wren'ime.*

Jake hiç tereddüt etmeden ateş etti. Kurşun piçin sırtına isabet etti. Adam sarsıldı. Bıçak hâlâ elindeyken iki büküm oldu. Sonunda kafasını Jake'e doğru çevirdi.

Jake ikinci kez ateş etti. Göğsünden vuruldu.

Adam Wren'in yanına yığıldı. Kanlı ve sessiz bir Wren.

Jake ona doğru koştu. "Bebeğim?" Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Wren ona doğru sıçradı. Kollarını adamın boynuna doladı. Kadın titriyor ve nefesi kesiliyordu; adam kadının omzunun üzerinden yerdeki adama baktı.

Herifin etrafı kan gölüne dönmüştü.

"Ben nereye , sen de oraya gidersin," diye Wren. "Şu itibaren. Şimdiye kadarki en harika plan. En iyisi. Ben nereye gidersem, sen de oraya gideceksin."

Ayak sesleri sahil evinin dışındaki merdivenleri dövüyordu. Wren'i de yanında sürükleyerek ayağa fırladı. Silahıyla kapıya nişan aldı.

Makayla eşikten uçarak geçti. Onu hemen Jennifer takip . Jake'in silahını gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra adam

yerde. Ve son olarak, Wren'in kanla kaplı formu.
Çıgıllıkları havayı delip geçti.

* * *

"WREN..." Honey Jackson yavaşça ambulansın arkasına yaklaştı.

Wren sedyenin üzerine tünedi. "Bu benim kanım değil." Bıçak onu kesmemişti. Bıçak ona doğru geliyordu, göğsüne doğru saplanmıştı, ama Jake saldırganı durdurmuştu.

Ellerine baktı. Kanlı ellerine. Kan kollarını da kaplamıştı. Elbisesini.

Her yerde. Ona oturması söylenmişti.

Beklemesi. Kanıt, değil mi? Kanıt oydu.

Yapışkan. Sertleşiyor. Kan. Alabildiği tek koku bakır .

Tek hissedebildiği.

Kımıldama. Ses çıkarma.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Çıgıllığın patlamasına izin veremezdi. "Wren."

Bakışlarını kaldırdı.

Honey kaşlarını çatarak ona baktı. "Yaralandın mı?"

"Bu benim kanım değil." Bunu zaten söylememiş miydi?

"Belki öyle değildir ama yine de bana söylemelisin, canın yandı mı? Yaralanmak sadece kanla ilgili değildir."

Fiziksel olarak yaralanmamıştı. Belki birkaç çürük vardı ama bunların pek önemi yoktu. "Onu bıçakladım." Olay yerindeki ilk müdahale ekiplerine verdiği bir itiraf. "İki kez. Bıçak ondaydı ama ben elinden aldım ve onu iki kez bıçakladım. Deli gibi kan kaybediyordu ve bütün kan oradan geldi." Sesinde daha fazla duygu olmalı mıydı? Sesi çok düz geliyordu. Belki de bu iyiydi. Ya da kötü? Bakışları sola doğru kaydı. "Jake?"

"Hâlâ buradayım, günışığım."

İrkildi. "Bana öyle deme." *Gün ışığı değil. Ben melek değilim. Kanat yok. Tıpkı onun gibiyim.*

"O öldü," dedi Honey.

Wren nefesini içine çekti.

"Size saldıran adam olay yerinde öldü. Kalbine isabet eden kurşun nedeniyle öldüğünü düşünüyorum ama bu konuda kararı adli tabibe bırakacağız."

"Kalbe isabet eden bir kurşun ölümcül olabilir," diye mırıldandı Jake.

Honey Jake'e baktı. "Sanırım sen ateş ettin? Sırtına bir tane, sonra da kalbine bir tane?"

"Bıçağını Wren'e doğru sürüyordu. Ona durmasını söyledim. Ondan uzaklaşmasını söyledim. *Onun* yerine bıçağı göğsüne doğru sürdü."

Jake açık ambulans kapılarının hemen ötesinde duruyordu. Kız acil durum aracının içinde olduğu süre boyunca oradaydı. Nereye giderse gitsin, birkaç adım gerisindeydi.

"Ne oldu?" Honey dikkatini tekrar Wren'e verirken sordu. "Jake ona durmasını söyledi ve adam da reddetti, öyle mi?"

"Evet. Jake beni kurtardı." O olmasaydı, siyah ceset torbasına konan kişi o olacaktı.

"Bunca zamandır seninle olmalıydım," diye aniden tersledi. "*Benim* hatam. Bir daha olmayacak." Bir duraklama. Omuzları geriye yuvarlandı. "Şerif, ekibiniz diğer piçi yakaladı mı?"

Çünkü Wren ilk müdahale ekiplerine Milo Amca'sının barında bekliyor olması gereken adamdan bahsetmişti. Ölen adamın ortağı.

Honey başını salladı.

Korku Wren'in midesini bulandırdı. *Hâlâ serbest.*

"Yine de bulacağız. Onu bulacağız," diye söz verdi Honey.

Sağlık görevlisi köşede kambur duruyordu. Herkes orada öylece duruyordu, kan kurumuştı, korkunç bir histi ve Wren kanla kaplı derisinden dışarı fırlamak üzere olduğundan emindi.

Ama en azından bayılmadım. Bu da bir şeydir, değil mi? Bu sefer kan onu hasta etmek yerine, o...

Bıçağı kullanan o oldu.

Midesi bulandı. Mide bulandırıcı bir an için o tanıdık baş dönmesi geri geldi. Yüzünün derisinde iğne batmaları oluşmuş gibiydi. "Kanın temizlenmesini istiyorum," dedi Wren. "Kanın *temizlenmesine* ihtiyacım var."

"Henüz bayılmamış olmasına şaşırdım," dedi

Jake. "Ben de," diye itiraf etti Honey, sesi daha temkinli çıkıyordu.

Wren Jake'e ters ters baktı. O da nefes almaya çalıştı. *Bayılmayın. Bayılmayın.*

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten bebeğim, harika gidiyorsun."

O değildi. Bir çılgılık her an içinden kopup gelebilirdi. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyordu ve bayılmak söz konusu olduğunda? Belki de bayılmak iyi olabilirdi. Onu rahatsız eden anılara dalmasını engelleyebilirdi. Başkalarının onu görebileceği zaman ve yerde kırılmasını engelleyebilirdi. Yanlış bir şey söyleyebileceği ya da yapabileceği ve her şeyi ele verebileceği bir yerde.

Sarsıntılar vücudunu sarstı. Soğuk iğne uçları yüzünde sıcaklığa dönüştü.

"Sanırım şokta." Acil yardım ekibinden. Bu sefer Hayden değil. A Yabancı. "Gözbebekleri büyümüş. Hızlı kalp atışı. Sığ solunum..."

Honey, "Onu hastaneye götürün," diye emretti. Dudakları gerildi.

Wren başını salladı. Hastanelerden nefret ederdi. *Bir keresinde bağlı bir şekilde uyanmıştı. Çılgılık atarak. Bütün hayatım gitmişti.*

"*Hastane,*" diye tersledi Honey. "Bu bir seçenek değildi, Wren. Bu bir emirdi. Sirke dönüşmeden önce bu olay yerinden uzaklaşmanı istiyorum. Ve sen ne halt ediyorsun, Jake?"

Jake ambulansa yeni binmişti. "Onunla gidiyorum. Diğer piç başıboş dolaşıyor, senin sözlerine göre. Bensiz gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Wren onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordu. Daha önce "ben nereye gidersem sen de oraya gidersin" konusunda yüzde yüz ciddiydi. Onun gölgesi olabilirdi. Sahte erkek arkadaşı. Gerçek sevgilisi. Her şey olabilirdi. Her şey olabilirdi. Sadece onu yakınında istiyordu.

"Bu araç yuvarlanıp gitmeden önce Wren'le konuşmam gerek. Tek başıma." Honey elini sağlık görevlisine doğru salladı. "Ambulanstan in."

"Ama-"

Honey'nin kemerindeki anahtarlar şingırdadı. Işık rozetine vurdu ve onu daha da parlak hale getirdi. "*Dışarı.*"

Dışarı çıktı.

Jake

yapmadı.

"Sen de kahraman," dedi hâlâ havada duran elini sallayarak. "Bize üç dakika yalnız kalma izni ver. Gözler ve kulaklar üzerimizde olmadan Wren'le konuşmam gerek."

Jake, Wren'in yanına yerleşti. "Rahatça konuş. Hiçbir yere gitmiyorum."

Honey ambulansın içine doğru eğildi. "Wren güvende. Ben burada onun yanında olacağım. *Git hadi.*"

O yapmadı.

Wren bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Ama tek hissedebildiği kan ve geçmişti. "Onu bıçakladım."

Jake ona, "Yapman gerekeni yaptın," diye güvence verdi. "Onu bıçakladın ve yardım çağırarak kadar uzun süre kaçtın. *Kahretsin, orada olmalıydım.*"

"Onu iki kez bıçakladım. Hayatta kalmam anlamına gelseydi onu bıçaklamaya devam ederdim ama o kurtulamadı." Başını Jake'e doğru çevirdi. Korku ve öfkesine yeni bir duygu katılmıştı. Hüzün. "Onun gibi olmak istemedim."

Jake'in kaşları çatıldı. "Sana saldıran adam mı? İnan bana, sen onun gibi değilsin. Hayatta kalmak için savaşıyordun."

O anlamadı. "Benim melek kanatlarım yok. Ben karanlık için yaratılmışım, aydınlık için değil. Bunu görmedin mi? Bunu göremiyor musun?" Onca insan arasından,

Gerçeği en net onun görmesi gerekirdi.

"Wren?" Çatlak derinleştii.

"Onun gibi olmak istemedim," dedi tekrar, "ama ben babamın-" "*Wren.*"

Honey ambulansa atladı. Wren'in gördüğü en hızlı

Yıllar sonra taşındı. "Şoktasın. Söylememen gereken şeyler söylüyorsun. Bana bakmanı istiyorum. *Bana bak.*"

İsteksizce bakışlarını Jake'ten çekip Honey'nin üzerine dikti. "Şokta değilim." En azından öyle olduğunu düşünmüyordu. "Artık inkâr da etmiyorum." Bir adamı bıçakladığınızda kendiniz hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. İki kez.

"Jake, *git.*" Honey'den keskin, havlayan bir talep. "Wren, *kendine dikkat et.*"

"Wren'in neden kendine dikkat etmesi gerekiyor? Neler oluyor?" Jake hâlâ hareket etmiyordu. "Biri bana açıklasın, hemen."

Honey başını salladı. "Bazı şeyler geri alınamaz, Wren. Bu sabah amcanla konuştum. Bana haberleri o verdi. Üzgünüm ve olan biten her şeyin üstüne bir de bunun seni çok etkilediğini biliyorum-"

Honey neden üzgün olsun ki? O da Wren'in babasının ölmesini istemişti. Yıllarca onu avlamıştı. "Öldüğü için üzgün değilim. Sen de değilsin. Kibarlık olsun diye aksini iddia etme."

Honey'nin buna verecek bir cevabı yoktu.

"Öldüğüne sevindim. Ama... onun ölmesi benim hakkımda pek bir şey değıştirmede, değil mi?" Ellerine kan bulaşmıştı. "İçimdekiler değıştirilemez. Bana hep bunu söylerdi. Yanılmasını istedim ama işte buradayım."

"Burada *hayatta kalıyorsun.*" Honey kararlıydı. "Bugün yaşamak için savaştın. Sen iyi bir insansın, Wren."

Hayır, iyiymiş gibi davrandı. Aldatma sanatında ustalaşmıştı. Uykusunda bile iyi kız rolünü oynayabilirdi.

"Sınıf başkanı," diye homurdandı Jake. "Lisede her gönüllü çalışmayı sen yönetirdin. Bugün de hâlâ aynı şeyi yapıyorsun. Başarılı olma olasılığı en yüksek kişi sendin."

Öldürme olasılığı en yüksek olan. Bu o olmalıydı. Gerçeği bilselerdi, o olurdu.

Neden bu kadar soğuk hissediyordu? Nemli mi?

"Biri ölmemi istiyor," diye açıkladı Wren ve evet, sesi kenarlardan biraz kırıldı. "Geçmişle ilgili olmalı."

Jake kaskatı kesildi. "Sana söyledim-"

"Benim geçmişim Jake, senin ya da kardeşinin değil." *Öyle olmalı.* Babası öldü ve bunlar oldu, hepsi birbirine bu kadar yakın mı? "Yaptığı şeyle ilgili olmalı. O öldü ve ben hedef alındım ve bunun nedeni birilerinin intikam almak istemesi *olmalı.*"

"Siktir." Jake'ten. "Bebeğim, bu-" "Bu benimle ve babamla ilgili." Honey'nin gözleri kapandı.

"Babam," diye tekrarladı Wren. "Bir seri katil. Yedi farklı çifti öldüren bir adam. Beni kana bulayan ve bir canavara dönüştüren bir adam." Büyük, çarpık sır ortaya çıkmıştı. Kelimeleri geri çekmek mümkün değildi. Onları durdurmak yoktu. "Bugün kurtardığın kişi bu, Jake." *Dün gece becerdiğin kadın.* Utanç içini kapladı ve bir daha ona bakamadı. Sadece yumruk yaptığı kanlı ellerine baktı. "Evdeki adamın ölmesini istediği kişi buydu. Acı çekmemi istedi ve bunun nedeni babamın pek çok insana acı çektirmesi olmalı. Birisi benim hakkımdaki gerçeği öğrendi ve şimdi ölüm hedefim."

Ckapt'ca Ni "c

"NELER OLUYOR BÖYLE?"

Honey, Jake'e doğru döndü. Hastanenin koridorunda, Wren'e tahsis edilmiş olan muayene odasının hemen dışındaydılar.

Çoktan temizlenmişti, *kan tamamen gitmiş olsa iyi olurdu*. Ve bir doktor şu anda onu muayene ediyordu, Jake'in koridorda şerifle birlikte serinlemesinin nedeni de buydu Görünüşe göre ondan çok fazla sır saklayan bir şerif. Wren'le ilgili sırlar.

"Wren daha önce konuştuğunda şoktaydı." Honey'nin soğuk sesine hiçbir duygu girmedi. "Belli ki ne söylediğini bilmiyordu."

"Bunun saçmalık olduğu çok açık," diye karşılık verdi. Koridorda yalnızdılar. Makayla ve Jennifer muayene alanına geri dönmeye çalışmışlardı ama iki kadın bekleme odasında alıkonulmuştu. Şu anda cevaplar istiyordu ve Jake de onları alacaktı. Eğer Honey ona istediğini vermezse, FBI'daki bütün bağlantılarını didik didik edecekti. "Sen eski bir federalsın. Lanet olası bir FBI profilcisi." Onun bu işte en iyilerden biri olduğunu biliyordu. "Babasının davasında çalıştın mı?"

Konuşmadı.

Sabrı çoktan tükenmişti. Wren hakkında bildiğini sandığı onca şey? *Yanlış*. Ve Wren'in bu yükü taşıdığı fikri

Bunca yıldır bilmeden orada öylece durması içini acıtıyordu. "Milo'nun da eski bir Fed olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Cidden mi? Kaç tane hükümet sözleşmesinde çalıştığımı biliyor musun? Kardeşimin CIA'den olduğunu da unutma."

"Sanki unutabilirmişim gibi." Gözlerini devirdi. "Siz ikizler hep başımın belasıydınız. Bu arada hâlâ öylesiniz."

Daha da büyük bir acıya dönüşmek üzereydi. "Milo onun amcası *değil, değil mi?*"

Dudakları büzüldü.

"Babası bir seri katil."

Ayaklarının taşakları üzerinde sallandı, sonra tekrar topuklarının üzerine eğildi. Kadın 1.80 boyundaydı. Siyah saçlarının karanlığı arasında belli belirsiz gri iplikler kayıyordu. Keskin bakışları onu değerlendiriyordu ve onu hangi BS ile besleyeceğini bulmaya çalışırken kafasında dönen çarkları görebiliyordu. "Wren'in kafası karışmıştı," diye başladı.

Hayır, öyle değildi. "Omuzlarındaki yara izlerini gördüm."

Yutkundu. "Şimdi mi? Gençken düştüğünü duydum. Bir tür ağaç ev kazası." Başını iki yana salladı. "Acı verici ama böyle şeyler olur."

"Saçmalık." Honey normalde çok daha iyi bir yalancıydı. "Bunu ona o mu yaptı?"

"Wren-"

"Bana yine kafasının karışık olduğunu söyleme. Kafası karışık değil. Güçlü ve kararlı ve iki gün içinde iki saldırıdan kurtuldu. O saldırıların babasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Eb bu çılgınlığın kendi kanlı geçmişleriyle bağlantılı olduğundan çok emindi. Ama Wren'den gelen bu yeni açıklamayla birlikte, emin olmak için daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Belki de Honey'yle birlikte tüm kartlarını masaya koymalıydılar. "Beni ona Eb gönderdi. Düşmanlarımızdan birinin onu hedef aldığını düşünüyor. Wren'in başına gelen kâbus mu? Bu saldırılar? Bizim yüzümüzden olduğunu düşünüyor. Ben de bu yüzden

Bu yeni bomba beni yeniden düşünmeye itene kadar ben de öyle düşünüyordum." Wren'i nelere katlanmıştı? Ve onun tüm acısını nasıl dindirebilirdi?

Honey'nin koyu renk kirpikleri titredi. "Bu iz bırakır. Bela siz iki ahmak yüzünden geliyor. Bela ikinizi de bir gölge gibi her yerde takip ediyor." Bir şeyler düşünür gibi görünürken kısa bir duraklama oldu. Sonra nefes verdi ve itiraf etti, "İkinizle ilgili *olması* daha muhtemel, özellikle de babasının kalıntıları yakın zamanda pozitif olarak tanımlandığından beri. Yıllarca saklandıktan sonra, kayıt dışı bir ekip ona yaklaştı. Ancak çoktan ölmüş olduğunu keşfettiler. DNA kimliğini doğruladı." Jake'e dönmeden önce bakışlarını boş koridorda gezdirdi. "Babası öldü ve dünyanın geri kalanının bildiği kadarıyla, tek çocuğu olan kızı da yıllar önce öldü. Sevgili yaşlı, ucube babası yüzünden aldığı yaralar sonucu öldü."

Sanki kalbine bir kurşun yemiş gibi hissetti. "Kimdi o?"

"Gördüğüm en sapkın piçlerden biri. Günah kadar yakışıklı, bir yılan kadar çekici ve hayatınızın geri kalanında size kâbuslar yaşatacak kadar sadist."

Bu bir isim değildi.

"Çiftleri hedef alıyordu. Karısı onun kafayı yediğini anlayınca onu terk etti. Senin gibi. Ama o karısının izini sürüp onu öldürdü. İşin ilk sırası."

Lanet olsun.

"Sonra kafasında dünyada mükemmel çiftler olmadığı fikri oluştu. Zor zamanlar geldiğinde, en sevgi dolu çiftler bile birbirlerine sırt çeviriyordu. En güçlü olanın hayatta kalması. Bu insanlar kaçmak, hayatta kalmak için her şeyi yapar, hatta en çok sevdiklerini iddia ettikleri kişiye ihanet ederlerdi. En çok sevdikleri kişiyi *incitirlerdi*. Romantik aşk ona göre bir yalandı. Önemli olan tek şey kandı. Kendi DNA'nız gibi. Kan bağı -aile bağı- en güçlü şeydi.

dünyada. Ve ona kan bağıyla bağlı olan tek kişi kızı olduğu için..."

"Önemli olan tek şey oydu." Elleri yumruk olmuştu.

"Evet. Bu yüzden ona saldırılarını yakından göstermekten hoşlanıyordu. Onun kafasının karışmasını ya da kendisi gibi biri tarafından yanlış yönlendirilmesini asla istemezdi. Aşk bir yalandır. Kan ise gerçektir. Bu, ona aşılama için çok çalıştığı bir dersti."

Böyle bir şey olamaz. Lanet olsun. Lanet olsun! Güzel Wren'inin başına bu *nasıl* gelmiş olabilir?

Honey'nin bakışları kapalı muayene odasının kapısına doğru kaydı. "O kızı ilk gördüğümde üstü başı kan içindeydi. Derisinde kurumuştu. Zavallı şeyi kaplamıştı. Gözleri çok karanlıktı. Kocaman. Ve elini bir kurbanın boğazına dayamıştı, sanki bu ölü kadından akan kanı durduracakmış gibi. Bütün o kan kızı sıırıslam etmişti. O kadar hareketsizdi ki. pozda bir heykel gibi donmuştu ve biliyordum, uzun zamandır öyle olduğunu *biliyordum*. Eğer gözlerini kırpmasaydı, ölü bir kıza baktığımı düşünebilirdim."

Muayene odasının kapısına doğru hamle yaptı.

O dokunamadan kapı açıldı. Kapıda bir doktor duruyordu. "Durumu iyi." Gözlük camlarının ardındaki bakışları sabit ve güven vericiydi. "Gitmeye çok kararlı ve... Jake'i mi soruyor?" Başını salladı. Sonra Jake'e el salladı. "Sanırım bu sensin."

Eğer Wren onu istiyorsa, o zaman Wren onu alacaktı. "Onu buradan götüreceğim." Onu nereye gitmek isterse götürecekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını Honey'ye doğru eğdi. "Şerif Jackson." Sonra doktor telaşla uzaklaştı.

Honey, muayene odasına girmeden önce Jake'in kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve şöyle dedi: "Gençken zorla gittiği birkaç psikiyatrist dışında, Wren geçmiş hakkında ben ve Milo dışında *hiç* kimseye konuşmadı. Bu durumun ne kadar hassas olduğunu anlamam için, Milo bana geçmiş hakkında

Dün gece babasının ölümünü duymuş. Dün gece. Dün gece. Bu bok taze ve Wren'i çok etkiliyor olmalı."

Onun eline baktı. "Dün gece tam olarak ne zaman?" Sesi tahta gibi çıkmıştı. Alçak ama tok. "Belirli bir zamanın var mı?"

"Bilmiyorum, sen onu sahilden çıkardıktan bir süre sonra. Kontrol etmek için onu aradı, muhtemelen haberi benden duymasın ve saldırı hakkında çıldırmasın diye."

Wren yaşlı adamı kontrol ettikten sonra Milo Jake'i aradı. Milo, Wren'in ağladığını söylemişti. *Orospu çocuğu*.

Sonrasında olan her şey...

Wren'i çok etkiliyor olmalı. Honey'nin sözleri bir kez daha aklından geçti.

"Yüzündeki o ifadenin sebebi ne bilmiyorum Jacob Jones, ama sakın o kıza farklı davranmaya kalkma, anladın mı beni?" Mümkünse sesi daha da kısılmıştı. Yumuşak ama ölümcül bir emir. "Onu tanıdığımdan beri iyi olmak için savaştı. Cehennemi yaşadı ve sınıfının birincisi olarak çıktı. Geçmiş geride bıraktı. Her şeyi doğru yaptı ve görünüşe bakılırsa, eğer *senin* geçmişin ortaya çıkmasaydı, Wren şu anda güvende, mutlu ve en iyi hayatını yaşıyor olacaktı."

Honey, babası bir canavar olduğu için Wren'e farklı davranacağını mı düşünmüştü? Şerifin hiçbir fikri yoktu. Wren'e davranmak istediği tek yol, onun için bir tanrıça olmasıydı.

"Onun için yanlış kişi olduğunu hep biliyordum." Honey'nin kaşları çatıldı. "Çok gergin. Her zaman çok hırçın. Wren'in gülen, kahkaha atan ve hayatındaki gölgeleri kovalayan birine ihtiyacı var."

Wren gülümsedi. Güldü. Böyle şeyleri çok yaptı.

Ama... bunların herhangi biri gerçek miydi?

Honey aniden, "Eb burada onunla birlikte olmalıydı," diye açıkladı. "Her zaman onun en iyi arkadaşı oldu. Birine gerçeği söyleyip söylemeyeceğini düşündü,

o olurdu."

"Ben onun arkadaşından daha fazlasıyım." *Onun lanet geleceği olacağım.* Ve beklemekten bıkmıştı. Koridorda beklemek. Wren'in hayatının kenar mahallelerinde beklemek.

Şeriften ayrıldı ve ileri atıldı. Aceleyle muayene odasına girdi. Sonra Wren'in yeşil önlüğüyle muayene masasının yanında durduğunu görünce geri çekildi.

Yüzünü buruşturdu. "Kıyafeti yargılama. Elimizdeki tek şey buydu, tamam mı? Cidden yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Ama en azından kan gitti." Cildi temizdi. Kollarında ya da ellerinde artık kan yoktu.

Honey odaya girdikten sonra kapıyı kapattı. "Wren, hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

Wren bakışlarını Jake'e doğru eğdi. "Sana geçmişimle ilgili tüm karanlık ve kirli detayları anlattı mı?"

"Bazıları." Paylaşacak daha çok karanlık şey olduğunu hissediyordu. "Ayrıca adamın öldüğünü de söyledi."

"Babam mı? Evet. Ya da en azından ben öyle duyuyorum."

"Dün gece duyduğun şey. Seni kontrol etmek için odana gelmeden hemen önce." Bu zaman çizelgesinden çok emin olması gerekiyordu.

"Evet."

Cehenneme. Gerçek, kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. O cennetin tadına bakıyordu, Wren ise cehennemden çıkmaya çalışıyordu. "Seni tanımadığımı söylemiştin." Ve Wren'in yumurtalarını nasıl sevdiği ve en sevdiği tatil hakkında saçma sapan şeyler gevelemişti. Gözleri sıkıca kapandı. "Tabii ki Cadılar Bayramı'nı seviyorsun." Nasıl sevmezdi ki? Gözleri açıldı ve Jake, kızın önceki sözleri aklından geçerken bile bakışlarıyla onu kısırdı. *"Her zaman başka biriymişim gibi davranmayı sevmişimdir."*

Ona doğru bir adım attı. "Şimdi gitmek istiyorum, lütfen."

Bir anda onun önündeydi. Elleri kalktı ve kadının omuzlarına dolandı. Ağır bir yük taşıyan narin omuzlar

hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Eb'in hiçbir fikri yok muydu?"

Başını yana çevirdi. Artık ona bakmıyor, Honey'ye odaklanıyordu. "Geçmişimi mümkün olduğunca gizli tutmaya devam etmek istiyorum. Bu soruşturmanın sonunda babamla ilgili bir şey çıkarsa, gerçeğin ortaya çıkması gerekeceğini biliyorum." Dudakları birbirine yapıştı.

Elleri hafifçe omuzlarını sıktı.

"Bu yüzden Jake'le konuştum," diye kararlılıkla devam etti Wren. "Eğer beni korumayı teklif ediyorsa, neler olup bittiğinin tam olarak farkında olmasının adil olacağını düşündüm. Ve kimi koruduğunu da."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Jake talep etti. Tam olarak biliyordu-

Uzun kirpikleri gözlerini gizlemek için aşağı indi. "Belki de benim gibi birini korumak istemiyorsundur."

"*Wren.*" Honey'den dehşet dolu bir çığlık yükseldi. "Sen kendine hiç benzemiyorsun-"

"Yalnız kalmaya ihtiyacımız var, tatlım." Sert. Düz. Jake ve Wren'in aralarını düzeltmeleri gerekiyordu ve o da yüzde yüz düzeltecekti. "Buradan çıkmadan önce Wren'in birkaç önemli gerçeği anlaması gerekiyor."

Uzun kirpikleri havaya kalktı. Wren'in gözlerinin karanlığı neredeyse onu yutacaktı. "Çok şey anlıyorum, bundan emin olabilirsiniz."

Onu öpmek istedi. Onu kollarının arasına almak ve onunla birlikte kaçmak. Onu her türlü tehditten korumak istiyordu. Bunların hepsi ajandasındaki maddelerdi. Ama önce... Başını dikkatli bir Bal'a doğru eğdi. "Belki de seni bekleyen bir güncelleme vardır? Belki de Wren kontrol edilirken devriyelerinizden birinin şansı yaver gitmiş ve ikinci şüphelimizi bulmuştur. Gidip bunu araştırmalısın."

"Kendini şanslı mı hissediyorsun?" Honey dudaklarında çarpık bir gülümseme belirirken ona sordu.

Hiç şanslı biri olmamıştı. Ve kısa bir süre önce bir adam öldürmüştü. Honey o sahne hakkında onu sorguya çekmişti bile. Orada

Yapılacak resmi açıklamalar. Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı ve evet, hikaye yayıldığında insanlar araştırmaya başlayacaktı. İlk kazacakları yer neresi?

Wren'in hayatı. Onun geçmişi.

Sırlarının gizli kalmasını istiyordu. Ama gerçeğin ortaya çıkabileceğini de anlaması gerekiyordu. Ve ortaya çıkarsa ya da çıktığında, Jake hemen yanında olacaktı. Ya da boşverin, onun önünde olacaktı. Onu her türlü tehditten koruyacaktı.

Honey, Jake ile göz göze geldikten sonra, "Biraz dışarı çıkacağım," dedi. "Wren'in arkadaşlarına onun iyi olduğunu söyleyeceğim."

Ama Wren'e dönüp baktığında, onun bu tek kelime karşısında irkildiğini gördü. *Güzel.*

Ah, günüşiğim, bir sorunumuz olacak. Çünkü kendini bir kadın olarak görmeyi bırakması gerekiyordu.

"Bu kelime gerçekten benim bir parçam değil." Wren'den dikkatli bir açıklama. "Sadece rol yaptım."

Honey çoktan küçük hastane odasından dışarı çıkmıştı. Wren'in sözlerini duymamıştı. Jake duymuştu.

Wren bir adım geri gitti. İki.

Elleri yanlarına düştü. "Eb bilmiyor." Bu kez sözlerini soru olarak ifade etmemişti. Konu sır saklamaya geldiğinde Eb'in eli ayağına dolaşırdı. Bir CIA ajanı olarak öyle olmalıydı. Ama bu...

Wren başını salladı. "Milo Amca kimseye söylemememi söyledi. Benim katilim rüzgârın içindeydi. Saklandım. Yeni bir isim verildi. Tamamen yeni bir kimlik. Hatta farklı görünüyordum." Dudakları aşağı doğru çekildi. "Beni son gördüğünde cılız, kanlar içinde on üç yaşında bir çocuktum. Artık ona hiç benzemiyorum. Ben o *değilim*." Adamant.

"Wren..."

"On üç yaşında koruyucu gözetim altına alındım. İlk yerleştirme pek iyi gitmedi. Sanırım sorunlarım vardı."

Muhtemelen büyük bir yetersizlik.

"Milo Amca beni kontrol edip durdu. Başka bir korumaya ihtiyacım olduğunda devreye giren de oydu. On altı yaşında onunla buraya geldim. Ama kurallardan biri Milo Amca'nın geçmiş hakkında konuşamayacağımı söylemesiydi. Eğer yanlış kişiye yanlış bir şey söylersem, gerçek ortaya çıkabilirdi. Tekrar yer değiştirmem gerekebilirdi. Ya da belki de taşınmadan önce katilim beni bulurdu." Kollarını koruyucu bir şekilde karnına doladı. "Beni bulmasını istemedim. Bu yüzden kurallara uydum. Kimseye söylemedim. Her şeyi yapmam gerektiği gibi yaptım."

"Mükemmel," diye homurdandı, onun hayatını düşünüyordu. Kadın kaşlarını çatı.

"Kurallara göre oynadın. Çizgiye uydun." Ona doğru ilerlemek zorunda kaldı. Ama bunu yaptığında, kadın anında geri çekildi. Adam durdu. "Bir sevgili bile edinmedin." *Bana kadar.*

"Nasıl yapabilirim ki? Bir aşık beni tanımaz. Gerçek beni değil. Yeterince rol yaptım. *O zaman* da gerçekte kim olduğum hakkında rol yapmaya devam etmek istemedim."

"Ama sonra seni almama izin verdin." Kelimeler aralarına düştü. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır."

Sadece bu kadar. Bekledi. Başka bir şey yoktu. "Wren..."

"O ölmüştü. Milo böyle bir konuda bana yalan söylemez. Kimliğini DNA ile doğruladıklarını söyledi. Canavar ölmüştü. Öldüğüne göre, sahildeki saldırının rastgele olduğunu düşündüm."

Rastgele olmaktan çok uzaktı.

"Güvende olduğumu düşündüm ve sonunda güvendeysen, o zaman kendime ait bir şeyim olabilirdi."

Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Neden ben?" Aralarındaki son mesafeyi de kapatmak istiyordu. Onu kollarına çekmek istedi.

Asla bırakma.

Ama konuşmuyordu.

"Orada olduğum için mi, Wren? Senin için uygun muydu?"

Kadının ağzından kahkahalar döküldü. "Jake, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama sen tanıdığım en uygunsuz adamsın."

Onun gülüşünü sevdi. O sevdi-

Jake bu düşünceyi bir kenara bıraktı. "Neden ben?"

Başı öne doğru eğilmişti. Ama bu keskin soru karşısında başını geriye doğru eğdi ve ona baktı.

"Burada sadece biz varız, Wren. Bana söylediklerin bu odadan çıkmayacak. Hayatın boyunca sırlar taşıdığını ve bunların ağırlığının seni neredeyse boğmak üzere olduğunu anlıyorum."

Alt dudağı titredi. Yakaladı. Isırdı.

"Artık onları tek başına taşımak zorunda değilsin." *Onları senin için taşımama izin ver. Senin için her ağırlığı taşıyım.* Eğer ona izin verseydi.

"Eğer gerçek ortaya çıkarsa, işim mahvolur. Emlak şirketimi kurmak için çok çalıştım."

Charleston'da yönettiğı başarılı bir şirket. Evet, onun bu işe kalbini ve ruhunu verdiğini biliyordu.

"Ama kimse bir seri katilin kızından ev almak istemeyecektir. Kimse benimle iş yapmak istemeyecek. Kimse bana yakın olmak bile istemeyecek." Bir eli kalktı ve kapıya doğru işaret etti. "Dışarıda bekleyen 'arkadaşlar'? Makayla ve Jennifer mı? Babamın ne yaptığını bilselerdi lisede benimle konuşurlar mıydı sanıyorsun? O insanlara *işkence etti*. Sonra da birbirlerine işkence ettirdi. Hepsi bir testti ve tekrar tekrar başarısız oldular. Çünkü aşk-sevgi sürmez. Bunu bana o öğretti. İnsanlar yanınızda duracaklarına yemin ederler. Size yardım edeceklerine dair, ama iş başa düştüğünde... işler öyle yürümüyor."

"Peki nasıl çalışıyor? Gerçekten mi?" Bu iblislerle nasıl bu kadar uzun süre sessizce savaşabilmişti?

"Benim katilim kanın her şeyden daha güçlü olduğuna inanırdı. Birine kan bağı olan birini kurtarmakla bir arkadaşını ya da sevgilisini kurtarmak arasında bir seçim yapmasını söyleyin... ve seçim kan bağından yana olsun. Ama o zaman bile, insanların kendi hayatlarını kurtarmak için aile üyelerine sırt çevireceklerini söylerdi. Hayatta kalmanın özünde kendinden başka kimseyi umursamamak vardır."

Jake başını salladı. "Buna inanmıyorsun." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

O tek gözyaşı damlası onun içini parçaladı.

Kız elini uzatıp gözyaşını kenara fırçalayamadan, adam oradaydı. Eli kalktı ve gözyaşını yakaladı. Kızın eli onunkine kaydı. Gözleri genişledi.

"Aşka inanmanı istemedi çünkü o piçin kendi kalbi de kırılmıştı. Honey bana annenin onu terk ettiğini söyledi."

"Kadın onu terk etti. Onu öldürdü." Wren'in sesinde acı vardı. "Onun bir kalbi yoktu."

Ama sen . Bebeğim, sen . "Omuzlarına ne oldu?" Nefesini içine çekti. Başını salladı. "Ben-"

"Beni becerdin çünkü o ölmüştü ve artık bir sevgiliyi korumak için endişelenmene gerek yoktu." sonuç. "Hayatında ilk kez özgürdün ve bana döndün."

Bakışları onunkileri aradı.

"Bu da bir açıklama. Ya da adrenalin ve keder yüzünden paramparça olduğun için beni becerdiğini ve bir ihtiyacın olduğunu, bu yüzden beni kullandığını söyleyebiliriz." Eli kızın yanağında oyalandı. "Bu da iyi, bebeğim. Kullan beni. Kullan-"

"*Hayır.*" Sert. Kızgın. "Şu açıklamaya ne dersin? Seninle seks yaptım çünkü seni istiyordum. Çünkü seni çok uzun zamandır istiyordum. Çünkü sen karanlık taşıyorsun ve muhtemelen tüm karanlık ve çarpık sırlarımı öğrendiğinde dehşet içinde benden uzaklaşmayacak tek kişi sensin." Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Şu anda benden kaçmıyorsun."

"Tabii ki hayır, bebeğim. Senden asla kaçmam." Bunu açıkça anlamalılar.
"Her seferinde sana *koşardım*."

"Jake-"

Onu öptü. Sert ve talepkar değil. Tüketerek değil. Wren'le seks yapmayı her düşündüğünde onu parçalara ayırmak isteyen ham tutkuyla değil. Ama dikkatle çünkü bunu da yapabiliirdi. O tam zamanlı bir piç değildi. Sadece yarı zamanlı biriydi. Dudakları hafifçe onunkilere yapıştı. Yumuşakça. Bir söz öpücüğü.

Ona vermek istediği bir sürü söz vardı. Ama yalan söyleyemezdi. Söyleyemezdi.

Başını kaldırdı. "Baban hakkındaki gerçek dünyanın geri kalanı tarafından öğrenilebilir. Bugün bir adam öldürdüm ve ölüm dikkat çekmeye meyillidir. Federallerin geçmişini ne kadar derine gömdüğünü bilmiyorum ama babanla ilgili haberlerin halka yayılması ihtimaline karşı hazırlıklı olmalısın. Eğer bu olursa, senin yanında olacağım."

"Emlak işim..."

"Belki de sizi çok merak eden yeni müşteriler edinirsiniz.
Belki işler patlar, günüışığı. Olumlu düşünelim." "Ben gün
ışığı değilim. Ben ölümüm." Elini bıraktı.

"Hayır. O benim." Eli çenesini kavrayacak şekilde yukarı kalktı. "Eb karşı karşıya olduğun tehlikenin bizim yüzümüzden olduğunu düşünüyor; o, ben ve senin üzerinden bize ulaşmak isteyen biri yüzünden. Geçmişin seni ısırıldığını. Bizim geçmişimiz, senin değil. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, ikincil hasar olmayacaksın."

"Bunun sen ve Eb'le ilgili olduğunu bilmiyorsun! Kesin olarak bilemezsin."

Oraya Eb To- tarafından gönderilmişti.

Telefonu çaldı. Sadece bir kişiye tahsis ettiği yüksek sesli, cızırtılı bir zil sesiydi çünkü lanet olsun, mutlu bir sesti ve tam olarak ne zaman aradığını bilmek hoşuna gidiyordu. Normalde aradığından değil.

Wren'in ona seslenmek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Telefon tekrar çaldı ve Jake onu cebinden çıkardı. Ekrana dik dik baktı.

"Buna *şimdi mi* cevap veriyorsun?" diye sordu

şaşkınlıkla. "Evet, açıyorum. Çünkü arayan *sensin*."

"Hayır, değilim, buradayım ve ben-"

Parmakları ekranın üzerinde gezindi ve telefonu hoparlöre aldı. "Bu da kim?"

Kahkahalar. Rendeleyici. Robotik.

"Wren'in telefonu sende," diye tersledi. Telefonu amcasının evinde mi bırakılmıştı? Suç mahallinde mi?

"*Yüzünü* gördüm." Robotik ses o kadar yüksek ve sert çıkmıştı ki Wren irkildi. "Onun öleceğini düşündün ve ben senin korkunu gördüm."

"Senin için harika. Neden şimdi gelip beni bulmuyorsun? Sana her türlü şeyi gösterebilirim." Telefonu paramparça etmek ve arayan kişiyi yok etmek istiyordu. "Hepsi yakından ve kişisel olarak." Acımasız bir söz.

"Bu sefer onu kurtardın. Yine kurtaramayacaksın. Sen ve kardeşin onu kaybedeceksiniz. Beni duyuyor musunuz? *Onu kaybedeceksiniz*."

"Asla ," diye karşılık verdi. "Ama onu almaya çalışırsan hayatını kaybedersin. Anladın mı beni?"

Arayan kişi telefonu kapattı.

Jake çenesini açmaya zorladı. "Sanırım sana yapılan saldırıların Eb ve benim yüzümden olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Ckapt'ca Tc"

JAKE İLE BİR GECE DAHA GEÇİRMESİ GEREKİYORDU.

Wren kanepeye kıvrıldı. Yeni kıyafetler almıştı; şu anda kot pantolon ve siyah bir üst giyiyordu. Sadece ödünç aldığı önlükler değil, şerifin karakolundaki uzun ziyareti için de kıyafetlere ihtiyacı vardı. Hastaneden çıktıktan hemen sonra gelen bir ziyaretçi bu. Neyse ki Honey, Milo'nun evinden Wren'in seyahat çantasını getirmesi için bir şerif yardımcısı ayarlamıştı.

Suç mahalli.

Şerif yardımcısı çantayı karakola getirmişti. Saldırıyla ilgili cevaplanması gereken tonlarca soru vardı. İmzalanacak formlar. Verilecek bir sürü ifade.

Telefonu bulunmuştu.

Hastane dışındaki çöp kutularından birine atılmıştı. Jake, arayan kişinin bu eylemi kasıtlı olarak yaptığını ve tüm bu süre boyunca ne kadar yakın olduğunu bilmelerini istediğini söyledi.

Arkadaşları Wren'i gördüklerinde dehşete düşmüşlerdi. Jennifer yüksek sesle ağlıyordu ve Makayla titremesini durduramamıştı.

Onlara babası hakkında hiçbir şey söylememişti.

Şimdiye kadar, Honey ve Milo Amca dışında onun sırrını bilen tek kişi Jake'ti. Yıllar önce Milo Amca birkaç kişiyle konuşması için ısrar etmişti.

psikiyatristler. Ancak bu psikiyatristler onun ergenlik dönemindeki halinden hikayenin tamamını öğrenememişlerdi.

Ve Jake, şey.

Az önce çalışma odasına girdi. Telefonu kulağındaydı. "Evet, kahretsin Eb, ne dediğimi duydun." Gerginlik adeta içinden akıyordu. "Saldırganlardan biri öldü, diğeri de kayıplara karıştı. Sadece emirleri uygulayan uşaklar mı yoksa ipleri elinde tutan bir pislik mi bilmiyorum." Yoğun bakışları tam onun üzerindeydi. "Orospu çocuğu onu kaybedeceğimizi söyledi. Hayır, öyle bir şey olmayacak. Bunu bana senin söylemene gerek yok. Bunun olmayacağını biliyorum."

Korku midesinin içinde sıkıca kıvrıldı.

Ona doğru yürüdü. "İkimizin de kızdırdığı biri olduğunu anlıyorum. Ama o pisliklerin uzun bir silsilesi var. Bu kişi hayatlarımızı didik didik etti. *Onun* bizim zayıf noktamız olduğunu öğrendiler."

Wren başını salladı. İkizler için bir zayıflık değildi. Sadece radarlarındaki bir işaretti.

"Bu, bu sürüngenin yakın olduğu anlamına geliyor. Ana üssümüze çok yaklaştı. Ben kendi kaynaklarımı kullanacağım, sen de kendi kaynaklarını kullanacaksın ve evet, Marley'den Buz Kırıcıları çağırmasını isteyeceğiz. Neden olmasın? Kazma konusunda çok iyiler ve burada Wren'in hayatından bahsediyoruz. Ama sadece Buz Kırıcılar değil. Declan Flynn'i bu işte istiyorum. O adam internette bulduğu her izi takip edebilir. Declan ve arkadaşı Hunter. Hunter'ın en sevdiğim özelliklerinden biri de çok biri olması. Ellerini kirletmekten çekinmiyor."

Kanepeye tünerken bacaklarını altına doğru kıvrıdı. Bakışları ellerine kaydı. Bütün kan gitmişti. Çoktan gitmişti. Öyleyse neden temiz olduklarından emin olmak için ellerini bu kadar çok kontrol ediyordu?

Bugün bir adamı bıçakladım. İki kez. Onu öldürebilirdim. Kaçmak için onun canını alabilirdi ve hiç tereddüt etmezdi. Babası ona bunu söylememiş miydi?

böyle mi olurdu? Hayatta kalmak ya da ölmek gibi bir seçim söz konusu olduğunda insanlar ne gerekiyorsa yaparlar mıydı?

O sadece vahşi bir manyak değildi. Bir zamanlar saygın bir psikoloji profesörüydü. Yıllarca fildişi bir kulede çalışmıştı. Sonra bir öğrencisine aşık olmuş.

Annesi.

Jake ve Eb'e anlattığı, babasının Madrid'e seyahati ve annesine aşık olmasıyla ilgili hikâye? Milo Amca'nın onun için yarattığı kılıfın bir parçasıydı bu.

Wren'in annesi Madridliydi. Diplomasını almak ABD'ye gelmişti. Genç ve yakışıklı bir profesörle aşk yaşayan bir öğrenciydi. Bir süre için ilişkileri harika gitmişti. Wren'in bazı mutlu anıları vardı. Ama sonra annesi başka birine aşık oldu. Annesi onu terk etti ve...

Ve babasının mükemmel yüzeyindeki tüm çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. "Adam çok cesur. Hastanede olmak için mi? Onu araklamış olmalı.

Milo'nun yerindeki telefon."

Telefonunu düşürdüğünü bile hatırlamıyordu. Belki de boğuşma sırasında düşmüştü? Balkona koşup yardım çağırmaya çalışırken telefon yanında mıydı?

"Tam oradaydı. Hayır, hastanede onun yüzünü bize gösterebilecek bir kamera yok. O herif nereye gideceğini çok iyi biliyordu, böylece hiç görüntü olmayacaktı."

Yukarı baktı. Sadece onun alev alev yanan gözlerine yakalanmak için.

"Bilmen gereken başka bir şey var mı?" Jake'in çenesi sertleşti. Wren kardeşinin sorduğu bir soruyu tekrarladığını fark etti. Jake sanki vereceği yanıtı düşünüyormuş gibi durakladı.

Nefesini tuttu.

"Evet. Wren ve benim sevgili olduğumuzu bilmen gerekiyor." Gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Herkes anlattığımız hikaye bu. Bu yüzden benimle kalıyor. Ben yanında olmadan hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. O yüzden kasabaya vardığınızda haberlere hazırlıklı olun. Bununla başa çık."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

"Şu isim listesini hazırlamaya başlayın," diye emretti Jake. "Elimizdeki bütün düşmanlar. Wren hakkında bir şeyler öğrenebilecek kişiler. Arayan kişi çok açık konuştu. Onu kaybedeceğimizi söyledi. Ve bu asla olmayacak." Bir duraklama. Sonra, "Güzel. Ateş yağmurundan kurtulduğuna sevindim. Şimdi kışını kaldır ve bir sonraki uçağa bin." Telefonu kapattı ve bir kenara fırlattı.

Dakikalar geçip gidiyordu. Bir şeyler söylemeliydi. Peki ya... "Sen ve Eb, birini öldürecek kadar çıldırtacak ne tür davalarda çalıştınız?"

Kanepeye oturdu. Tam yanına. Vücudunun sıcaklığı uzandı ve onun etrafında kıvrıldı. "Sır taşıyan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sanırım herkes taşıyor." Doğru. "Sadece bazıları diğerlerinden çok daha büyük."

Onu incelerken başını eğdi.

Wren her zaman sırrının özellikle büyük olduğunu düşünmüştü. *Merhaba, sapkın seri katil baba.* "Sana sırrımı söyledim. Sen de bana kendi sırrını söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bana *bir* sır vermiştin. Kabul ediyorum, büyük bir sırdı. Kesinlikle beni şaşırttı. Ama hepsini açıkladığın söylenemez." Eli uzandı. Saçının bir tutamını yakaladı. "Benden korkmanı istemiyorum." Saç tutamıyla oynadı, görünüşe göre hareketlerinin farkında değildi.

Bu arada, onun yaptığı her şeyin fazlasıyla farkındaydı. "Hayatımın hikâyesi," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı.

Wren aceleyle, "İnsanların benim hakkımdaki gerçeği öğrenirlerse korkacaklarını düşünerek," diye ekledi. "Benim... babam..." Ona böyle seslenmekten nefret ediyordu. "O

davranışsal deneylerinden biriymiş gibi önümde insanları öldürdü." Çünkü hepsi bu kadardı. Daha da kötüsü, *o* sadece bir deneydi. Bunu biliyordu. "İnan bana, senden korkmamı sağlayacak hiçbir şey söyleyemezsin." Ama Jake onun hakkında ne hissediyordu? Derinlerde mi?

Daha yakına eğildi. "O kadar emin olma."

"Jake, bugün beni korumak için öldürdün." Eğer içeri dalmasaydı, bıçak ona saplanacaktı. "Senden asla korkmam."

"Ben *öldürdüm*." Grim. "Ve şimdi benden uzaklaşıyorsun."

Hayır, değildi. Tam oradaydı. Hatta belki de kendini tutamadığı için ona doğru eğiliyordu.

"Hastanedeyken benden uzaklaştın. Şimdi benden korkuyorsun. Eğer Eb ve benim hakkımda daha fazla şey öğrenirsen, gerçekler seni daha da korkutacak."

Gerçekten mi? Düşündüğü şey bu muydu? Hızla hareket etti, hızlı bir enerji patlamasıyla ona doğru itti. Wren gömleğini ellerinin arasına aldı. Malzemeyi yumrukladı. Ona doğru dönerken dizlerinin üzerine kalkmıştı. "Bu bir geri çekilme gibi mi görünüyor?"

Sonra onu öptü. Çok fazla incelik ya da baştan çıkarıcılıkla değil. Daha çok çılgınca. Kesinlikle biraz beceriksizce. İçinde fokurdayan tüm duygular ve korkularla.

Hırladı ve elleri kadının omuzlarına kenetlenmek için kalktı. Vücudunun sıcaklığı onu daha da yaklaştırmaya teşvik etti. Ağzını açtı çünkü istiyordu-

Onu itti. Yavaşça. Sertçe.

Nefesi kesik kesik girip çıkıyordu. İçeri ve dışarı. Adamın gözleri ona parıldadı ve midesi bir kez daha burkuldu. Kötü, üzücü türden bir burkulma. "Şimdi kim geri çekiliyor?" Belki de artık onu istemiyordu. Artık onun geçmişiyile ilgili gerçeği ve gerçekte ne kadar sapkın olduğunu bildiğine göre, artık aynı arzuyu hissetmiyordu.

En azından birlikte bir gece geçirdik.

Bir sonraki nefeste Jake onu kendine doğru çekti. Ağzı onunkine kilitlendi. Onu vahşice bir ihtiyaçla öperken, dili kızın ağzına girdi. Doğrudan kızın çekirdeğine inen keskin bir sahiplenme duygusuyla. Bu baştan çıkarıcı bir öpücük değildi. Ayrıca onunki gibi beceriksizce ya da biraz garip de değildi. Bu... bu sahiplenmeydi. Sahiplenmekti.

Tüketiyorum.

Başını kaldırdı. "Şunu anla, senden asla geri adım atmayacağım." Guttural. Kalbi hızla atarken nefesi yine testere gibi girip çıkıyordu.

Ama onu geri itti. Bir kez daha, *geri*. Bakışları onu yakıyor gibiydi, "Seni burada ve şimdi becermemeye çalışıyorum. Çünkü seviştiğimizde aklımı kaybetme eğiliminde oluyorum. Cevaplanması gereken sorularım var. İlk ve en önemlisi... Neden ben?"

"Neden sen... ne?"

"Neden ilk sevgilin olarak beni seçtin? Babanın öldüğünü bilmenin verdiği kederden kaçmaya çalıştığın için mi? Çaresizlikten mi bana döndün?"

Az önce ona *çaresiz mi demişti*? Çok mu hakaret etti? Her seferinde bir şey. Nefesini içine çekti. "Birincisi, onun için yas tutmadım." Başını sert ve olumsuz bir şekilde salladı. "Haber aldım ve *özgürdüm*. İlk defa, gerçekten özgürdüm. Eğer doğru olmasaydı Milo Amca bana katilimin öldüğünü asla söylemezdi." Gitmişti. "Artık onun benim için geri döneceğinden endişelenmeme gerek yok. Uyanacağım ve tekrar onun deneylerinin bir parçası olacağım diye. Milo Amca bana haberi verdikten sonra, sonunda istediğimi korkmadan alabilirdim. Ben de aldım." *Seni aldım, Jake.*

Çenesinde bir kas sarsıldı. "Beni sen istedin."

"Neredeyse yıllardır öyleyim. Ne zaman sana yaklaşmaya çalışsam benden uzaklaşıyordun."

"Çünkü kardeşimi becerdiğini sanıyordum."

Dişleri birbirine çarptı. "Bunu aşabilir miyiz? Ben hiç yapmadım. Asla da geçemeyeceğim."

"Kesinlikle yapmayacaksın."

"Eb'i seviyorum ve-"

"Evet, anladım. O da seni seviyor. Piç herif bunu her zaman söylüyor." Ve koltuktan kalktı. Onun üzerinde yükseliyordu. "Yani bir erkeğin neden yanlışlıkla ikinizin birlikte olduğunuzu düşündüğünü anlayabiliyor musun?"

"Özür dilerim. Sanırım eğlenceli ve dışa dönük ikizleri sevmiyorum. Kalbim benim için öldüren kara kara düşünen piç kurusuna ait." Alaycı sözler. Sadece ifadenin ne kadar doğru olduğunu görmemesi için alay ediyordu.

Kalbim her zaman sana aitti, Jake.

Pek çok kez çekip giderek onu paramparça ettiğinde bile.

Ama Jake'in yüzü ona bakarken değişti. Normalden daha da sertleşti. Çenesi gerildi. Gözleri kısıldı. Parladı. Burun delikleri açıldı.

Sessizlik rahatsız edici bir seviyeye ulaştı.

Yavaşça koltuktan kalktı. Biraz toparlanmanın ve kalbini daha iyi korumanın zamanı gelmişti. "Yaymamızı istediğin hikâye bu, değil mi? Artık sevgili olduğumuzu mu? Her zaman istediğim kişinin sen olduğunu mu?" O cevap vermeden önce başını salladı. "Sadece önümüzdeki soruna odaklanalım. Beni öldürmeye çalışan pislik ve onun kaçan ortağı. Eğer bu geçmişle ilgiliyse, seni ve kardeşini suçladıkları bir şeyse, o zaman neden benim peşimden geldin? Soğuk davranmak istemem ama sana kızgınlarsa neden seni öldürmüyorlar? Neden doğrudan senin ve Eb'in peşinden gelmiyorlar?"

"Çünkü biz öldürmesi zor piçleriz."

"Öldürmesi zor biri olabilirim," diye mırıldandı.

"Çünkü bazen bu sadece ölümle ilgili değildir. Acıyla da ilgilidir." İçini bir huzursuzluk kapladı. Babasının tek derdi acıydı.

"Düşmanına işkence etmekle ilgili. Bu dünyada en çok istediği şeyi almak ve ondan koparmak."

Dudaklarını yaladı. "En çok istediğin şey ben değilim." Konuşmadı.

"Ben... Ben sadece senin hayatındaki rastgele bir kadıyım. Eb'in ."

"Saçmalık. Onu sevdiğini söyledin. O da seni seviyor. Dediğim gibi, Eb bu saçmalığı her zaman söyler." Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Belki de bunu söylediğini yanlış kişi duymuştur."

"Kız kardeşini *seviyor*." Bu sert açıklamayı yaparken bile içinde bir korku patladı. "Marley! Eğer biri sana ve Eb'e zarar vermek istiyorsa, bunu yapmanın bir numaralı yolu Marley'in peşine düşmektir." Sevgili kız kardeş, *ben değil*. Wren ileri atıldı çünkü bir telefon bulup Marley'i araması gerekiyordu ve *neden* bunu daha ilk andan itibaren yapmamışlardı *ki*?

Telefonuna doğru gidemeden onu yakaladı. Kendi telefonu, çünkü onunki şerifin elindeydi. Kolları kadının karnına dolandı ve Jake onu doğru çekti. "Güney Amerika'dan kalkan uçağa bindiğim anda Marley'i durumdan haberdar ettim. O milyarder psikopat kocasının etrafında tam bir koruma tugayı olduğundan emin oldum. Marley'e ulaşmak Fort Knox'a girmekten daha zor olacaktı. Declan Flynn'le evlendiği anda, dünyadaki herkes için yasak bölge haline geldi."

Adamın tutuşu kadının içini yaktı.

"Marley güvende," dedi. "Benim önceliğim sensin."

Tutuşuna karşı çekiştirdi. Adam sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Wren kalbinin çok sert attığını hissetti. Bu çılgınca atışı o da hissedebilir miydi? "Yapabilirsin... bırakabilirsin."

"Ya istemezsem?"

"O zaman beni kanepede öpmeyi bırakmamalıydın." Onun kollarında döndü. Ona çok ama çok yakındı. Başı geriye doğru eğildi.

"Belki de pişman olacağın bir hata yapmanı istemediğim için durdum. Belki de ben senin hatan olmak istemiyorum."

"Seni bir hata olarak görmüyorum." Yumuşak. Tam o anda, onu hayatını kurtaran adam olarak düşündü.

"İlk seviştiğimizde sahilde saldırıya uğramıştın. Babanın öldüğünü yeni öğrenmiştin. Duyguların kontrolden çıkmış olmalıydı ve hissettiğin adrenalin muhtemelen seni parçalıyor gibiydi."

"Nasıl hissettiğimi mi açıklıyorsun... *bana*?" Gözleri parladı. "Teşekkürler. Bunun için çok teşekkürler. Kafam çok karışmıştı."

"Siktir etmeye çalışıyorum. *Yardım* etmeye çalışıyorum." Boğazını temizledi. "Adrenalinini anlıyorum. Şu anda delice bir dalgaya kapılmadığımı mı sanıyorsun? Milo'nun sahil evinin zeminindeydin. Herif elinde bıçakla tependeydi. Eğer daha yavaş olsaydım, kapıyı tekmeleyip açmasaydım ve o anda içeri dalmasaydım, ölmüş olurdun."

Yutkundu. "Duyguların kontrolden çıktı çünkü benim için öldürmek zorunda kaldın." İkisi de çok gergindi. Kontrol et.

"Senin için defalarca öldürürüm, hiç tereddüt etmeden. İncinmeyeceksin. Tehdit edilmeyeceksin. Ve geçmişimin seni hiçbir şekilde yok etmesine izin vermeyeceğim." Tutuşunu bıraktı. Geri adım attı. "Tıpkı benim seni yok etmeyeceğim gibi."

"Bunu yapma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etmemiştim." Onun dokunuşunu özlemişti. "Adrenalin," diye ısırdı, sanki bu kelime bir lanetmiş gibi. "Adrenalin, korku, öfke ve bir ömür boyu süren özlem, paramparça *olacak bir* kontrole yol açar. Seni öpmeyi bıraktım çünkü senden istediğim her şeyi almamaya çalışıyorum. I Dün gece seninleyken kontrolümü zar zor elimde tuttum."

Bu kontrollü müydü? Onunla kontrolsüz seks nasıl olurdu?

"Ben bir beyefendiden çok uzağım. Her zaman öyleydim. Ama aynı zamanda sana karşı bir canavar olmamaya çalışıyorum, yani bu da var. Parlak zırhlı bir şövalye değilim. Ejderha da değilim."

"Sen bir canavar değilsin." Kesinlikle. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Canavarlar gördüm." Çok yakından.

"Tehlikede olmanızın sebebi benim geçmişim."

"korkunç suç nedir? Çünkü sizi tam olarak soğukkanlı bir katil tipi olarak görmüyorum."

"Herkes hep soğuk olduğumu düşünür."

Yeterince doğru. Onun için öyle demişlerdi. *Damarlarında buz varmış.*
"Okuldayken insanlar senin Eb'den daha az duygusal olduğunu düşünüyorlardı."

Güldü. Keskin bir kahkaha.

Onun kahkahaları her zaman hoşuna gitmişti. Yine de onunla pek gülmemişti. Onun kahkahaları Eb ve Marley için ayrılmıştı.

"Günışığı..."

Omuzları gerildi.

Bakışları keskinleşti. "Wren," diye mırıldandı. "Herkes Eb'in eğlenceli ve çekici, benimse soğukkanlı bir piç olduğumu düşünüyor -hâlâ da öyle düşünüyor-. Bu kişiler haksız değil."

"Öyle olduklarını düşünüyorum. Seni oldukça çekici buluyorum. Ve eğlenceli." "Gerçekten mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Beni ne zaman

Eğlenceli mi?"

"Sıcak, terli bir seksin ortasında beni üç kez boşalttığında."

İleri atıldı. Ona doğru uzandı.

Ama gerçekten temas kurmadan önce durdu. Jake ellerini yumruk yaptı. Kız ona gülümsedi. Tatlı bir gülümseme. Buna güneş ışıltısı diyebilir miydi?

Harika kare çenesi boyunca bir kas esnedi. "İlk kez adam öldürdüğümde yirmi iki yaşındaydım."

Gülümsemesi anında silinip gitti.

"O kadar eğlenceli ve çekici değilim, değil mi?"

Kollarında tüyleri diken diken oldu. "Bugün beni korumak için öldürdün." "Seni korumak için haftanın her günü öldürürdüm."

Ben de sizin için aynısını yapardım. Bilgi oradaydı. Zihninde ve kalbinde güçlü ve netti. O asla, asla düşünmemişti

Öldürecek bir tip değildi. Çünkü hiçbir zaman babası gibi olmak istememişti. Ama bugün, hayatı söz konusu olduğunda, hayatta kalmaya yönelik vahşi içgüdüğü devreye girmiş ve tüm varlığıyla karşı koymuştu.

Ve eğer Jake tehlikede olsaydı, biri ona bıçakla saldırsaydı, Wren onu kurtarmak için gereken her şeyi yapacağını biliyordu. Hiç tereddüt etmeden.

"Wren?"

Gözlerini kırptırdı. İfadesini düzeltti ve neyi ele vermiş olabileceğini merak etti. "Milo Amcam size saygı duyuyor. Sana ve kardeşine. İkiniz kötü adamlar olsaydınız bunu yapmazdı. Sanırım hükümet için çalışıyordunuz. Yani, Eb'in hâlâ Teşkilat için çalıştığını biliyorum." CIA olarak da bilinen Teşkilat.

"Onun CIA işinin gizli olması gerekiyordu."

Evet. Ama değildi. "Eb benimle bir şeyler paylaşıyor. Milo Amca yıllardır bana gizli şeyler anlattığı için ben de bazı şeyleri anlıyorum. Zaten tanık koruma programında olmam ve biyolojik babamı yakalamak için çalışan federal ajan tarafından evlat edinilmem de buna dahil." Tüylerinin diken diken olmasına aldırmadan bir omzunu silkti. "Milo Amca ile benim dünyamda grinin pek çok tonu var. Ama senin kötü bir haber olduğunu düşünseydi, senin ya da kardeşinin yanında olmama asla izin vermezdi. Bunun yerine, seni her aile yemeğimize davet ediyor."

"Adam çok iyi kerevit kaynatıyor."

Evet, Milo Amca yaptı. New Orleansta doğup büyümüştü ve adam kerevit kralıydı. "Sen de CIA'den misin? Eb gibi mi?" Sadece bu bilgiyi gizli tutmakta daha mı iyiyim?

"Ben serbest çalışıyorum. Rehine kurtarma, bunu biliyorsun." "Ama CIA'den miydin?"

Kolları tekrar yanlarındaydı. Parmakları gevşekti. "Belli bir devlet kurumunun aynı yüzü paylaşan iki ajana sahip olmasının çok uygun olduğunu söyleyelim. İşleri kolaylaştırdı. Ve...

Karmaşık. Düşmanlar için yani. Aynı anda iki yerde birden olabilirdik. Olabilirdik ve öyleydik de."

Yani, evet, bunu CIA'den olduğu anlamına alıyordu. Ya da kayıt dışı başka bir şey.

"Tehditleri ortadan kaldırdık. İkimiz de orduda görev yapmıştık ve dışarı çıktığımızda bizi bekleyen işler vardı. Uzmanlaşmış beceri setimize ihtiyaç vardı. İkimiz de görevleri yerine getirdik çünkü neyin tehlikede olduğunu anlamıştık."

Sadece Eb hükümet için çalışmaya devam etmişti. Jake devam etmemişti. "Neden çıktın?"

"Çünkü kurallarla aram iyi değildir." Bu yetersiz ifadeye homurdandı.

Yüzü hiç yumuşamadı. "Çünkü... iş karanlıktı ve kendi karanlığımı daha da kötüleştiriyordu." Uzun bir nefes verdi. "Bu yüzden yırtıcıları ve En Çok Aranalar Listesi'ndeki MVP'leri avlamak yerine rehine kurtarma işine geçtim. Bazen insanları eve canlı getirmek ve sadece cesetleri gömmek iyi oluyor."

"Jacob Jones... birine yardım etmek istediğini mi söylüyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bu bana kahramanlık malzemesi gibi geliyor."

"Hayır. Bana asla öyle dememelisin. Şu anki işimde maaş daha iyi. Adrenalin de bir o kadar yüksek. Ve kuralları ben koyuyorum. Tüm bunlar benim kibirli pisliğime hitap ediyor. Bu boku kahraman olmak için yapmıyorum. Soğuk, sert para için yapıyorum."

"Sanırım biraz fazla itiraz ediyorsun." Ona dokunmak istedi. Tamam, iyi, bunu hep yapmak istiyordu. "Bugün hayatımı kurtardın. Sıfır ödeme karşılığında. Sanırım bir kahraman gördüğümde tanırım." İkisi de çok ama çok açıktı. "Jake, sen benim için bir kahramansın."

"Siktir."

Ona gülümsedi. "İltifattan pek ." "Bana iltifat etmene gerek yok."

"Hayır, onlara ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, değil mi? Eminim kadınlar ne kadar seksi olduğunuzu söylerken vücutlarını ayaklarınızın altına seriyorlardır."

Göz kırptı. "Wren?"

"Hayır mı? Bunu yapmıyorlar mı?" Kasıtlı olarak ona yaklaştı. Ayaklarının dibine düşmüyordu ama kesinlikle yolunu kesiyordu. "O zaman seni temin ederim, çok seksisin."

"*Wren...*" Sesine bir uyarı notu girmişti.

Sadece uyarı için pek havasında değildi. Adam haklıydı. Duyguları hamdı. Adrenalin onu mahvetmişti. Ve Jake'e ihtiyacı vardı. "Sana karşı dikkatli olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Benim tüm çirkin ve çarpık yanlarımı biliyorsun ve hâlâ buradasın."

"Sende çirkin ya da çarpık *hiçbir şey yok*. Sen mükemmelsin."

Güldü. "Hayır. Ben sahteyim. Rol yapıyorum, yalan söylüyorum ve gerçekten iyi bir insanmışım gibi davranıyorum ama içten içe..." Elini kaldırdı ve adamın göğsüne bastırdı. "Karanlığı hissediyorum ve bir gün babama yaptığı gibi beni de ele geçireceğinden endişeleniyorum. Bana güneş ışığı diyorsun ama değilim. Ben tam tersiyim."

"Sana ne zaman böyle seslensem irkiliyorsun."

"Çünkü zeki değilim. Mutlu değilim. Ben bir ışık değilim." Dudaklarında beliren gülümseme kayboldu. "Ne olduğumu ve her zaman ne olacağımı biliyorum. Ve bu gerçeği söyleyebileceğim tek kişi sensin."

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Yapabilir miydi? Ona başka bir büyük, kötü sırrını daha açıklayabilir miydi? Ona bakıp itiraf edebilir miydi...

Jacob Jones, seni seviyorum.

Ckapt'ca Elcvc"

SALDIRMA. SAKIN SALDIRMA. ELLERINI ONDAN UZAK TUT.

Wren'in yumuşak eli göğsünü okşadı. "Sanırım bu gece için yeterince şey paylaştım. Hazır başlamışken duralım. Korku içinde kaçıp gitmeni istemiyorum."

Sözlerinin muhtemelen alaycı olması gerekiyordu, ama sesindeki titremeyi yakalamıştı. "Sana daha önce de söyledim, sana koşuyorum. Uzaklara değil." Kızın dokunuşu onu yaktı. "Aslında ben hiçbir şeyden kaçmam." Onun tarzı değildi. Hiç olmamıştı, olmayacaktı da.

"Hayır, büyük, kötü sen kaçmazdın." Parmakları adamın göğsüne doğru büküldü. "Peki sence hangi düşman etinin karşılığını istemeye geldi?"

"Henüz bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

"Sanırım sahil evindeki ölü adam size tanıdık gelmedi?"

"Onu hayatımda daha önce hiç görmedim." Kadının kokusu burun deliklerini doldurdu. Çok tatlıydı. "Param onun kiralık bir haydut olduğunu söylüyor. Ama ipleri elinde tutan kişiye kadar izini sürebiliriz."

"Sahilde onunla birlikte olan adamın ipleri elinde tutan kişi olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Belki." Bu seçeneği henüz göz ardı etmedi. "Öğreneceğiz. Honey, ölü zanlının telefonunu FBI'daki arkadaşlarına verdi. Onlar da deneyeceklerdir."

ve oradaki her yararlı bilgiyi al." Bu istihbarat bazı sonuçlara yol açsa iyi olur. "Açık olmak gerekirse, tehlike geçene kadar benimle kalacaksın."

Konuşmaya başladı, sonra kendini tutmuş gibiydi. Gür dudaklarını birbirine bastırarak, "Charleston'a geri dönmeliyim. Sonsuza kadar burada kalamam."

"Bugün cumartesi. Pazartesiye kadar kalabilirsin." Ama pazartesi onun için bir seçenek olmay. "Tatlım daha uzun kalmamızı isteyebilir." Muhtemelen Wren'i seyahat planlarındaki değişikliğe hazırlamak daha iyi olacaktı.

Karanlık bakışları çok ciddiye. "Çünkü benim hayatımı kurtarmak için bir adam öldürdün."

"Genellikle, birini öldürdükten sonra şehirden kaçmanız yetkililerin hoşuna gitmez. Nefsi müdafaa olsun ya da olmasın. Kötü görünme eğilimindedir."

"Kötü görünmeni istemem."

Kötü görünmenin canı cehenneme. "Geri döndüğünde, yanında bir erkek arkadaşın olacak. Gerçek bir sahiplenici pislik." Ya Hilton Head'de ya da Charleston'da olacaktı. Wren ondan kaçamayacaktı.

"Sen... benimle evimde mi kalacaksın? Charleston'a gittiğimde?"

Neden bu konuda sorun yaşıyordu? "Sahil evinde seni iki dakikalığına gözümün önünden ayırdım ve sen çılgılık atarak dışarı fırladın. Sana ulaşmak için hayatımın on yılını kaybettim. Bunu bir daha yapmayacağım, teşekkürler. Kesinlikle seninle kalacağım. Burada ya da Charleston'da. Şimdiden unuttun mu? Sen nereye , ben de oraya giderim. olmasını istediğini sanıyordum." Bu anlaşmayı kesinlikle istiyordu.

Ayak parmaklarının üzerine kalktı. "Sana bir itirafım var." Onun ağzına bakmayı bırakmalıydı.

"Eğer benimle Charleston'a gelersen, kesinlikle tek yataklı bir durum olacak."

Aleti onu selamladı. Cehenneme kadar yolu var. Kimi kandırıyordu? Hevesli aleti her zaman onu selamlardı.

"Misafir odam yok," diye tatlı bir şekilde bilgilendirdi onu. "Bu yüzden yatağı benimle paylaşmak zorundasın."

"Kanepede uyuyabilirim. Ya da yerde." "Bu soğuk, Jake. Buz gibi." Geri .

Eli dışarı fırladı ve kızın bileğine dolandı. Bütün bunları *kibarca* yapmaya çalışıyordu. Kibarlığın canı cehenneme. Açık sözlü olma zamanı. "Seni sikmeye devam edip gitmene izin verebileceğimi mi sanıyorsun? Bebeğim, sana tekrar sahip olursam sana *sahip* olacağım. O zaman tehlike geçti diye senden vazgeçmeyeceğim."

Çok fazla şey söylemişti. Bunu biliyordu. Ama kelimeler geri gelmiyordu. Gözleri geniş, keskin ve tam onun üzerindeydi.

Bırak gitsin. Geri çekil. Normal davran. Hazinesine sahip olmak ve dünyanın geri kalanının ona yaklaşmasına asla izin vermemek isteyen sahiplenici bir pislik gibi değil.

"Yatağına git," diye sertçe emretti onu serbest bırakırken. "Ben burayı emniyete alacağım. Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor. Bazı bağlantılarımı kontrol etmeliyim." Buz Kırıcıları harekete geçirin. Declan Flynn'in kibirli kışını hatta getirin ki adamın mal varlığını kullanabilsin. Herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu.

. "Sana sahip olabilir miyim, Jake?"

Vücudundaki her kas gerildi. Adını söylediğinde, sesinde özlem vardı. Tatlı, vahşi bir açlık. Kadını uyarmaya devam etti. Ona sınıra ne kadar yakın olduğunu söylemişti.

Tanrı aşkına, *deniyordu*. Doğru şeyi yapmaya ve onu tamamen yutmamaya çalışıyordu. Belki daha da açık sözlü olmalıydı.

Kara kirpiklerini adama doğru kırıştırdı ve "Senin mülkiyeti ele geçirmen pek adil görünmüyor ama ben aynı hakka sahip değilim" dedi.

Aynı değil mi? Elleri ona uzandı. Tekrar. Ve ona dokunur dokunmaz, evet, büyük bir hata yaptı. İçinden ihtiyaç fışkırdı. "On altı yaşından beri bana sahipsin."

"Ne-ne?" Küçük bir kekeleme. Bir titreme.

"Hayatımı kurtarmak gibi bir hata yaptın. Bu, hayatımı sana *borçlu* olduğum anlamına geliyor, değil mi? O zaman bana böyle söylememiş miydin? O andan beri bana sahip olduğunu düşünüyorum. Bana doğru gelen kamyonndan beni çektiğinde, kaldırıma düştüğümüzde ve dondurmam ikimizin de üzerine döküldüğünde. O andan beri aklımdasın. Yaşadığım her fantezide. Başka kadınları becerirken bile-

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersledi.

". İstedğim kişi sensin. Yani, evet, bana sahipsin. ."

Göğsü hızla inip kalktı. "Bugün hayatımı kurtardın. Sanırım bu senin-"

Onu öptü. Daha fazla kendini tutamadı. Bir erkek bir kadını kurtarmak için ne yapmak zorundaydı... kendinden? Onu çok fazla istediği konusunda uyarmıştı. Kontrolünün parçalanmakta olduğu konusunda onu uyarmıştı. Her geçen dakika daha da parçalanıyordu. Onun uyarısına kulak vermeli ve ondan uzaklaşmalıydı.

Onun yerine inledi. Bunun yerine, dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Bunun yerine, göğüslerini ona bastırdı ve ona tutundu ve ihtiyacını, arzusunu ve kendisinininkine eşit olan vahşi arzusunu tatmasına izin verdi.

Elleri vücudundan aşağı kaydı. Hayran olduğu tatlı kıcının etrafında kıvrıldı. Onu kendine doğru kaldırdı ve kadın sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Sanki adam onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmeyecekmiş gibi.

Bir gece önce bakireyken.

O artık benim. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Onu elinde tutmaya niyetliydi. Bir şekilde, bir şekilde.

Bacakları kalçalarına, kolları boynuna dolanmış halde yürümeye başladı. Yatak odasına nasıl gideceğini biliyordu. Hiç sorun değildi. Onu büyük, kral boy yatağa yatıracaktı. Ve içine girebildiği kadar girecekti.

Ona yine ılgık attıracaktı.

Onu uyarmaya çalıştım. O bunu seçti. Beni seçti.

İhtiyaç tehlikeli bir dereceye kadar büyüdü. Diğer tüm düşünceleri tüketen, yakan ve yok eden beyaz ateşli bir şehvet.

Onu yatağa indirdi. Kıyafetlerini çıkardı. Onu çıırılçıplak soyup önüne serdi ve ziyafet çekmekten başka ne yapabilirdi ki? Zaten onun tadını almadan çok uzun süre geçirmişti.

Bacaklarını iyice ayırdı. Ağzını tam göbeğine koydu. Yaladı, emdi ve ona ait olanın tadına baktı. Dili kadının içinde gezindi.

Benimkini.

Geri çekildi. Klitorisini yaladı. Onun keskin zevk çığlıklarını duydu.

Benimkini.

Yalarken ve öperken parmakları kızın içine daldı. Emdi. Alay etti. İşkence görmüş.

Onu tekrar tekrar ve boşaldığında tüm vücudu sarsıldı. Adını haykırmasına neden olan keskin ve sert bir salıverme.

Mükemmel.

Yatağın kenarına doğru yükseldi. Kot pantolonunu çekip açtı ve komodinin çekmecesinde sakladığı prezervatife uzandı.

Yataktan kaydı. Dizleri yere degecek şekilde adamın yanına, yere düştü. Ve ağzı adamın sikinin başına kilitlendi.

Dünya durdu. Nefes bile almıyordu.

Wren Maye'in ağzı sikinin üzerindeydi. Fantezi değil. Çılgınca bir gerçeklik. Bir gece önce ona oral seks yapmıştı. Cennet gibiydi. Cehennem gibiydi. Adam onun boğazında patlamak istemişti.

Tekrar istiyorum.

Onu emdi. Dili sikinin başında dönüp durdu ve sonra ağzını daha da açıp onu daha da içine aldı.

Prezervatifi unutmuştu. Onu yönlendirirken ve o tatlı, kötü ağzı becerirken elleri saçlarının kalınlığına battı. Bir ağız ki Wren

onun üzerinde çok baştan çıkarıcı bir şekilde kullanıyordu. Onu sıcak, sıkı seksine almıştı ve şimdi tekrar ağzını becermesine izin veriyordu.

Aldıkça alıyordu ve tam orada patlayacaktı. Ağzına, boğazına. O-

"*Wren*." Geri çekildi. Onu dikkatlice geri iterken elleri kadının omuzlarına düştü.

Dudakları şişmişti. Kırmızı. Islaktı.

"Tadını seviyorum," dedi ona.

Onu hemen hemen yatağa fırlattı. Prezervatifi kaptı. Taktı ve sonra sikini içine soktu. Derin, sert ve *benimkini*.

Tekrar tekrar içine girdi. Hâlâ yeterince derin olmadığında, bacaklarını kavradı ve omuzlarının üzerine kaldırdı. Kalçaları çılgınca itti. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Boşaldığında onun adını haykırdı ama bu yeterli değildi. Neredeyse yetmedi.

Ona doğru sürdü. Daha hızlı. Daha sert. Yatak inledi ve gıcırdadı ve kalçalarını tutarken elleri çok sertti. İtişleri çok şiddetliydi. Ama geri çekilmek yoktu.

Kontrol yoktu. Sadece

Wren vardı. Onun

Wren'i.

İçine boşaldı.

Benimkini.

* * *

"Tanrım, tatlım, iyi misin?"

Makayla Lane, nişanlısı hızla çalışma odasına girdiğinde zayıf bir gülümsemeyi zorladı. Soluk yeşil gözleri kocaman ve endişeliydi. Onu sert bir şekilde kucakladı ve sıkıca sarıldı.

"Hikayeyi haberlerde duydum," dedi ona. "Sonra telefonum aramalarla aydınlandı - biri Wren'i öldürmeye mi çalıştı? Ve sen de *oradaydın*?"

"Her şey yolunda Tom." Thomas Addison Hadden, Üçüncü. Bankacı. Tıpkı İkinci Thomas Addison Hadden gibi. Ve Birinci. Sadece onun Tom'u aynı zamanda mezuniyet balosunun kralı ve lisenin atletizm yıldızıydı.

O zamanlar, onun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Geçen yıl kredi almak için bankaya gittiğinde yeniden bir araya gelmişlerdi.

Ve bir nişanlısı oldu.

"Her şey yolunda *değil*." Geri çekildi. Mükemmel, yakışıklı yüzü ve sabit ama endişeli bakışlarıyla ona baktı. "Bir adam öldü, Makayla. Bıçaklı çılgın bir adam arkadaşını öldürmeye teşebbüs etti. Ve Honey Jackson'ın bu delinin önceki gece Wren'e de saldırmaya çalıştığını düşündüğünü duydum. O zaman hepiniz bekârlığa veda partisinde değil miydiniz?" Alarm sesini keskinleştirdi.

"Partiden sonraydı." Teninde bir ürperti dolaştı. "Kadınların çoğu gitmişti. Limuzine doluşmuştuk. Wren bizimle değildi çünkü amcasının sahil evine doğru yürüyordu." Ona tekrar sarıldı. "Burada olmana sevindim." Geceyi yalnız geçirmeyi pek de istemiyordu. Hele de olanlardan sonra. "Çok fazla kan vardı," diye itiraf etti.

"Wren'in kanı mı?" Tom'un sesi dehşete kapılmış gibiydi.

Makayla başını salladı. "Saldırıdan sonra onu gördüğümde onun olduğunu düşünmüştüm." Wren, çok fazla kanla kaplıydı. Kan arkadaşının kollarından aşağı damlamıştı. "Ama onun değildi. Saldırganınmış. Jake onu vurdu. Onun hayatını kurtardı."

"Jacob Jones."

Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı. Ama yine de başını salladı. "O -O ve Wren artık bir şey." Bunu nasıl fark etmemişti? "Kız saldırıya uğradığında çılgına döndü. Onu görmeliydin." Gözlerini dikip evleneceği adamın yüzüne baktı. "Onu korumak için öldürdü." Bunun onu korkutması gerektiğini biliyordu. Hayır, hayır, Jake korkutucuydu. Korkutucu, yoğun ve... "Onu oradan dışarı taşıdı." Wren onun kollarında gevşemişti. Bayılmış mıydı? Belki de bayılmıştı. Herkes Wren'in kan görmekten nefret ettiğini bilirdi. lise partisinde, şehir dışından gelen bir çocuk kırık bir bira şişesiyle bir yerini kesmişti. Boynunun yan tarafından kan damlıyordu. Kesik o kadar derin değildi. Hayati tehlikesi yoktu. Ama Wren bir kez bakmış ve kendini yere atmıştı. Düzeltiyorum. Neredeyse çarpıyordu. Sert toprağa çarpmadan önce Jake onu yakalamıştı.

Makayla Tom'dan uzaklaştı. "Wren'in her yerinde kan vardı." Elllerine baktı. "Onun kanı sandım. Öldüğünü sandım. Ama saldırganla mücadele ediyordu. Serbest kaldı ve sonra Jake yanına koştu, *onu kurtardı*." Wren'in üzerindeki tüm o kanı asla unutamayacaktı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar kan görmemiştim."

"Ve umarım bir daha asla yapmazsın." Ellerini yakaladı. Sıktı. Güçlü bir adamdı ama elleri yumuşaktı. Nasır yoktu. Eski yara izleri yoktu. Ve ona her zaman büyük bir özenle dokunurdu. "Umarım bir daha böyle bir şeyle karşılaşmazsın. Kahretsin, Vegas'ta kumar oynadığıma ve nişanlığımın psikopat bir cinayet mahalliyle uğraştığına inanamıyorum. Bekârlığa veda partinde kadınlarla böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim." Ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "Bir spa günü geçirmen gerekiyordu."

"Bunu yaptık." Perşembe günü. "Ve sonra belki bir striptiz şovuna gideriz."

Onu da yapmışlardı. Cuma akşamı. Jennifer nereyi ziyaret edeceğini biliyordu.

"Ve sonra belki de hepiniz biraz fazla içip kendinizi sahilde dans ederken bulacaktınız..." Tom'dan uzun bir iç çekiş. "Ama kimse gitmiyordu

ölmek için. Böyle bir şey gündemde yoktu."

"Nedimeler ölmedi. Wren iyi. Dediğim gibi, Jake onu kurtardı." Ama bunu yaparken o kadar korkutucuydu ki. Kadının üzerine bir ürperti çöktü. "Hastaneye gittik -Jennifer ve ben- iyi olduğundan emin olmak için. Jake yanına kimsenin izin vermiyordu. Adam onunla ilgili ciddi bir koruma moduna girdi."

"Eb'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Evet, o da merak etti. O da merak etti... "Benim için yapar mısın?"

Tom kaşlarını çatı. "Ne yapmak?"

"Tereddüt bile etmedi. Ona doğru ne kadar hızlı koştuğunu görmeliydiniz. Ne olduğunun farkında bile değildim. Beni yolundan itti-"

"Ne oluyor be? Sana zarar vermemiş olsa iyi olur!" Öfke sözlerini ısıttı.

Başını iki yana salladı. "Yapmadı. Sadece ona ulaşmak zorundaydı. Sanki hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı ve onun için *öldürdü*." Bunun gerçek hayatta olmaması gerekiyordu. Alt dudağını ısır. "Bunu benim için yapar mıydın?" Bunu neden soruyordu ki? Onun yapmasını istediği için değil.

"Ahlaksız bir delinin sana saldırmasını engeller miydin? Tatlım, umalım da böyle bir olay hiç ama hiç yaşanmasın." Ürperti.

Ama bu bir cevap değildi. Bu ezici bir cevap *değildi, tabii ki, senin için anında adam öldürürdüm*. Ama Tom, Jake gibi değildi. Tom kültürlüydü. Tom sınıftı. Tom, büyürken hep istediği ama hayatında hiç sahip olamadığı milyonlarca şeydi.

Ellerini onun dikkatli tutuşundan çekerken bile ona gülümsemeye zorladı. "Umarım bu asla olmaz." Olursa, Wren gibi dövülecek miydi?

Wren'in böyle bir savaşçı olacağını asla düşünemezdi. Wren kendini hep geride tutmuştu. Her zaman çok temkinli davranırdı.

"Sevgilim." Parmakları çenesinin altına kaydı. "Senin için anında adam öldürürüm."

Sıcak bir parıltı göğsünü doldurdu. Onun öldürmesini istediğinden değil. Ama... yine de bunu bilmek güzeldi.

"Sen benim karım olacaksın. Kimsenin seni tehlikeye atmasına asla izin vermem. Sen benim için dünyalara bedelsin."

Önemsiyordu. Hayır, onu seviyordu.

Ağzını hafifçe onunkine bastırdı. "Güvende olduğun için çok mutluyum." Bir başka hafif öpücük. Derin ve vahşi değil. Ama...

Güzel.

Sabit. Güven verici.

Gözleri kapanmıştı.

"Seni özledim," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdi itaatkâr bir şekilde. *Ama hayır, onu gerçekten özledim. Sadece kelimeleri söylemiyorum. Onunla evleneceğim. Onu sonsuza dek seveceğime söz vereceğim.*

Geri çekildi. Kirpikleri kalktı. Ve onu

kendisine bakarken yakaladı...

Gözlerinde şüpheyile.

Endişe arttı. "Tom?"

Ama o sadece gülümsedi. Kadının sol elini tuttu. Ağzına doğru kaldırdı. Nişan yüzüğü -Jen'in deyimiyle "mega kaya"- parmak eklemlerine bir öpücük kondurmadan hemen önce parıldadı. "Olan biten her şeyi duymak istiyorum. Her ayrıntıyı. Çok korkmuş olmalısın."

"Wren'in yarısı kadar bile korkmadım. Ama Wren iyi, gerçekten." Wren ve Tom lisede kısa bir süre çıkmışlar mıydı? Ve neden şimdi birdenbire bu rastgele dedikoduyu hatırlıyordu? Wren o zamanlar Eb'le hemen hemen sadece kalçadan bağlıydı ama...

Bu neden önemli?

"Wren Jake'le kalıyor. İkinci bir saldırgan varmış. Yakalanmadı." Kelimeler Makayla'nın ağzından döküldü.

Biraz geri çekildi. "Onu gördün mü?"

"Hayır, hayır, görmedim. Sahildeki evde olduğunu sanmıyorum. İlk gece sahilde olduğunu duydum. Ben limuzinle çoktan gitmiştim. Adamlar o zaman Wren'i almaya çalışmışlar ama Jake onları durdurmuş. Onu iki kez kurtarmış."

"Wren'in onu gözünün önünden ayırmayan bir sevgilisi olması ne büyük şans."

Kelimeler yanılttı. Yanlış hissettiler. Kulağa yanlış geliyordu.

Tom gülümsedi. "Bu ikisini asla bir çift olarak seçmezdim."

"Çoğu insan bizi çift olarak da seçmezdi." Hilton Head'in zengin çocuklarıyla birlikte büyümemişti. Annesi bir garsondu. Babası mı? Onu hiç tanımamıştı. Hep tanımış olmayı dilemişti. Onun hayatına geri döneceğini hayal ederdi.

Hiç olmadı. Oyunun bu son aşamasında, onun asla yapmayacağını biliyordu. "Sevgilim..." Tom o mükemmel gülümsemesiyle gülümsedi.

Mükemmel beyaz dişler.

Mükemmel derecede düzgün. Pahalı ortodontinin mükemmel bir ürünü. "Güzelsin, çekicisin, akıllısın, zarıfsın ve... hak etmediğim yüzlerce şey daha var. Müstakbel gelinim olduğun için dünyanın en şanslı adamıyım."

Sözleriyle de *mükemmel* olabiliyordu. Kadın ona gülümsedi. "Çok şanslısın."

Başını salladı. "Biliyorum." Parmak eklemlerine bir öpücük daha kondurdu. "Yine Wren de şanslıymış gibi görünüyor. Ölümü her zaman aldatamayız."

Hayır, insanlar yapmadı. Bazen ölüm sizi bir anda alır ve yerinize kalp acısından başka bir şey bırakmazdı.

"Umarım diğer adam yakında yakalanır," diye ekledi Tom. "Tekrar saldırırsa çok kötü olur."

"Eminim Jake onunla başa çıkabilir."

Yüzü karardı. Sadece bir anlığına.

"Sence zor muydu?" Bu soru onu rahatsız ediyordu. "Birini öldürmek yani. Sence bunu yapmak zor muydu?" Öyle olmalıydı. Bunu hissetmek

Ruhunuza ağırlık veren ağır bir bilgi. Bir can aldığınızı bilmek. Öldürme eylemi nefsi müdafaa için yapılmış olsa bile, bu taşınması kolay bir yük değildir.

"Jake Jones için hiç de zor olduğunu sanmıyorum. İçimden bir ses bunun ilk kez tetiği çekişi olmadığını söylüyor."

Ürpertisi geri gelmişti. Tüyleri eskisinden daha da diken diken olmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Buna bir tahmin diyelim."

Kim ölümü bu şekilde tahmin eder ki?

"Ne yaptığını biliyorum." Tom'dan hafif bir duraklama. "Ben... çok tehlikeli yerlerde kaybolan sevdiklerini geri getirmek için onun hizmetlerinden yararlanan insanlar tanıyorum. Kolay bir iş değil. Hoş bir iş değil. Şiddetli ve yoğun bir iş ve ölüm kalım kararı vermekten korkmayan birini gerektiriyor."

Jake'e hayran mıydı yoksa... ondan nefret mi ,
karar veremiyordu. Ondan korkuyor muydu?

O gün tanık olduklarından sonra Makayla bir parçasının Jake'ten de korktuğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Kendini Tom'a doğru attı. Kollarını onun boynuna doladı. Wren "korkunç seksi" adamıyla kalabilirdi. Makayla güvenli nişanlısıyla kalacaktı.

Ne de olsa bazen küçük bir güvenlik, dünyanızda sahip olabileceğiniz en önemli şeydi.

Tom düşünceli bir sesle, "Wren ona karşı dikkatli olmalı," diye devam etti. "Jake istediği bir şeyden kolayca vazgeçecek bir adam değildir."

"Wren'i istiyor." Bundan emindi.

"Çok ama çok dikkatli olması için bir neden daha..."

Ckapt'ca Twclvc

ONUN PARMAKLAR IZLENEN HAFIFÇE ÜZERİNDE VE YARA IZI ÜZERİNDE
WREN'IN DOĞRU

omuz. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Kadın
kaskatı kesildi.

"Konuşmak istemiyorsan, sorun değil," diye eklemek için acele etti. "Git
uyu. Çök. Muhtemelen tek yapmak istediğin gözlerini kapatıp bugünü
unutmaktır." Onu tekrar becermek niyetinde değildi.

Tamam, iyi, onu becermeye niyetlenmişti. Onu durmadan becermek her
zaman yapılacaklar listesinde olacaktı. Bu konuda kendine yalan
söyleyemezdi. Wren nefes alıyordu ve o da onu istiyordu. Anlaşma tamamdı.
Ama o gece gerçekten bir centilmen olmayı ya da en azından onun için bir
centilmen gibi davranmayı planlamıştı. Saldırıya uğramıştı. Sorguya çekilmiş
ve sorgulanmıştı. Yorgunluk onu ele geçirmiş olmalıydı. Gerçekten ama
gerçekten ellerini ondan uzak tutmaya niyetliydi.

Ama onu istemişti.

Asla onu geri çevirecek kadar güçlü olamazdı.

"Bugün beni hayatta tutmak için öldürdün," diye yanıtladı yumuşak sesi.
"Bunun sana benim sırlarımdan birkaçını verme hakkı verdiğine eminim."
Küçük bir iç çekiş. "Ama uyarayım, duyacakların muhtemelen hoşuna
gitmeyecek."

Çıplaktı. Hâlâ onun yatağında. Gecenin geri kalanında orada kalmasını
istiyordu.

Hayır, sadece gecenin geri kalanında değil. *Her zaman.*

Ama bu itirafın zamanı değil. Henüz değil. Kadını kesinlikle dehşete düşürmemeye çalışıyordu. Ya da en azından, onu zaten olduğundan daha fazla korkutmamaya.

Duymak üzere olduğu şeyden hoşlanmamasına gelince. "Senin incinmeni içeren hiçbir şeyden hoşlanmayacağım." Bu kez ağzı bir kürek kemiğinin üzerinde geziniyordu.

"Jake?"

Bir öpücük daha. "Konuş, konuşma." En başta bu soruyu sormamalıydı. Eğer sırlarını bilmesini istiyorsa, ona söylerdi. Eğer istemezse, onu olduğu gibi kabul ederdi. "Geçmişin senin ve kimsenin görmesi için onu sergilemek zorunda değilsin. Benim için olmadığı kesin." Yastığına doğru geri çekildi ama elini onun karnına doladı. "Bu gece güvende olacaksın, yemin ederim."

"Bana yakın durduğun için mi?" Kesinlikle öyleydi. Ten tene yakın.

Yumuşak bir iç çekişle hışırdadı. "Derimin altında kanatlar olup olmadığını görmek istedi."

Jake onu doğru duymuş olamazdı. "Ne?"

"Her iki omzumda da yara izleri var çünkü kanatlarım olsaydı omuzlarımdan çıkacağını düşünmüş. Bu yüzden kanat aramak için önce sağ omzumu kesti. Sonra solu kesti çünkü orada kanat olmadığından emin olması gerektiğini söyledi."

Şok ve öfke vücuduna yayıldı. "*Wren.*"

"Bu doğduğum isim değil." Sessiz bir itiraf.

Gerçek adını bile bilmiyor muydu? *Önemli değil. Ben onu tanıyorum.*

"Ama bu benim seçtiğim isim," diye açıkladı yatağın üzerinde dönerken. Odayı karanlık kaplamıştı, bu yüzden onun gözlerini net olarak göremiyordu. Keşke görebilseydi. "Nedenini bilmek ister misin?" Wren sordu.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. *Ve özellikle de babanın neden derinin altında melek kanatları olduğunu düşündüğünü.* Ama o

Duygularını bastırdı ve yastığa karşı başını salladı. Kadın yuvarlandığında, adam elini ondan çekmişti.

"Guguklar küçük kuşlardır ama çok güzel şarkı söylerler. Annem..." Acı sesini kesmiş gibiydi. Gergin bir an geçti. "Annem her kuşu ötüşünden tanıyabilirdi. Ben küçükken ormanda yürürdük ve o her zaman kuşları görmeden önce seslenirdi. Sadece duyarak. Kuşları *çok severdi*. Peki ya çalikuşu? En sevdiklerinden biriydi." Yorganı göğsüne doğru çekti. "Çalikuşu her türlü şeyin sembolüdür... kararlılık. Mutluluğun. Değişim." Düşük bir nefes. "Ve hilekârlık. En azından İrlanda efsanelerinde öyleydi. Milo Amca Wren ismini sevdiğimi öğrendiğinde, bunun benim için iyi bir seçim olduğunu söyledi ve sonra bana bu eski İrlanda masalını anlattı."

Milo O'Shaw İrlanda masalları hakkında çok şey bilirdi.

"Bir zamanlar , yani bütün hikayeler böyle başlamaz mı?

-Bir zamanlar bir yarışma varmış. Bütün kuşlar bir araya gelmiş çünkü kimin kral olacağını görmek istiyorlarmış. Kazanan, en yükseğe uçabilen kuş olacakmış." Yutkundu. Yumuşak bir tıkırtı duydu. "Benim kanatlarım yok," dedi birden. "Uçamam. Asla uçup gidemem."

Bebeğim, kalbimi söküyorsun.

Ona tekrar dokunmak zorundaydı. Parmakları yanağında gezindi. Ve bir gözyaşı damlasının ıslaklığına dokunduğunda, acı onu bıçakladı. "Wren..."

"Yani kuşlar..." Hızlı. "Kuşlar büyük yarışmalarını yapıyorlardı. Gökyüzünde en yükseğe uçabilen kral olacaktı. Ve tabii ki büyük, kötü kartal havalandı. Kendine çok güveniyordu çünkü ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Diğerlerinden daha güçlü olduğunu biliyordu ve kartal çok yükseğe uçtu ve kazandığını düşündü. Kimsenin onu yenemeyeceğini düşünmüş."

Jake onun gözyaşlarını sildi.

"Ama kartalın fark etmediği şey, küçük çalığışunun uçuş sırasında onun sırtına saklanmış olduğuydu. Ve kartal zaferini ilan ederken bile, çalığışu saklandığı yerden süzöldü ve kartalın üzerinde uçtu. Çalığışu kazanmış. Çalığışu kartalı kandırdı ve kazandı."

"Sahte ölüm düzenledin. Yeni bir kimlik aldın. O piçten kaçtın. Sen kazandın." Evet, bu isim ona uyuyordu. Onun güzel ve güçlü Wren'i.

"Milo Amca ve ben güçlü avcıyı kandırdığımızı biliyorduk ve evet, Wren uygun görünüyordu. Ama ona karşı kazanabileceğimi bilmiyordum. Her zaman korkuyordum. Her zaman geri gelip beni öldüreceğinden emindim."

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Bu yüzden ilk başlarda işler benim için çok zordu. Kimseye güvenmiyordum. Her an korkuyordum. Başlangıçta Milo Amca ile birlikte değildim. Federaller beni 'normal' bir ailenin yanına koymaya çalıştılar ama ben normal olmadığım için bu benim için pek de iyi olmadı. Çığlık atarak uyandığımda ya da uzun zaman önce bir psikiyatristin dediğı gibi *bağlanmak* istemediğimde benden korkuyorlardı."

"Senin için endişelendiler-"

"Hayır, babama çok fazla benzediğimden endişeleniyorlardı. Onları duydum. Neye inandıklarını biliyorum. Sevmediğimi söylediler. Bağ kuramadığımı. Çok soğuk ve kapalı olduğumu ve onları sinirlendirdiğimi söylediler. Annesi geceleri uyuyamadığını çünkü gerçek çocuklarına yapabileceklerimden korktuğunu söyledi."

Arka dişleri birbirine çarptı. "Sen *kimseyi* incitmezsin." "Bunu bugün bıçakladığım adama söylemek isteyebilirsin. İki kez."

"Öldürdüğüm adamı mı kastediyorsun?" Onu daha iyi görmesi *gerekiyordu*. Karanlığa lanet . "Hayatta kaldığın için karşılık verdin. Canavar olduğun için değil." Ne yapmalıydı? O piçin onu öldürmesine izin mi verseydi? Tabii ki hayır. "Babam, benim onun gibi olmadığımı düşünüyordu.

Belki de derimin altında kanatlarım olduğunu söyledi. Belki de şeytanı kaldırmak için gönderilmiş bir melektim. Ama

Beni kesti ve orada kanatlar yoktu, beni kanlar içinde bıraktı ve sesimi çıkaramadım çünkü sesimi çıkarırsam geri gelip beni öldürmeye devam etmesinden çok korkuyordum." Sözleri çok çabuk geldi.

Öfkesi çok güçlü bir şekilde artmıştı.

"İki kurbanı vardı. Her zaman iki, böyle çalışırdı. Onun yöntemi. Son seferinde erkek olan... o ölmüştü ama karısı hâlâ hayattaydı. Kadın kaçmaya çalışıyordu. Ortağını terk etmişti. Ölmeden hemen önce onu terk etmiş. Katil babam hep insanların birbirlerini terk ettiğini söylerdi. En karanlık anlarda birbirlerine sırt çevirirler." Titreyen bir nefes. "Kaçmıştı ve kaçıyor, ama katil onu yakaladı ve geri sürükledi, ben de tam boğazını keserken onları buldum." Korku yok. Dehşet yok. Sadece düz.

Korku ve dehşet uzun zaman önce onu neredeyse parçalamış olmalıydı.

"Çılgılık attım, kırıldım ve... ona saldırdım. Onu daha önce de durdurmaya çalışmışım. Bu ilk kez değildi. Ama o her zaman çok daha güçlüydü. Bana yanıldığımı, onun haklı olduğunu ve olan her şeyi hak ettiklerini söyledi. Çünkü onlar zayıftı."

Jake onu kendine doğru çekmek istedi. Duymak istediği sözcükleri durdurmak istiyordu, çünkü her biri içine saplanan bir bıçak gibiydi. Wren cehennemi yaşamıştı ve o bunu hiç bilmiyordu. Bunca yıl boyunca hiç . Aralarına dikkatli bir mesafe koymuş, Wren'in kardeşiyle ilişkisi olduğuna inanmıştı ama gerçek şuydu ki Wren cehennemle tek başına yüzleşiyordu.

Bir daha asla.

"Sırtına atladım. Benden çok daha iriydi ama bu kadar sert dövüşmemi beklemiyordu. Sırtına atladım ve onu tutabildiğim kadar sıkı tuttum ve beni tutarken onu bıraktı. Kaçması için bağırdım ve o da kaçtı. Döndü. Beni yere fırlattı ve..." Düzensiz bir nefes verme. "Ben geride kalırken başkasının kaçmasına izin veren ilk kişi olduğumu söyledi. Fedakârlık yaptığımı. İçimde bir melek olması gerektiğini. O

çok heyecanlıydı. Neredeyse gururluydu. Sonra beni ters çevirdi ve omuzlarımı kesti. Bağırmadım. Bundan hoşlandığını öğrenmiştim."

O piçi öldürmek istiyordu. Yavaşça. Acı çektirerek.

"Ama derimin altında hiç kanat yoktu. Sadece çok fazla kan vardı. Her tarafım kan içindeydi. Ve sonra gitmeme izin verdi. Sadece... kaçmak için gitti ve *onunla* geri geldi. *Onu tekrar yakaladı*. Kollarında çok hareketsizdi. Çok uzağa gitmemişti. Hayattaydı, ama onu daha fazla kesmişti. Bu sefer boynunu çok derinden kesmişti. Onu önüme koydu ve ben ona yardım etmeye çalışırken ellerimle boğazını kapattım ve o *bizi öylece bırakıp gitti*."

Duygular son kelimelerin arasından sızdı. Çok fazla acı.

"Wren..." *Benim güzel Wren'im*.

"Hiç ses çıkarmadım. Bağırmadım," dedi bir kez daha. "Bundan hoşlandığını öğrenmiştim. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Özür dilerim. Bazı şeyleri tekrarlamak istemiyorum."

İsteddiği her şeyi tekrar edebilirdi. "Benden asla özür dilemene gerek yok." Onu mahvetmiş olması gereken bir anıyla ilgili bir şeyi tekrarladığım için değil tabii.

"Honey ve Milo Amca içeri daldığında ben hala oradaydım, hala onun kanamasını durdurmaya çalışıyordum. Ama o zamanlar amcam değildi. O sadece silahlarını çekmiş federallerden biriydi. Babam gitmişti ve ben de artık nasıl şarkı söyleyeceğini bilmeyen kırık bir kuştum. Ben Wren'dim."

"Sen kırık *değilsin*."

"Üç hafta boyunca konuşmadım. İnanın bana, çok kırılmıştım."

Siktir . Onu göğsüne doğru çekti. Onu olabildiğince sıkıca tuttu ve-

"Senin merhametini istemiyorum." Kadın onu itti. Beklediğinden daha sertti ve sersemlemiş bir halde onu bıraktı.

Yatağın diğer tarafına doğru çabaladı. Wren çarşafı yanında götürmüştü. Onu göğsüne bastırarak bir elini uzattı ve

Lamba.

Ani ışık seline karşı gözlerini kırptırdı. "Wren?"

"Bana acıyarak bakma." Sesinde öfke mırıldanıyordu. "O kâbusun üstesinden geldim. Hayatta kaldım. Saldırdığı halde hayatta kalan tek kişi bendim. Bana acımayın. Kurtaramadığım kurbanlara acıyın. Onlara ve ailelerine acıyın. *Bana acıma*. Senden bunu istemiyorum. Senden değil, anladın mı? Beni istemene ihtiyacım var. Beni hâlâ arzuladığın bir kadın olarak görmeni istiyorum, bir ucubenin kızı olarak değil-"

Ona doğru ilerledi. Çenesini yakaladı. Onu öptü. Onun nefesini aldı ve kendi nefesini verdi. Ağzına sahip oldu. Dilini dudaklarının tatlılığından geçirdi. *Sahipleniyordu*. Jake onun anladığından emin oldu... *Benim*. "Seni her zaman isteyeceğim. Seni on altı yaşımızdan beri istiyorum, tatlım. Senin ne kadar güçlü olduğunu öğrendiğim için de bu isteğim sona ermeyecek."

Başını salladı. "Ben ."

"Evet, öylesin." Bir öpücük daha. Çünkü buna ihtiyacı vardı. Belki onun da ihtiyacı vardı. "Cehennemden sağ çıktın. Ve o kâbusa katlanmak zorunda kalmandan *nefret ediyorum*. Peki yaşadıkların için üzülüyor muyum? Evet, üzülüyorum. Babanı bulmak, peşine düşmek ve sana yaşattığı her acının bedelini ödetmek istiyor muyum? Dehşetin her saniyesi için? Korkuyla aldığın her nefes için? Kesinlikle istiyorum." Bir öpücük daha. "Mesele şu ki, sana zarar veren *herkesi* öldürmek isterdim."

"Jake..."

Bir öpücük daha çünkü bu onun Wren'iydi. "Hiçbir şey seni arzulamaktan vazgeçmeme neden olamaz. Bu mümkün değil. Bunu şimdi anlamam gerek."

Çarşafı bıraktı. Adamın omuzlarını tuttu. "On altı yaşımızdan beri mi?"

"Bu muhteşem kız beni bir kamyonun acımasızca çarpmasından kurtardı. Birlikte kaldırıma düştük. Dondurmam her tarafına bulaştı ve tek yaptığım

onu öpmekti." O da öptü. Tam o anda.

Sonra başını kaldırdı çünkü söyleyeceği birkaç şey daha vardı.
Duyması gereken şeyler.

"O zaman beni öpmemiştin," diye hatırlattı ona, kafası karışmıştı. "O gün bana bağırmıştın."

Evet. "Çünkü on altı yaşında bir çocuk lanet bir aptal olabilir. Dünyanın en güzel kızı az önce hayatımı kurtarmıştı ve ben çok utanmıştım." Bundan daha fazlası. O anda tüm dünyası yeniden düzene girmişti. "Ben hiçbir zaman tatlı dilli biri olmadım, Wren. Kardeşim her zaman ne söyleyeceğini bilir. Ben sadece diğer insanları oldukları sürece nasıl korkutacağımı ya da rahatsız edeceğimi bilirim. Bu benim hıyarlık yapma süper gücüm olabilir ve o gün tam etkisindeydi."

"Jake..."

"Seni yıllardır istiyordum. Büyüdükçe ve senin hakkında çok daha fazla şey öğrendikçe bu istek daha da güçlendi."

Uzun kirpikleri titredi. "Eminim tüm bunları öğreneceğini hiç düşünmemişsindir, ha? Sürpriz, sürpriz."

Hayır, bir milyon yıl geçse bile bunu hayal edemezdi. "Sana ilk kez yirmi iki yaşındayken cinayet işlediğimi söylemiştim."

Başını yavaşça salladı.

"Ne yaptığımı öğrenince beni istemeyi bıraktın mı?" Jake sordu.

"Seninle daha yeni seks yaptım, o yüzden... kesinlikle hayır."

"O zaman şunu bil ki -açıkça söylüyorum- seni istemekten *asla* vazgeçmeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak." Ona geçmişini anlatması gerekiyordu. Onun için kendini kesip açması adil değildi ama ona hayatı hakkında daha fazla şey anlatmamıştı. "Hükümet için öldürdüm. Beni yüksek değerli hedeflerin peşine gönderdiler. Sapkın ve ahlaksız olan ve çok fazla insana zarar vermeyi planlayan piçler." Ayrıntıları Wren'le bile paylaşamazdı. Bazı sırlar mezara götürülmeliydi. "Yakınlaştım. Eb ve ben görevlerle ilgileniyorduk.

Ne gerekiyorsa yaptık. Hükümet tarafından onaylanmıştı elbette ama ölüm ölümdür ve biz ölüm dağıtmakta çok iyiydik." Bir duraklama. "Bu kadar kolay öldürebildiğimi bilmek, benim hakkımdaki hislerinizi değiştiriyor mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" Gerçekten bilmek istiyordu. "Benden korkmalısın." Uzun zamandır korktuğu bir *şeydi* bu.

Ama ona gülümsedi. O tatlı, yürek parçalayıcı Wren gülümsemesi. "Sana söyledim, benim de kendi karanlığım var. Fazlasıyla var. Sadece bunu çoğu insandan gizlemekte iyiyim." Gülümseme silinip gitti. "On altı yaşında buraya taşındığımda tekrar yer değiştirmek istemedim. Milo Amca'yla kalmak istedim. Arkadaşım bu iki sinir bozucu çocukla bu hayatta kalmak istedim. Özellikle bu çocuk -büyümüş olan- her zaman bana göz kulak oluyordu. Düştüğümde beni yakalıyordu."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni her zaman yakalayacağım." "Tüm sırlarımı biliyorsun ve hâlâ bana dokunuyorsun." Çok boğuk.

Alnı onunkine yaslandı. "Ne yaptığımı biliyorsun ve hâlâ beni beceriyorsun."

"Becermek istediğim tek kişi sensin."

Alnını onunkinden birazcık kaldırdı. "Kendini benim için sakladığını söylediğin yer burası mı?" Gülümsemeye çalıştı, şakacı bir adam olmaktan uzak olsa da onun taşıdığı yükü hafifletmek istiyordu. "Çünkü, tatlım-"

"Evet." Şaka değil. Yük hafifletme yok. Sadece bu. "Evet," dedi tekrar. "Seni bekliyordum, Jake. Başka kimse yapamazdı. Geçmişten kurtulduğumu anladığım anda doğruca sana gittim. Seni istiyordum ve sen sahip olabileceğim en iyi ilk sevgiliydin-"

Sözleri kesildi çünkü adam onu öpüyordu. Ateşli ve vahşi. Ama sözleri kafasının içinde sonsuz bir döngü halinde çalışıyordu. *Seni bekliyordum, Jake.*

Kadını ona bunu söylediğinde bir adam nasıl aklı başında kalabilirdi ki? Konu Wren olduğunda aklı pek başında değildi. Ama bu...

Bu...

Elleri onun narin çenesinin altında kıvrıldı. Kızın tadı onu çıldırtıyordu. Onu tekrar becerecekti. Ve tekrar. Ve yine.

Ve asla bırakma.

Ama geri çekiliyordu. Nefesi kesik kesik gidip geliyordu. "Beni hâlâ istiyor musun, Jake?"

"Bunu nasıl sorarsın?" Aleti o kadar büyük ve kalındı ki ona doğru sallandığını görmesi gerekiyordu. Hissetmesi gerekiyordu.

"Onlar öldüğünde ben de oradaydım. Onun suçları için oradaydım. Tıpkı onun gibi olacağımı söyledi ve bugün o adamı bıçakladığımda..." Şimdi sadece onu çekip almamıştı. Wren ayağa kalktı ve yataktan çıktı. Çarşafı vücuduna sararak odanın bir ucundan diğerine ve pencereye doğru yürüdü. "Yanlış hissetmedim. Hiç tereddüt etmeden bıçağı ikinci kez ona sapladım. Babam benimle gurur duyardı. *Gurur duyardı*. Çünkü bana her zaman dünyadaki herkesten çok ona benzediğimi söylerdi."

Onu yatağına geri istiyordu. Kollarında.

"Sana yalan söyledim." Saçları omuzlarına döküldü. "Herkes yalan söyledim. Ve bunu yıllardır yapıyorum. Arkadaşım olduklarını sanan o kadınlara mı? Gerçeği bilselerdi kaçarlardı. Onlara yakın olmamı istemezlerdi. İş yerimdeki müşterilerim dehşete düşerdi. Ve sen..." Hâlâ pencerenin yanındaydı, vücudunu ona doğru eğdi.

Hâlâ yataktaydı. Ama kadın konuşmayı kesince, adam yorganı bir kenara fırlattı ve çıplak bir halde ona doğru yürüdü.

Omuzları sertleşti. Çenesi yukarı kalktı.

Tam önünde durdu. Dokunacak kadar yakın. Her zaman yapmak istediği gibi. Dokunmak. Almak. İddia. "Dehşete düşmüş gibi mi görünüyorum?"

"Hayatımdaki onca insan arasında beni en iyi senin anlayacağını düşünmüşümdür hep. Diğer herkes dünya bu kadar parlakmış gibi davranıyor.

mutlu bir yer, ama karanlığın orada olduğunu her zaman biliyorsunuz."

Ama onun için aydınlık ve mutlu bir yer olmasını diledi. "Kaçıyor gibi mi görünüyorum?" Sadece ona doğru koşacağını zaten söylememiş miydi? "Ve sana yaklaşmak istemiyor gibi mi görünüyorum?"

Kirpikleri dalgalandı. "Jake..."

"Asla kaçmayacağım. Asla dehşete düşmeyeceğim. Seninle ilgili hiçbir şeyden. Ve her zaman seninle tehlikenin arasında olacağım." Onu neyin korkuttuğunu anlamadı mı? "Şu anda tehlikede olman *benim* suçum. Sana zarar veren benim çarpık geçmişim. Benim yüzümden. Kaçması gereken biri varsa, o da sensin bebeğim. Benden uzaklaşmaya çalışırken koşuyor olmalısın."

Ama o başını salladı. "Senden asla kaçmayacağım."

"Belki de yapmalısın." Onunla yapmak istediği her şeyi bilseydi. Onu sonsuza dek elinde tutmak istediğini.

"Asla dehşete düşmeyeceğim," diyerek kendi sözlerini ona geri verdi.

Emin misin? "Bugün bir adam öldürdüm." Tam önünde. Elini kalbinin üzerine koydu. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." *Her zaman.* Onu kurtarmak için her şeyi yapardı.

"Ama benimle tehlike arasında durmana gerek yok." Wren dudaklarını . "Eğer böyle bir seçenek ortaya çıkarsa, kendini kurtarmaya ne dersin?" Boş ver onu. Elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı. Yumuşak çarşafı kavradı ve onun teni olmasını diledi. "Her tehdidi ortadan kaldırmama ne dersiniz? Bu senin için çalışıyor mu?"

"Sana zarar gelmesini istemiyorum. Çiftler gördüm. Babamın kaçırdıklarını, işi bittiğinde cesetlerini gördüm ve ben..." Durdu.

Şimdi onun hakkında çok şey anlıyordu. "Aşka inanmıyorsun, değil mi tatlım?" Ona kasıtlı olarak günüşiği demiyordu çünkü bu lakaptan hoşlanmıyordu. Onun için tam olarak öyle olsa bile. Günüşiği. Her zaman da öyle olacaktı. Karanlığın içindeki güneş ışığı.

"Birbirlerini sevdiklerini söylediler. Onları birbirlerine düşürdü - en çok sevdiklerine yemin ettiklerini terk ettiler. Birbirlerini incittiler.

Aşka güvenemezsiniz."

Bunlar onun sözleri miydi? Yoksa babasının mı? Jake onu asla terk etmeyeceğine yemin etmek istedi. Çünkü bırakmayacaktı.

Çünkü onu seviyordu.

Ama adamın uzun zamandır sakladığı apaçık gerçeğe hazır değildi. Ve eğer ona şimdi söylerse, gidebilirdi. Bu yüzden dikkatli davranacaktı. Yavaş yavaş. Bu durumda bir buldozer işe yaramayacaktı.

"Bana güvenebilirsin," dedi sonunda, aralarındaki sessizlik uzarken. "Geçmişim sana zarar vermeye çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Seni korumak için gereken her şeyi yapacağım."

"Benimle ilişkisi varmış gibi davranarak mı?"

Adam kızın belini sıkıca kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Kızın gözleri büyüdü ve adamın omuzlarına tutundu.

"Tatlım..." Jake ona gülümsedi.

Nefes aldı.

"Biz de *işin* içindeyiz. Numara yapmaya gerek yok. Tehlike bizi yakınlaştırdı. Aramızdaki tüm duvarları yıktı. Yalan yok. Sadece gerçek. Sen benimsin ve seni koruyacağım. Kimse seni bana ya da kardeşime karşı bir piyon olarak kullanamayacak." Döndü ve onu yatağa geri taşıdı.

"Jake..."

Onu yatağa yatırdı.

"Bu ikinci gece olacak," diye fısıldadı. "Artık tek gecelik bir ilişki olarak nitelendirilmeyecek."

"Benim için asla sadece bir gece olmayacaktın." Işığı kapattı. Onun yanındaki yatağa tırmandı.

Sıcak, yumuşak bedeni ona doğru bastırdı. "O zaman ben neyim?"

Oyunun sonu, günüşiği. Oyunun sonu.

Onu öptü.

* * *

MAKAYLA YATAKTAN KAYARAK ÇIKTI. Nişanlısı yan dönmüştü ama gözleri açılmamıştı. Nefes alış verişi derin ve düzgündü ve Makayla dikkatlice yatak odasından dışarı çıktı.

Büyük bekarlığa veda hafta sonu planlandığı gibi gitmemişti. Kan ve ölüm vardı ve şimdi...

Koridorda sürünerek ilerledi. Sağa döndü. Gelinliğini sakladığı odaya. Işığı açarken elleri titredi. Işık seli odayı doldurdu ve parıltı, plastik koruyucu kılıfının içinde bekleyen beyaz, saten gelinliğin üzerine düştü. Bir prensese yakışacak süslü bir elbise.

Nefesi kesildi. Uzun zamandır düğününün hayalini kuruyordu. Bir ay kalmıştı. Büyük güne bir ay kalmıştı.

Odanın içinde ilerlerken kalın halı adımlarını yuttu. Parmakları plastik torbanın üzerinde gezindi. Sonra yakındaki masanın üzerine özenle yerleştirdiği duvağa uzandı. Milo'nun barında taktığı ucuz duvak değil, Wren'in başına kısa bir an için taktığı sahte, parti duvağıydı.

Hayır, bu gerçek bir anlaşmaydı. Çok pahalı. Gossamer ve- Slashed?

Örtüdeki kesiklere kaşlarını çattı. "Bu da ne..."

Kapı arkasından kapandı. Yumuşak bir tıkırtı. Kapıyı açık bırakmıştı. Tom uyanmış olmalıydı ve örtüyü böyle görürse çıldırırdı.

Arkasına döndü ve yüzüne bir gülümseme yapıştırırken bile peçesini arkasına itti. "Tom, ben..."

Tom değildi.

Peçe parmaklarından düşerken bile ona doğru koştu.

Ckapt'ca Tkiaf'cc"

ERTESİ SABAH WREN'I YÜKSEK SESLİ, ÖFKELİ GÜMBÜRTÜLER UYANDIRDI. GÖZLERİ ÇATLADI
"Bu da ne böyle?" diyen hoşnutsuz bir ses duyduğunda bile kapıyı açtı.

Gözlerini kırpıştırarak uyku sersemliğini üzerinden attı ve Jake'in yataktan fırladığını gördü. O çok güzel poposunu örtmek için siyah eşofmanını çekiştirdi ve sonra bir silah kapıp yatak odasının kapısına doğru koştu.

Sonra bir silah kaptı ve-

"Jake!" Kalbi göğsünde hızla çarparken Wren irkilerek doğruldu. Öfkeli çarpıntı devam etti.

Jake sol elinde bir silah tutuyordu. Sağ elinin artık telefonunu tuttuğunu fark etti.

O da yataktan fırladı. Adamın tişörtlerinden biri yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Onu kaptı, başının üzerine çekti ve kalbi göğsünde gümbürderken bile ona doğru süründü. Sesler ön kapıdan geliyordu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dışarıda kim vardı? Tek bildiği birinin Jake'in arkasını kollaması gerektiği idi. Oradaki tek kişi oydu.

Gözleri telefonun ekranında kısıldı. Wren'i anlamak için tıkladı. Ön kapısında şu kapı zili kameralarından vardı. Bu sayede

telefonundan ziyaretçilerini görmek için. Nefes verdi ve hızla atan kalp atışlarını sakinleştirmek için çılgınca bir saniye geçirmeye çalıştı.

Öfkeli vuruşlar devam ediyor, evin içinde yankılanıyormuş gibi görünüyordu. *Öfkeli* ziyaretçileri pes etmiyordu. "Jake?"

Başını ona doğru çevirdi.

"Kim o?" Çıplak ayakları öne doğru eğildi.

"Kıçımda bir ağrı." Burun delikleri alevlendi. "Onu ben hallederim. Her şey yolunda."

Kollarını karnına doladı. Sesler iyi gelmiyordu. Sanki ziyaretçileri kapıyı kırıp içeri girmeye çalışıyor gibiydi.

Jake telefonunu bir sandalyenin üzerine fırlattı. Silahını yere bırakmadı. Onun yerine silahını tuttu ve yatak odasının kapısını çekti. Jake koridorda ilerledi.

Hemen saldırdı.

Jake çalışma odasına koştu. Sonra da ön kapıya. Kilidi çevirdi ve çekerek açtı.

Hiçbir alarm ötmedi. Jake telefonunun alarmını kapatmış olmalı. Neden o-
"Saatin kaç olduğunu biliyor musun, pislik?" Jake hırladı.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi hemen. "*Sana* doğru ne tür bir bok fırtınasının geldiğini biliyor musun, pislik? Çünkü sanmıyorum."

"Hunter..." Jake homurdandı.

"Beni içeri alın. Seri katilin kızının canı yanmak üzere."

"O lanet olası!"

Bir adım geri gitti. Kalçası yakındaki masaya çarptı. Lamba sallanmaya başladı. Onu yakaladı. Hayır, kahretsin, yeterince hızlı değildi. Lamba devrildi ve onu tutma çabası aslında lambanın kenardan yuvarlanmasına ve yere çarptığında paramparça olmasına neden oldu.

Paramparça.

Jake ona doğru döndü.

Nefesi çaresizlik içinde titriyordu.

"Ah, işte orada," diye bağırdı kapıdaki adam. "Merhaba, seri katilin-"

Jake konuşan adamı yakaladı ve içeri çekti. Kapıyı çarptı. Bir anda Jake yabancıyı duvara yapıştırdı ve Jake'in silahı adamın yüzüne çok yakındı. Jake ölümcül bir sesle, "Tek kelime daha etme," diye emretti.

"Ama... kesilmek üzere."

Jake'ten vahşi bir hırıltı.

"Hayır, cidden, ayakları çıplak ve kendini kesmek üzere ve senin de-"

Jake başını bir kez daha Wren'e doğru çevirdi. Sonra küfrederek yabancıyı bıraktı ve ona doğru koşmaya başladı. Wren onu sorgulayamadan Jake onu kollarının arasına aldı ve kanepeye doğru götürdü.

Yabancı ısıklık çaldı. "Gerçekten güzel bacakları var. Ayak parmakları da güzelmiş. Eğer-"

"Sessiz ol Hunter, yoksa suratını dağıtırım." Jake Wren'i yavaşça kanepeye indirdi. Sonra ayaklarını kontrol etti. "Yaralanmamışsın." Bir ifade, soru değil.

"Yaralı değilim," diye cevap verdi yine de çünkü adamın bu güvenceye ihtiyacı var gibiydi.

Homurdandı. "Güzel. Şimdi bırak da gidip yakayım."

Ama kadın adamın bileğini tutarak onu durdurdu. "Kim o?" Alçak sesle. "Ve *benim hakkımda* ne biliyor?" Daha doğrusu, hayatının en büyük sırrını? Acı kalbinin etrafında kıvrıldı. "Jake, ona söyledin mi?" Onun kollarında uyumaya gittiğinde kendini güvende hissetmişti. Ama... onu öylece terk mi etmişti? Yataktan sıvışmış ve bu adama acı dolu geçmişiyle ilgili her şeyi anlatmış mıydı?

Jake'in gözleri kısıldı. "Kim o? Sinir bozucu bir piç, işte o."

"Bu acıtıyor, dostum. Acıttı." Yabancıdan. "Oh, bekle, pek sayılmaz."

Sopalar ve taşlar acıtıyor. En azından biraz. Kelimeler beni eğlendiriyor."

Davetsiz misafiri daha iyi görebilmek için başını eğerek Jake'in etrafına baktı. Daha iyi bakabildiği zaman -bekle. "Seni tanıyorum." O bir yabancı değildi. En azından tamamen değil. Onu daha önce görmüştü. Marley'in düğününde. "Declan Flynn'in arkadaşısın, değil mi?"

"Ben-" diye başladı.

"O pislik Declan'ın *en iyi* arkadaşı," diye homurdandı Jake. Bir eli onun arkasındaki kanepenin . "Hunter McQueen. Ve hayır, ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Dün gece bazı telefon görüşmeleri yaptım, evet. Davada yardıma ihtiyacım vardı. Sana kimin zarar vermeye çalıştığını bulabilmem için insanların araştırmaya başlamasını sağlamam gerekiyordu. Bana açıkladığın kişisel hiçbir şeyi paylaşmadım. Bunu yapmazdım."

"Bana söylemesine gerek yoktu," diye onayladı Hunter. Islık çaldı. "Declan'ın klavyesindeki birkaç tıklamayla erişebildiği bilgilere inanamazsın. Ve Declan neler olduğunu fark eder etmez beni temizlik için gönderdi. Ya da destek olmam için." Bir omzunu silkti. "Muhtemelen ikisi de."

"Sana ihanet etmem, Wren," dedi Jake. "Bunu bil." Bakışları onunkileri tuttu.

Başını salladı. Kalbinin etrafındaki mengene gevşedi. Tişörtünün eteklerini de aşağı çekmeye çalıştı çünkü aceleyle dışarı çıkmış ve tişörtün altına bir şey giymemişti.

"Güzel." Onu öptü. Sonra doğruldu ve Hunter'a ters ters baktı. "Telefonun yok mu senin? Ne halt etmeye kapımı yumrukluyorsun? Normal bir insan gibi önce arayabileceğinin farkında mısın? Ön kapımı kırmaya başlamadan önce arayabilir ya da mesaj atabilirsin?"

"*Vuruyordum* çünkü Declan desteğe ihtiyacın olduğunu söyledi. Yani, burada seninle birlikte olacak birine ihtiyacın vardı. Bu yüzden o süslü sahil evine girmek zorunda kaldım. Ve eğer sadece arasaydım, muhtemelen kahramanı oynayacak, kimseye ihtiyacın olmadığını söyleyecek ve beni görmezden gelecektin." Çalışma odasının etrafında dolaşmaya başladı. "Cidden, burası güzel bir yer. Her şey açık konsept falan. Burada bir evin olduğunu bile fark etmemiştim. Alınma ama bana pek sahilde yaşayan bir tip gibi gelmedin."

"*Hunter*. Neler oluyor?" Her kelime gıcırıyor gibiydi. "Ve ne zamandan beri bu kadar geveze oldun?"

"Güven verici olmaya çalışıyordum." Hunter iç çekti. "Marley bana bazen çok gergin olabildiğimi söylüyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarının Wren ile Jake arasında gezinmesine izin verdi. Sonra tekrar Wren'e döndü. Bir süre sessizce onu inceledi.

O anı onu incelemek için de kullandı. Uzun boyluydu, Jake'le hemen hemen aynı boydaydı. Geniş omuzları vardı. Yine de Jake'in omuzlarının biraz daha geniş olabileceğini düşündü. Altın sarısı, esmer tenli. Sert yüz hatları. Koyu renk gözler.

"Canavar gibi görünmüyorsun," dedi ona.

Kızın ağzı açık kaldı.

Hunter yüzünü buruşturdu. "Evet, işte bu yüzden konuşkan olmaya çalışmaktan kaçınmalıyım. Yanlış şeyler söylemeye meyilliyim. Sessiz ve acımasız olmak benim için daha iyi."

Jake, "*Senin kışını tekmeleyeceğim*," diye yemin etti. Hunter'a doğru gürledi.

Kanepeden atladı. Sonra kanepeden büyük bir yastık kaparak üzerini örttü çünkü gömleği yeterli değildi. "Jake, hayır!"

"Evet, Jake, *hayır*." Jake önünde dururken Hunter irkilmedi bile. "İnsanlar bize yardım etmeye geldiğinde böyle karşılık vermeyiz. Biz teşekkür ederiz. Minnettarlığımızı gösteririz. Biz-" Bir yumruktan kurtuldu ama bu sadece hileli bir saldırıydı.

Jake karnına bir darbe indirdi. Gerçek vuruş.

Hunter'ın havası söndü. "Evet...*kahretsin*."

"Kadınımın gözünü sikmeyeceksin, anladın mı? Ve bir daha asla ama asla ondan 'seri katilin kızı' diye bahsetmeyeceksin. Onun adı Wren. Benimle birlikte söyle... *Wren*."

Hunter karnını ovuşturdu. "Selam, Wren."

Yastığı yerinde tuttu. "Merhaba Hunter."

Hunter sert bir nefes verdi. Karnını ovmayı bıraktı ve tamamen doğruldu. "Sır ortaya çıktı."

Yaklaştı.

"Buz Kırıcılar, Sweetheart Slasher vakaları üzerinde çalışıyorlardı," diye açıkladı. "BILGINIZE."

Wren irkildi. Basın bu cinayetleri "Sevgiliyi Öldüren" vakaları olarak adlandırmaya bayılıyordu. Zavallı çiftlerin resimleri her yere dağıtılmıştı. Katil tarafından vahşice öldürülen sevgililer. *Sevgililer Katili*. Babası bu lakattan nefret ederdi. Aşağılayıcı olduğunu düşünürdü. Saçma bulmuştu. Yaptığı işi baltaladığını düşünürdü.

Ne işi? O sapkın bir katildi. Vicdan azabı duymadan can aldı. O bir canavardı. Karanlıktaki katil.

"Sweetheart Slasher'ın kimliği geçtiğimiz günlerde kesin olarak belirlendi. Jonathan Wales, eski psikoloji profesöründen psikopat katile dönüşmüş." Yüzünü buruşturdu. "Adam yedi çifti öldürdü, ancak Buz Kırıcılar onunla bağlantılı olmayan daha fazla çift olabileceğinden şüpheleniyor. Bu arada muhtemelen bir dahaki sefere senin kapına gelecekler. Herkes senin beynini parçalara ayırmak isteyecektir. Ne de olsa katili en iyi tanıyan kişi sizsiniz."

Sanki pek çok psikiyatrist onun zihnini parçalara ayırmaya çalışmıştı. Daha gençken, Federaller onu tekrar tekrar psikiyatristlere ve danışmanlara göndermişti. Babasını bulmak için ipucu istiyorlardı.

Onlara gerçekten açılabilirdiğinden değil. Kendi babasının zihin sikme konusunda mükemmel olduğunu düşünürsek, sözde uzmanlara asla güvenmemişti.

sırlarını açığa çıkaracak kadar. Ayrıca, babasının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu kestiği geceden sonra ortadan kaybolmuştu.

Hunter, "Dün gece biri senin kimliğini sızdırmış," diye devam etti. Kadın başını salladı çünkü onu yanlış duymuş olmalıydı.

Ama başını salladı. "İnternette oldu. Bazı gerçek suç sitelerinde. Sonra grup sohbetlerinde yayınlandı. Olaylar oradan patladı. Declan konuşulanları yakaladı elbette, çünkü o adam her zaman istihbarat toplar. İnsanlar nerede saklandığınızı öğrenir öğrenmez ortalığın karışacağını anlamıştı, özellikle de dünkü silahlı saldırıdan sonra. Bunu söylediğim için üzgünüm ama o da paylaşıldı. Bu yüzden kanlı geçmişinizin ve bugününüzün ön sayfa haberi olmasını bekleyin, STAT."

Böyle bir şey olamaz. "Kimse geçmişimi bilmiyor." Hayır, doğru değil. Milo Amca biliyordu. Honey biliyordu. Jake-

"Sırrın ortaya çıktı. Dünya biliyor. Ya da şu anda uyandıkları gibi, daha fazla insan öğreniyor. Baban yedi çiftin cinayetiyle ilişkilendirildi."

Yedi çift. On dört birey. Çok fazla kan.

"Ortadan kaybolmadan önce yıllarca dünyaya dehşet saçtı. Onun gibi bir katil pek sık ortadan kaybolmaz ama o kayboldu. Bir şekilde."

Durdu mu? Her zaman durmadığından korkmuştu ama Milo Amca çok dikkatli izliyordu. Sürekli babasının profiline uyan kurbanları arıyordu.

"Kötü şöhretli Sweetheart Slasher'ın ölümü büyük haber olacak. Ve uzun süredir öldüğü sanılan kızının yakın zamanda saldırıya uğradığı gerçeği? Hadi ama, bu hikaye öldürücü. Eskiler ne der bilirsiniz, kan akarsa yol açar."

O eski deyişi bilmiyordu.

Hunter ona açıkça, "Etrafın kan gölüne dönmüş," dedi. "Hikâyeniz her yerde başrolde olacak."

Ve bu onun binlerce parçaya bölünen dünyası olacaktı. "Affedersiniz." Sesi tahta gibiydi. Gevrek mi? "Üstümü değiştirmem gerek." Temizledi.

boğazını. "Özellikle de bölgedeki tüm muhabirler kapınıza dayanmak üzereyse." Nerede saklandığını bulacaklarını söylememiş miydi? "Üzerimde sadece bir tişört varken benimle röportaj yapmalarına izin veremem. Dünya ne düşünür?"

Seri katilin kızı olduğumu. Babam kadar sapkın olduğumu.

Bir canavar olduğumu.

"Birazdan döneceğim." Kontrolünü tekrar yerine getirdikten sonra çünkü Hunter'ın önünde paramparça olmak istemiyordu. Bununla birlikte Wren topuklarının üzerinde döndü ve koridorda geri yürüdü. Her seferinde dikkatli bir adım atarak. Ve kaçarken, gerçek içini yakıp kavurdu. İçinin derinliklerinde her zaman bildiği bir şey. Bir hesaplaşma gelmişti.

Sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyordum.

Ama yine de bir şekilde yapabileceğini umuyordu...

* * *

JAKE ONUN PEŞİNDEN KOŞTU.

"Evet, hayıra ne dersin?" Hunter bir elini onun omzuna doladı.

"Konuşmamız gerek dostum. Şimdi."

İhtiyacı olan şey Wren'in iyi olduğundan emin olmaktı ve-

Yan tarafına bir yumruk indi. İçindeki hava dışarı fırladı ve Jake ters ters bakarak Hunter'a doğru döndü.

Hunter ona tembelce gülümsedi.

"Hatta." "Sen çılgın bir piçsin."

"Bana öyle söylendi." Ayaklarının taşakları üzerinde öne doğru sallandı.

"Birisi az önce hanımefendinin gerçek kimliğini tüm internete yaymış. Bu kişi onun saklanacak bir yeri olmamasını istiyor. Declan bana onu size karşı kullanmaya çalışan bir düşmanınız olduğunu söyledi."

"Evet." Artık onu göremiyordu. Ağlıyor muydu? Ağlamıyor olsa iyi olurdu.

"Düşmanınız onun geçmişini nasıl öğrendi? Çünkü her türlü kişisel detay sızdırılmış. Hilton Head'de sahte 'Milo Amca'sıyla yaşadığı ve buraya gençken geldiği gerçeği gibi. Babasının cinayetlerinde hazır bulunmuş. Fotoğrafları da vardı. Bazıları onun ve diğer birkaç kadının selfie'lerine benziyordu. Hatta bir tanesinin başında gelin duvağı vardı. Bu da neyin nesi?"

Çenesini açmak zorunda kaldı. "Lanet telefon!"

"Pardon?"

"Peşindeki piç dün Wren'in telefonunu aldı. Beni aramak için kullandı. Eğer bu sızıntıda Wren ve arkadaşlarının bekarlığa veda partisinde çekilmiş selfie'leri varsa, bunlar muhtemelen onun telefonundan gelmiştir."

Hunter başıyla onayladı. "Ve belki de o telefonda Milo ile gizli mesajlaşmalar yapmış olabilir?"

Muhtemelen. Lanet olsun. "Bir telefon bir insanın hayatıdır. Onun hakkında her türlü bilgiyi öğrenebilirdi."

"Dünyayla paylaşmak için sabırsızlandığı bilgiler çünkü onun hayatını mahvetmeye çalışıyor. Gizliliği ortadan kalktı. İlk iş buraya geldim çünkü- bir, zaten bölgedeydim."

"O bölgede ne halt ediyordunuz?" Jake patladı. "Beni kardeşin gönderdi."

Jake daha fazla şok olamazdı. "Eb?" "O otoriter bir piç, bunu biliyor muydun?"

Evet, o ve kardeşi otoriter piçlerdi.

"Bana senin ve Wren'in yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi. Eb sana göz kulak olmam için beni gönderdi ama daha bölgeye yeni gelmiştim ki Declan'dan acilen iletişime geçmem ve sana destek vermem gerektiğini söyleyen çılgınca telefonlar almaya başladım. Böylece kapınız çalındı." Saatine baktı. "Sanırım salyalı kurt sürüsünü biraz geçtim. Hanımını alıp buradan çıkarabilir, sonra da başka bir yere saklayabiliriz."

Declan'ın kullanabileceğın bir sürü güvenli evi var. *Çok* sayıda derken bana güvenin. Kayınbiraderiniz hepsini emrinize verdi."

Wren, kurmak için çok çalıştığı hayatını kaybetmek .

Jake konuşmadan telefonu çaldı. Zil sesi yatak odasından geliyordu çünkü telefonu orada bırakmıştı. "Kımıldama."

"Hepimizin harekete geçmesi gerekiyor. Öyle oturup havadan sudan konuşacak vaktimiz yok-"

Telefon hala çalışıyordu.

Jake koridordan aşağı koştu. Kapı aralıktı ama iterek tamamen açtı. Wren yatağın yanında duruyordu, üzerinde hâlâ onun gömleği vardı ve telefonu da elindeydi.

"Ben Honey," dedi, telefonu ona uzatırken endişeli olduğu her halinden belliydi.

Aceleyle ilerledi, telefonu kaptı ve parmakları bir an için onunkilere dolandığında içinden bir sıcaklık geçti. *Ona her dokunduğumda, bu dalgalanmayı hissediyorum.* Hep hissetmişimdir. Her zaman da hissedeceğim.

Telefonu kulağına götürdü. "Tatlım..."

"Bir sorunumuz var." Acımasız sözler.

Birkaç tane vardı. Tam bir karmaşa vardı. "Bu sabah ilk duymayı umduğum haber tam olarak bu değildi."

"Wren güvende mi? mı?"

Wren geniş, derin gözleriyle onu izledi. "O

bende," dedi. *Ve onu tutuyorum.* "Makayla

Lane kayıp."

Haber o kadar beklenmedikti ki otomatik bir inkârla başını salladı.

"Nişanlısı bu sabah gittiğini fark etti. Ben onun evindeyim.

şimdi, ve bir mücadelenin işaretleri var. Bir mücadele ve kan."

Kahretsin.

Honey sessizce, "Çok kan var," diye ekledi.

Wren onun kolunu tuttu. "Neler oluyor?" Bakışlarındaki karanlıkta dehşet . "Jake?"

Kalbini kıracağını bilse de ona söylemek zorundaydı: "Makayla öldü."

Ckapt'ca Fouat'cc"

NEREYE GİTTİ? O OLMUŞTU ONUN HEMEN YANIT ÇÜNKÜ

Wren bir türlü anlayamıyordu. Ama Jake'in karanlık yüz hatları ona hikâyenin geri kalanını anlatmıştı.

Makayla'ya bir şey oldu. Wren Jake'in kollarında güvendeyken, biri arkadaşını kaçırmıştı.

Makayla neredeydi? Ve hala hayatta mıydı?

"Makayla'nın evine gidiyorum, şimdi!" Wren olabildiğince çabuk giyinmişti. Yeni kot pantolon. Bluz. Tenis ayakkabıları. Hepsi de seyahat çantasında olan şeylerdi. Üzerini değiştirdi ve Jake'in sahil evinin ön kapısına doğru koşmaya başladı ama Jake her zamanki gibi yerinden kıpırdamayan bir cisim gibi yoluna çıktı.

Ama yolunda sadece bir tane taşınmaz nesne yoktu. İki tane vardı. Hunter tam yanında duruyordu.

Hunter boğazını temizledi. "Sanırım planımız senin güvenli bir eve gitmen. Sen Jake'le git, ben de arkadaşına neler olduğunu öğrenmeye çalışayım."

Çenesi ona doğru eğildi. "Olan şey Makayla'nın kayıp olması. Makayla - hayatı boyunca kimseyi incitmemiş bir kadın- öldü." Makayla'yı gördüğü anda midesine bir korku çöktüğünü hissetmişti.

Honey'nin adı telefonun ekranındaydı. Kabus bitmemişti. Sadece daha da kötüye gidiyordu. Ama şimdi, Makayla da işin içindeydi.

Hunter, "Onun ortadan kaybolmasının sana olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorsun," dedi. "Belki de kadın korkup evlenmekten vazgeçmiştir. Böyle şeyler olur, bilirsiniz. Gelinler kaçır. Bu senaryoyla ilgili filmler yapıldığına eminim."

Jake'in ağzının yanındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. Başını iki yana salladı. "Kadın . Honey olay yerinde kan olduğunu söyledi. Boğuşma izleri varmış."

Hunter yanağının içini emdi. "Tamam. Evet, kötü görünüyor."

Kadın ona bön bön baktı. "Kötüden de öte görünüyor! Arkadaşım kaçırılmış gibi görünüyor ve ben burada öylece oturup ona yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağım!" Adamların etrafından dolandı.

Ama hamlesi onu pek uzağı götüremedi çünkü Jake onu omuzlarından yakalayıp durdurdu. "Ne yapacaksın, Wren?" Yumuşak.

"Olay yerine gidiyorum." Birinci adım. Henüz uzun uzadıya bir planı yoktu. "Nişanlısıyla, Tom'la konuşmak istiyorum." Bu iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyordu. "Honey'nin ne kanıt bulduğunu görmek istiyorum." Hepsi yapılacak iyi şeyler, değil mi?

Hunter, "Bunların hepsini yapabilirim," diye teklif etti. "Sen de Jake'le gidebilirsin. Git güzel, güvenli bir evde saklan. Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm."

Onu saklamak istediler. Tamamdır. Anladım. Ama bu onun arkadaşığı ve Makayla tehlikeyken kaçmak yapılacak en boktan şeylerden biri gibi görünüyordu.

Babası bunun normal bir hareket olduğunu söylerdi. *Hayatta kalmak*. Ve ona göre her zaman kendi hayatta kalışınızı ön planda tutmanız gerekirdi. Arkadaşlar arkadaşlarına sırtını dönerdi. Aşıklar aşıklara sırt çevirirdi.

Siktir git, seni piç. "Makayla'ya gidiyorum. Ve siz ikiniz beni kaçırmayı planlamıyorsanız," diye Jake'ten uzaklaştı, "beni durduramayacaksınız."

Hunter başını salladı. "Tamam, adam kaçırma masaya koyabileceğimiz bir seçenek. İlk tercihim değıl elbette, ama işi halledecekse-"

"Ona dokunmuyorsun," diye tersledi Jake. Bakışları Wren'in yüzünden ayrılmadı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." Burun delikleri alevlendi. "Bakalım arkadaşın hakkında neler öğrenebileceğız, ama gözümün önünden hiç ayrılmıyorsun."

"Bu büyük bir tuzak değıl," diye atıldı ona. "Makayla'yı almak sana hiçbir şey yapmaz. Onun ortadan kaybolması sana hiçbir şekilde zarar vermez! O *benim* arkadaşım." Bu onunla ilgili değıldi.

"Evet, sen de neredeyse onun her şeyisin." Hunter omuz silkti. "Yani bunun doğrudan Jake'e uzandığını görebiliyorum."

"Ne?" Adam hayal görüyordu. Öyle olmalıydı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Jake Hunter'a. "Ve bizi olay yerine kadar takip et, olur mu? Dikkatli ol. Belki de bu hepimizi açık alana çekmek için bir girişimdir."

"Aynen öyle, işte bu yüzden hemen ortaya çıkmamalıyız, ama belli ki kadına hayır demekle ilgili bir sorunun var. Dostum, sadece hayır de. Yapışımı izle. *Hayır*. Gördün mü?"

Wren gözlerini kısarak ona baktı. "gereken sorunlarınız var mı?"

Hunter, Jake'e "Onu kaırmana izin vermeyi teklif etti," derken bile Wren'e doğru bir el salladı. Bu uygulanabilir bir seçenek, özellikle de senin için en önemli şey onun güvenliğı ise. Onu götürün. Sana yardım edeceğim."

Hunter'ın tamamen ciddi olduğunu fark etti. Jake'in onu kaçırması ve onların da Makayla'yı terk etmeleri gerektiğini mi düşünüyordu? "Kimsin sen?" diye sordu.

"Belli ki burada akli başında olan tek kişi sensin." Hunter kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer benim olsaydın, bu tartışma olmazdı. Seni buradan rekor bir sürede çıkarırken omzumun üzerinden arabaya binmiş olurdun."

Çenesini yerden kaldırmak zorunda kaldı.

Jake onu kasıtlı olarak kendi tarafına çekerek hareket ettirdi. "Hey, pislik," dedi, sesi hoştu - *hoş*, ancak *hoş* bir bıçak gibi kesebiliyorsa, "o senin değil. O benim. *Benim*. Ve arkadaşları hakkında bir şeyler öğreneceğiz çünkü Makayla Wren için önemli. Wren için önemli olan benim için de önemlidir. Anladın mı?"

"Anladım." Hunter'ın dudakları büküldü. "Umalım da bu iş yüzümüze patlamasın. Bana verilen emir ikinizi güvenli bir eve götürmektir. Kasabada geçit töreni yapmak değil, ama tabii, her neyse, işleri senin yönteminle halledelim."

Bu kadar yeter. "Zaman kaybediyoruz." Kapıya doğru hızla ilerledi.

Jake onu yendi tabii ki. Önce o dışarı çıktı ve etrafı kontrol etti. Etrafta kimse yoktu. Pusuda bekleyen bir tehlike yoktu. Onun çarpık geçmişini tüm dünyanın görmesi için ortaya çıkarmaya niyetli bir gazeteci kalabalığı da yoktu. Gerçi Hunter haklıysa, gazeteci kalabalığı çok yakında ortaya çıkacaktı.

Jeep'e atladılar. Emniyet kemerini kaptı ve yerine oturttu.

Jake uzandı ve parmaklarını kızın çenesinin altından geçirdi. Dokunuşu dikkatliydi. "Eğer tehlike sana doğru gelirse, seni güvende tutmak için kaçıracağım."

"Hayır, yapmazsın." Blöf yapıyordu. Bunu yemezdi.

"Evet, tatlım, yapardım." Gözünü bile kırpmadı. "Eğer bu seni korumak anlamına geliyorsa, her şeyi yaparım. Yapmak zorunda kaldığım seçimler yüzünden benden nefret etsen bile."

* * *

KAOS. Makayla'nın evinde bulduğu şey buydu. Memurlar her yere koşuşturuyordu. Honey verandada duruyordu. Wren ona doğru koştuğunda, Honey'nin sol elinde bir çeşit plastik torba tuttuğunu fark etti. Şeffaf torbanın içini yer yer kırmızıya çalan beyaz kumaş dolduruyordu.

Honey sağ eliyle kulağına bastırđıđı telefonuna "Bir olay yeri ekibine ihtiyacım var," diye bağırdı. "Kahretsin, evet, artık FBI'dan olmadığımı anlıyorum. Ama umurumda değil. G nderebileceğinizin en iyisini istiyorum. Kayıp bir kadın var. Elimde kan var. Nişanlısı onunla aynı evde uyurken gerçekleşen bir kaçırılma olayı var. *Bana kaynak bulun.*" Gözleri Wren'e kilitlendi. Genişledi. Aramayı sonlandırıdı, telefonu cebine soktu ve elindeki plastik poşeti solundaki şerif yardımcısına doğru itti. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Wren'e.

Wren'in bakışları plastik torbaya takıldı. "Bu bir duvak mı?" Poşetin içindeki bir düğün duvağına benziyordu. Kanlı bir duvak.

"Bu sabah benimle yataktaydı." Tom'un tahta sesi.

Tom verandanın ikinci basamağına oturdu. Wren o ana kadar onu fark etmemişti bile. Honey'ye ulaşmaya çok odaklanmıştı. Tom'un elleri dizlerinin arasında sallanıyordu ve omuzları öne doğru . "Uyandığımda Makayla'ya uzandım." Yutkunduydu. Adem elması sallanıyordu. "Ona dokundum. Parmaklarımın altında büyük bir örümcek ağı varmış gibi hissettim. Gözlerimi açtığımda pe e oradaydı ve sonra kanı gördüm." Bir yutkunma daha. "Makayla'ya seslendim. Cevap vermedi." Gözlerini kırpıştırdı. Ellerine baktı. "Cevap vermedi."

"Wren, burada olmamalısın." Honey kararlıydı. "Burası bir suç mahalli ve ben-"

"  eri girmek istiyorum."

Honey homurdandı. "Ben de Noel için bir milyon dolar istiyorum ama öyle bir .". Koşarak ilerledi. Basamaklardan aşağı atladı. "Suç. Olay yeri." Jake'e doğru el salladı. "Bu işleri biliyorsun. Nasıl işlediğini biliyorsun. Kurbanımıza ne olduğunu araştırmak ve bulmak için bir ekibe ihtiyacım varken içeri öylece giremez. Burada olmamalı."

Tom, sanki Honey konuşmuyormuş gibi, "Evi darmadağın ettim," diyerek Honey'nin sözlerini kesti. Belki de birinin konuştuğunu bile fark etmemişti.

Wren onun şok ve keder içinde kaybolmuş gibi göründüğünü düşündü.

"Gelinliğini sakladığı oda..." Dudaklarını yaladı. "Gelinliğinin her yerinde kan vardı. O şey parçalara ayrılmıştı." Gözleri sıkıca kapandı. "*Makayla'm parçalara mı ayrılmış?* Tüm bunlar olurken nasıl uyuyabildim? Nasıl oldu da bir şey duymadım?"

"Güzel soru," diye mırıldandı Honey.

Wren mırıltıyı yakaladı. Ama sonra, belki de Honey'nin bunu yakalamasını istediğini düşündü.

Honey, Wren ve Jake'e *dikkatli olmalarını* söyledi.

Wren'in içini bir şaşkınlık kapladı. Ne oluyordu? Bekle, Honey Tom'un Makayla'nın kayboluşuna karışmış olabileceğini mi düşünüyordu? Tom sinirli ve huysuz olabilirdi ama Makayla'yı seviyordu.

Aşk bir yalandır. Sonunda, hepimiz kendimizi ilk sıraya koyarız. Babasından bir ders daha.

Bakışları Tom'un üzerindeydi.

Kafası aniden yukarı fırladı. Gözleri -parlak mavi- tam ona kilitlendi. Sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. "Bu senin hatan." Ayağa fırladı. Tom merdivenlerden uçarak ona doğru geldi ve işaret parmağını Wren'e doğru havaya kaldırdı. "Bunu sen yaptın!"

Jake onun tam önüne geçti. "Kıçını gerek." Tom kısa kesmişti.

Wren, Jake'in omzunun üzerinden Tom'a baktı.

"Wren Makayla'ya hiçbir şey yapmadı," dedi Jake çok ama çok kesin bir ifadeyle. "Arkadaşı için endişelendiği için burada. Kaçırılma olaylarında biraz uzmanlığım var, bu tür olaylarda payıma düşenden fazlasını yaptım. Etrafa bakıp dikkatimi çeken bir şey olup olmadığına bakabilirim. Yardım teklif etmek için buradayım. Wren de ben de yardım etmek için buradayız."

Tom'un kesik kesik nefes alıp . "Hedef Wren'di." Ne?

Onu görmek için Jake'in etrafına bakarken başını eğdi. "Bana *iki kez* saldırıya uğradığınızı söyledi. Eğer biri senin peşindeyse, o zaman Makayla'm neden gitti?"

Bilmiyorum. Ama onu geri alacağız. Makayla'yı geri almak zorundaydılar.

Honey, "Bunun Wren'e yapılan saldırılarla bir ilgisi olmayabilir," dedi. Sesi canlı. "Herhangi bir varsayımda bulunmak için henüz çok erken. Bunu size zaten söyledim. Şimdi, dinle. *Dinle.* Büro'daki bağlantılarımı devreye sokuyorum. Kapsamlı bir soruşturma yürüteceğiz. Makayla'yı bulacağız."

Bir ürperti Tom'un uzun, zayıf bedenini sarstı. "Ama hayatta olacak mı?" Bir elini yüzünde gezdirdi. Mavi pijama pantolon giymişti. Başka bir şey giymemişti. Ayakları bile çıplaktı. "Yaşıyor mu?" Bir kez daha dudaklarını yaladı. "Rehine kurtarma." Ağır bir nefes daha. "Evet, evet, yaptığın şeyin bu olduğunu biliyorum, Jake. Belki biri Makayla'mı rehin almıştır. Onu kurtarmalısın." Şimdi Jake'i yakaladı. "Eve gir."

"Ben de tam bunu yapmaya çalışıyordum," diye gürlledi Jake.

Wren herkesi biraz daha iyi görebilmek için yana doğru adım attı. Bu muydu -Tom'pijamasındaki kan mıydı?

"Evi arayın. İpuçlarını bulun," Tom Jake'i ileri doğru itti. "Scooby Doo bu boktan şey. Neye ihtiyacınız varsa. *Makayla'yı geri getir.*"

Honey boğazını temizledi. "Burası bir suç mahalli. Jake içeri girmiyor çünkü o bir sivil. Dışarıda kalacak."

"Onu içeri istiyorum!" Tom'un yüzü benek benek oldu.

Honey ellerini kalçalarına koyarak, "Bu aslında senin ne istediğinle ilgili değil," diye karşılık verdi. "Bu işleri doğru şekilde yapmakla ilgili. Makayla'nın her türlü avantaja sahip olduğundan emin olmak. Ve soruşturmayı batırmayacağımızdan emin olmak."

Tom ona doğru döndü. "Onu eve getirmekle ilgili! Böyle şeyler yapıyor, değil mi? Az önce yaptığını söyledi! Hikayeler okudum, kasabadaki masalları duydum! İnsanları *geri* getiriyor. Yetkililer pes ettiğinde, onları evlerine götürüyor! Makayla'mı evimde istiyorum."

Honey, "Bu *tam olarak* onun yaptığı şey değil," diye mırıldandı.

"Bırakın baksın," diye ısrar etti Tom, sözcükler neredeyse hararetiydi. "Bizi Makayla'ya götürecek bir şey bulabilecek mi bir baksın. Lütfen." Bir yudum. "Şerif departmanına istediğin kadar para bağışlayacağım. İhtiyacınız olan her şeyi yaparım. Sadece *Makayla'yı geri istiyorum*."

"Şu anda bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" Honey bilmek istedi.

"*Lütfen!*"

Honey Jake'e baktı. Sonra Wren'e. Yakındaki şerif yardımcısına kaybolmasını işaret etti. O da kayboldu. Sonra oflayıp puflayarak, "Benimle içeri gel. Hiçbir şeye dokunmayacaksın. Dikkatini çeken bir şey görürsen bana söyle." Bir kez daha sertçe ofladı. "Hadi, şimdi. Akıl sağlığım tekrar yerine gelmeden ve fikrimi değiştirmeden önce."

Jake parmaklarını Wren'inkilere doladı ve onu eve doğru çekti. Eşiği geçer geçmez Honey ön kapıyı sertçe kapattı.

Sessizlik.

Honey, Jake'e baktı. Sonra da Wren'e. "O sahneyi yeterince isteksiz gösterdim mi? Çok hevesli görünmemeye çalışıyorum, biliyorsun."

Wren ona kaşlarını çatı.

"Ben eski bir BAU'yum, suç mahallerimi iyi bilirim. Bana bir profil ya da neler olup bittiğine dair bir fikir vermesi için başka birinin gözlerine ihtiyacım yok." Gözlerini devirdi. "Parmak izi aramak ve DNA toplamak için teknisyenlere ihtiyacım var. yüzden cidden, hiçbir şeye dokunma." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ama tamamen delirmedikten emin olmak için bir göz atmanı istedim..."

Onların yanından
koşarak geçti. Sağ
tarafa.

Wren'in Makayla'nın elbisesinin olduğunu bildiği odaya çünkü Makayla birkaç gün önce ona heyecanla elbiseyi göstermişti. Honey kapının yanında eldivenlerini çıkardı. Sonra kapıyı açtı. Jake öne çıktı.

"Hayır." Honey'den keskin bir inkâr. "Önce Wren'in girmesini istiyorum. Bunu görmesini istediğim kişi o, sen değilsin Jake. Rehine becerilerinin birinci sınıf olduğunu düşünmediğimden değil ama... tekrar ediyorum, nasıl profil oluşturulacağını biliyorum. Amatör değilim. Bu küçük turun amacı bu değil."

İçeri adımını attığında Wren'in midesi bulandı. Gördüğü ilk şey Makayla'nın güzel gelinliğiydi. Artık öyle sevgiyle asılı değildi. Yerdeydi. Parçalara ayrılmıştı. Kan sıçramıştı.

Eli ağzına gitti.

Honey, "Sakın bayılma," diye uyardı. "Derin nefes al ya da onun gibi bir şey yap."

Bayılmayacaktı. En azından, umarım bayılmazdı. Wren odanın içine doğru ilerledi.

"Tom masayı devirdiğini itiraf etti. Gelinliğini bile aldığını söyledi. Ya da ondan kalanları. Bu yüzden parmaklarında ve pijamasında kan vardı."

"Bu yüzden mi?" Jake sordu, sesinde hiçbir duygu yoktu. Wren ona tekrar baktı. "Tom'dan şüphelenemezsin."

"Evin içindeydi. Tüm bu olanlara rağmen uyanmadı." Honey elini salladı. "Tom'un şüpheli listesinde olduğu tek kişi Jake değil."

Wren'in bakışları tekrar elbiseye kaydı. Makayla bu elbise için çok heyecanlanmıştı. Onu satın almak için New York'a uçmuştu.

"Belki de Tom bir fırsat gördü," diye düşündü Honey. "Seninle ilgili tüm bu sorunlar... belki de bunu kendi yararına kullanabileceğini ve uygunsuz bir nişanlıdan kurtulabileceğini düşündü."

Wren öne doğru süzüldü. "O uygunsuz biri değil. O sevdiği kadın."

Honey, "Aşka inandığınızı sanmıyordum," diye belirtti.

"Aşk insanı zayıflatır," dedi, kelimeler sanki ezberden geliyordu. "Ya da en kötüsü, seni delirtir. Tıpkı babam gibi-" Wren durdu. Gözlerini kırptırdı.

Çünkü az önce pencere pervazındaki ışığı yakalamıştı. O ışığa doğru hamle yaparken tüm nefesi ani bir dalgalanmayla onu terk etti.

Makayla'nın yüzüğü. Jennifer'ın imrendiği taş. Pencere kenarına tünemiş, pencerenin tabanına yaslanmış bir şekilde orada duruyordu. Güneş ışığı büyük elmasa vuruyor ve kayan bir yıldız gibi ışık saçıyordu. "Oh, Tanrım." Bu gerçekleşiyor olamazdı. Wren başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yüzüğü geride kalmış," dedi Jake. "Tamam, buradaki diğer her şey gibi poşetlenip etiketleneceğini tahmin ediyorum. Belki de bütün kan onun değildir. Saldırgan kavga sırasında kendini yaralamış olabilir. FBI'ın olay yeri analistlerini çağırmak iyi fikir. Yerel bir ekibin yapabileceğinden çok daha hızlı çalışacaklardır. Belki sistemden bir şey ."

Wren gözlerini yüzükten ayıramadı. "Yüzükleri hep geride bırakırdı. Bu gazetelerde yoktu. Yetkililer bunu kasıtlı olarak sakladılar." Yüzüğe doğru bir adım daha attı. "Milo Amca bir keresinde bana bunun onun imzası olduğunu söylemişti. Katil babam bunun dünyaya ilişkinin bittiğini göstermenin bir yolu olduğunu söylemişti. Zaten hiç gerçek olmamıştı. Yüzükler birbirini bağlamış ama artık kopmuşlar." Gözleri sıkıca kapandı. "Parmaklarını kesti. Her zaman yaptığı şey buydu. Burada da olan buydu. Makayla'ya olan da buydu. Neden bu kadar çok kan var?" Döndü. *Arkadaşına* ters ters baktı. "O olduğunu biliyordun, tatlım. Tom'dan şüphelenmekle ilgili o saçmalığı söyledin, oysa o olduğunu biliyordun."

"O senin baban değil, Wren." Yumuşak. Honey'nin yüz hatları sempatisini gösteriyordu. Hayır, acımasını. "O öldü, unuttun mu?"

Öldü. Ölmüş. "Cesedini görmem gerek." Öldüğünü duyduğu ilk andan beri yapmak istediği bir şeydi bu. "Belki de bir hata vardır." Bakışları dikkatli Jake'e kaydı. "Bu o." Jake ona inanacaktı. "Sen ve Eb . Olanlar benim geçmişimle ilgili. Babamla ilgili." Asla kardeşlerle ilgili olmamıştı. Jake'e doğru koştu. "O

yüzükleri geride bırakırdı. Babam kurbanlarını götürdüğünde yüzüklerini bıraktı. *Onun* yüzüğü geride kaldı. Bütün bu kan, onun parmağını kesmiş. Yaptığı şey buydu." Nefesini içine çekerek, kanını kaynatan mide bulantısıyla savaştı. *Bayılmayacağım. Bayılmayacağım.* "Halk bu kısmı hiç öğrenmedi. Federaller bunu gizli tuttu. Bu o olmalı, görmüyor musun? O ölmedi. O burada. Benimle oynuyordu. Makayla'yı aldı. *Bu o.*"

Ckapt'ca Fift'cc"

"BABAN ÖLDÜ, WREN." HONEY'NİN SESİ ÇOK KESİNDİ.

"Milo hata yapmaz. Her şeyi doğrulamak için olay yerine kendisi gitti. Bulunduğu yer *orası*. Bakın, babanızın cesedinde çok fazla çürüme vardı. Kimlik tespiti için DNA'nın kullanılması gerekiyordu. *Sizin* DNA'nız. Babanın DNA'sı, sen tanık koruma programına alındıktan sonra toplandı. Kalıntılar ona ait. Jonathan hâlâ dışarıda avlanmıyor. Ama ne yaptığını bilen biri kesinlikle olabilir."

Wren'in yüzündeki acı ve dehşet Jake'in yüreğini ağzına getirdi.

Honey, "Hikâyeniz sosyal medyaya sızdırıldı," diye ekledi.

Wren tepki vermedi.

Çünkü Hunter'ın erken gelişi sayesinde bu kısmı zaten biliyorlardı.

Yani bu noktada tam olarak şok edici bir açıklama değildi.

"Bir dizi gerçek suç grubunda da yayınlanmış." Honey tiksintiyle iç geçirdi. "Ölmüş olması gereken ama 'sahilde hayatını sürdüren' kız."

Şimdi Wren irkildi.

"Birileri senin kim olduğunu biliyor, Wren." Honey Wren'e doğru yaklaştı. Wren'in omzuna güven verici bir şaplak atacakmış gibi elini kaldırdı ama ona dokunmadan önce durdu. "Birisi senin hakkında çok şey biliyor."

Sen ve baban. Çok fazla istihbaratı olan biri. Bana göre çok fazla istihbaratı var. Bu sapıklık seviyesinde."

"Wren'in telefonu çalındı." Jake büyük bir çabayla duygularını sesinden uzak tuttu. Hatta yumruklarını açmayı bile başardı. "Katilin onun cihazında gezinmiş olabileceğini düşünüyorum. Özel e-postalarına erişmiş olabilir. Mesajlarına. Telefonu hastaneye atmadan önce bir sürü şey öğrenmiş olabilir."

"Bu benim telefonumda yoktu." Wren kararlıydı. "Ya da mesajlarımda. Kimseyle bu konu hakkında konuşmadım. Arkasında nasıl yüzükler bıraktığı hakkında değil. Parmaklarını nasıl kopardığını." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Soruşturmayı yürüten FBI ekibi bu detayları biliyordu. Babam da biliyordu. Ben de biliyordum."

"Peki ya kurbanların aileleri?" Jake sordu. Bu eski davalar hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Ama gençken Sweetheart Slasher hiç radarına girmemişti. Piç kurusu şimdi kesinlikle radarındaydı. "Sevdiklerinin parmaklarının eksik olduğunu fark etmiş olmalılar."

Wren yine irkildi.

Evet, hiç nezaket göstermedi. Hayatının hikayesi.

"Kurbanlarda çeşitli yaralanmalar vardı," diye açıkladı Honey rahatsız edici sessizlikte. "Bazıları ölüm öncesi. Bazıları... sonradan."

Cehennem.

Wren'in eli boynundan ayrıldı ve tekrar yanına düştü. Yüzünden renk damlıyor gibi görünürken sallanıyordu. Kollarını ona doladı. *Sakin bayılma, tatlım.*

"Düşmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Kesinlikle öyle değilsin." Bakışları odanın içinde gezinirken bile onu kendine doğru çekti. Elbette Honey suç mahallerini biliyordu. Muhtemelen kadının kafasında bir profil dönüyordu ve o da bunu duymak istiyordu. Tam o anda. "Konuş benimle, Honey. Bana ne gördüğünü anlat."

Kısa bir duraklama ve sonra... "Taklitçi. Gördüğüm şey bu. İçgüdülerim bana bunu söylüyor."

Başını salladı. "Aynen." Tam olarak böyle düşündü. Ve sanki gerçekten başka bir seçenek varmış gibi. Ölü katilin Hilton Head'de dolaşmasına imkân yoktu.

Honey biraz sağa doğru yürüdü. Mırıldandı. "Failimiz Makayla'yı çok az bir çabayla etkisiz hale getirdi. Ne de olsa Tom hiç çığlık duymadığını söyledi. Erkek, fit, ev sahiplerini uyarmadan evlere nasıl girip çıkacağını bilen biri olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen hırsızlık olaylarına gençken başlamış ve yükselmiş. Hiçbir kapı ya da pencerede zorla girme izi yok. İşini çok iyi biliyor." Neredeyse hayranlık duyuyor gibiydi. "Eğer yeterince iyiyse - ki bence öyleydi- Makayla çok geç olana kadar onun odada olduğunu fark etmemiş bile olabilir. Makayla'nın üzerinde hızlı bir güç gösterisi yapardı. Kadın 1.80 boyunda ve bir esinti onu yere düşürebilir." Honey arkasını döndü. Elbisenin yanına gitti. Başını yerdeki kan lekelerine doğru eğdi. "Onu buraya getirdi. Onu dışarı çıkardı. O-"

Wren, "Parmağını kestiğinde çığlık ," diye ısrar etti. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Çok hızlı.

Ama Honey başını salladı. "Zaten baygınsa olmaz. Belki de ona ilaç vermiştir. Vücudunu hareket ettirmek daha kolay olurdu. Kavgaya etmediklerinde her şey daha kolay olur."

Jake başıyla onayladı. O da aynı şeyleri düşünmüştü. Ama olay yeriyle ilgili birkaç şey onu rahatsız etmişti. "Evin içinde kan damlacıkları yok. Sadece burada. Eğer kızın parmağını kesip sonra da onu dışarı çıkardıysa, bir iz bırakmış olmalı." Odaya girerken yere dikkatlice bakmıştı.

Orada hiçbir şey yoktu. Bir şey olmalıydı. Şiddet pis bir şeydi. Kan temizlemesi zor bir şeydi.

Honey kaşlarını çatarak ona baktı. "Kan izi olmadığından emin oldu."

Jake'in sorulması gereken başka bir sorusu daha vardı. "Wren, baban o parmaklara ne yaptı?"

Başını çevirip ona baktı. "Eğer... eğer önce bir ortağını aldıysa, kopan parmağı ikinci kurbanın bulması için bıraktı."

Hay sikeyim. Eğer durum buysa, Tom Makayla'nın parmağını keşfettiğinde aklını .

Honey, "Yardımcılarıma aramaya başlamalarını söyleyeceğim," dedi.

Evin dışından gelen ani bir ses telaşı vardı. Honey aceleyle pencereye doğru koştu. Dışarı baktı. Yemin etti. "Gazeteciler. Lanet olsun. Onları ancak bu kadar uzak tutabileceğimizi biliyordum. Avın üzerine çullanan akbabalar." Wren ve Jake'e bir bakış attı. "İkinizin hemen gitmesi gerek."

Odada onu Makayla'ya götürecek hiçbir şey yoktu. "Kurbanın telefonu nerede?"

"Tom onu çoktan bana teslim etti. Yatak odasındaydı. Arabası hala yolda. Anahtarları ve cüzdanı evde. Onu herhangi bir araçta görüp göremeyeceğimizi görmek için yakındaki tüm trafik kameralarının görüntülerini alıyorum, ama biliyorsun ki o şeyler çok zayıf. O görüntülerde bir şey bulursak şanslı sayılırız." Rozetini düzeltti. "Basına bir demeç vermem gerekiyor. Orada Sweetheart Slasher'dan bahsetme, anladın mı? Bunu minimum düzeyde tutmaya çalışalım."

Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Jake zaten maksimum boktanlık seviyesinde olduklarından emindi.

Ama oradan çıkma vakti gelmişti. Jake bir tarama daha yaptı. Kan sıçraması izleri onu rahatsız ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün olay onu rahatsız ediyordu. Yüzük neredeyse Wren'e kasıtlı bir sataşma olarak bırakılmıştı.

Aklını sikeyim.

Çenesini kilitleyerek onu eve geri götürdü. Ön kapıdan önce Honey çıktı. Adam bekledi, Honey'nin muhabirlerin dikkatini kendi tarafına çekmek için çalışacağını biliyordu. Arka kapıdan çıkmayı düşündü ama bunu yaparsa cipine giderken fark edilebileceklerini biliyordu. Bu yüzden en kısa kaçış yolunu seçti.

"Çok korkmuş olmalı." Wren'in alçak sesi.

Evet, arkadaşı muhtemelen korkmuştu.

"Hâlâ hayatta."

Öyle olmasını umuyordu. Ama öyle olduğuna dair yalan söyleyip yemin etmeyecekti. Wren'e yalan söylemek istemiyordu.

"Babam kurbanları asla hemen öldürmezdi. Kesinlikle tüm çifti bir araya getirene kadar değil." Kısmen açık olan kapıya doğru baktı. "Tom'un korunduğundan emin olmalıyız."

Tom'un bir sonraki hedef olduğuna ikna olmamıştı.

Dönüp dolaşıp Wren'e geliyor. Her şey dönüp dolaşıp ona geliyordu.

"Başını aşağıda tut," diye öğüt verdi ona. "Ne olursa olsun gazetecilerin seni fark etme ihtimali var, ama şu anda burada sadece yerel kalabalık olmalı." Ağır toplar yok... henüz. "Cipe binip buradan uzaklaşacağız." Hunter dışarıda izliyor ve bekliyor olacaktı. Söz verilen güvenli eve vardıklarında, bir sonraki saldırı planlarını belirleyeceklerdi.

Jake de saldırmak için can atıyordu. Savunma oynamak onun tarzı değildi. Lisedeyken bile hücum hattındaydı. Saldırmak için yaşıyordu. Kışının üstüne oturup savaşın ona doğru gelmesini beklemek için değil.

Honey'nin muhabirleri kenara çektiğini gördü. Hareket zamanı. Kapıyı tamamen açtı ve aceleyle dışarı çıktı. Kolunu Wren'in omuzlarında tutmaya ve onu sıkıca kendine bastırmaya dikkat etti. Honey'e birbiri ardına sorular soruluyordu ama cipinin yanında küçük bir grup toplanmıştı.

Yerel muhabirler değil. En azından onları tanımıyordu.

"İşte " Kırmızı elbiseli bir kadından heyecanlı bir çığlık. "Margaret!

Margaret! Margaret!

tarafa!" Wren

irkildi.

"Bir seri katil babaya sahip olmak nasıl bir şey?" diye sordu kadın.

Küçük gözlükleri ve çamurlu gömleğiyle uyumlu kahverengi gözleri olan kısa boylu, kel bir adam gözlerini kısarak Wren'e baktı. "Ne yaptığını gördün mü? Her şey için orada mıydın?"

Jake onlara, "Arabamdan uzak durun," diye emretti. "*Şimdi.*"

Adam geri kaçtı. Kadın kaçmadı. Yanında başka bir erkek vardı. Zayıf ve uzun boylu.

"Onları kurtarmaya çalıştın mı hiç?" diye sordu kadın. "Ya da umursadın mı?"

"Özür dilerim," diye başladı Wren.

Evet, siktir et. Onu kollarına aldı. Onu yolcu tarafına götürdü ve koltuğa bıraktı. Sonra büyüyen kalabalığa doğru döndü. Bu insanlar da kimdi?

"O da kurbanlar gibi ölmeliydi!" Bu haykırış uzun boylu, zayıf erkekten geldi. Güneşte ağarmış sarı saçları olan ve elinde tuttuğu telefonla olay yerini görüntüleyen adam. "Margaret, dışarıdaki ailelere ne söyleyeceksin? Baban yüzünden sevdiklerine bir daha sarılamayan tüm kurbanların ailelerine? Onlara ne söylemek istiyorsun?"

Jake telefonun tam önüne geçerek kamerayı engelledi. "Burada olmanı kim söyledi?" diye sordu. Bir tuzak gördüğünde hemen anlardı.

"Babası başkasını kaçırdı!" Kırmızılı kadından. "*Yine* ona yardım mı etti? Margaret de işin içinde miydi?"

O kadının yüzüne bağırmayı kesmesi gerekiyordu. "Saldırıyı ve bu yeri polis telsizinden mi duydunuz?" Orada olduklarını böyle mi biliyorlardı?

"Hayır." Kadının çenesi yukarı kalktı. "Yerel suç döngüsünde yayınlanmıştı!" Wren'i işaret etti. "Senin hakkında her şeyi biliyoruz! Saklanamazsın! Ne yaptığını biliyoruz!"

Declan teknolojisini kullanıp Wren'in işlerini her yere kimin gönderdiğini bulsa iyi olacaktı. "O hiçbir şey yapmadı. Şimdi yolumdan çekil."

Ama kırmızılı kadın gülümsüyordu. Ve çantasından bir şey çıkarmıştı.

Muhabirler onlara doğru bakıyordu çünkü küçük grup çok gürültü yapıyordu. Kırmızılı kadın cipe yaklaştı ve Wren'e doğru bir şişe kaldırdı. İçindekileri Wren'e fırlatmaya başladı.

Cehenneme kadar yolu var.

Kadın şişeyi fırlatmadan önce onun kolunu yakaladı. Kırmızı sıvı elinin üzerine sıçradı. Kıyafetlerine bulaştı. "Kafayı mı yedin sen?" diye sordu.

Kadın ona ters ters baktı. *"O şeytanın kızı! Ellerinde her zaman kan olacak!"*

Tamam. Belli ki çılgılık atan kadın için büyük bir gündü.

Muhabirler de oraya koşturuyordu çünkü kadın belli ki bir sahne ve on beş dakikalık şöhret istiyordu. Kendi özel efektleriyle bile gelmişti - bir şişe kırmızı boya ve eğer zaten canlı yayın yapmıyorsa her şeyi sosyal medyaya yükleyeceğinden şüphe olmayan çekim arkadaşı.

Jake şişeyi kenara fırlattı. Kadın başka bir şişe almak için çantasına uzanmaya başlamıştı bile. Cidden mi? Bakışlarında şiddetli bir niyet vardı. Onu alaycı bir gözle inceledi. Tam makyaj. Özenle şekillendirilmiş saçlar. Vücudunu saran kırmızı bir elbise. Çünkü büyük gösteri için kameraya hazır olmalıydı, değil mi?

Wren'e dokunmuyorsun.

Kadının yolunu kapattı. Üzerine boya fırlatabilirdi. Wren'e dokunmuyordu.

"Bugün olmaz." Honey bu kez kadının bileğini tuttu. *"Bugün olmaz."* Honey başını cipe doğru salladı. "Onu buradan çıkar, Jake. Hadi, şimdi."

Aynen öyle. Ama Jake ayrılmadan önce kalabalığın içindeki her yüzü not etmeyi ihmal etmedi. Yakındaki bir ağacın gölgesinden Hunter'ın da aynı incelemeyi yaptığını gördü. Sadece Hunter'ın telefonu ve sahneyi kaydediyordu.

Hatta belki de olayı doğrudan Declan Flynn'e yayınlamak? Kendi canlı yayınları. Güzel.

Jake başka bir şey söylemeden araca yöneldi ve sürücü koltuğuna atladı. Direksiyona uzandı.

Wren onun elini tuttu. "Parmaklarında boya var."

Evet, öyle yaptı. Parmakları göz kamaştırıcı bir kırmızıydı. Kan gibi. Parmaklarını gömleğinin üzerinde kaydırdı. Parmaklarında kırmızı kalmıştı ama yine de direksiyonu tuttu. Biraz boya bulaştıysa ne olmuş yani? Amacı Wren'i oradan çıkarmaktı.

"Boyayı üzerime fırlatacaktı."

Cipi ters çevirdi. Onları oradan kovdu. Uzun ve zayıf pislik -Kırmızılı kadının çekim arkadaşı hâlâ telefonunu kaldırmış kayıt yapıyordu. *Oh, seni tekrar göreceğim.* Olay yerinden aceleyle uzaklaşarak yola koyuldu, çünkü o insanlardan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa, kadının güvenliği konusunda o kadar iyi hissedecekti.

Jipi sessizlik kapladı.

Motor homurdandı. Jeep boş yolda ilerliyordu.

"Boya benim yerime sana isabet etti. Üzgünüm, Jake."

"Boyayı fırlatan sen değilsin. Üzgün olmanı gerektirecek *bir şey* yok." Jake her kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından ısırarak söyledi, sonra başını çevirerek ona baktı. "Margaret?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. O bendim. Başka bir hayattayken."

"İsim asla işe yaramazdı. Sen Wren'sin. Sen-"

Siyah bir kamyon yakındaki bir garaj yolundan hızla çıktı. Motorundan gelen bir hırıltıyla dışarı fırladı ve Jeep'e doğru hızla ilerledi. Doğruca Wren'in aracının yanına. "Wren!" Jake direksiyonu tutup döndürmeye çalışırken bile haykırdı, onu çarpma noktasından uzaklaştırmak için çaresizce çabalıyordu.

Diğer sürücü durmadı. Kamyonun ön tarafı Jeep'e çarptı ve araç savruldu, zıpladı. Metaller çatırdadı. Wren çığlık attı.

Kamyon geri geri gitti.

"Jake?" Wren'in çaresiz sesi. Ona doğru uzandı.

Kamyonu süren orospu çocuğu onlara tekrar çarptı.

Jeep'in hava yastıkları açıldı ve bir beyaz bulut etrafını sardı. Diğer aracın motoru homurdanarak ve hırlayarak tekrar üzerlerine gelirken bile çantaları itti.

Tekrar.

Kafası öne doğru çarptı. Sonra geri.

Sonra piç kurusu onlara *tekrar* vurdu.

Ckapt'ca Sixt'cc"

ÖNÜNDE BİR BIÇAK . WREN'İN NEFESİ BİLE YETMEDİ.

çığlık attı. Yüzünün yan tarafından ıslak bir şey damladı.

Wren'i yerinde sabitleyen hava yastığı bir tıslamayla söndü.

Bıçak ona doğru geldi. Yüzünü çalışırken hızlı bir kesik.

Yapabileceğim bir şey yok. Beni kesecek.

Sadece yüzünü kesmedi. Emniyet kemerini koparmış.

Cip yan yatmıştı. Gözlerini kırptırdı. Jake mi? Jake onu serbest mi bırakıyordu? Başını sürücü koltuğuna doğru çevirmeye çalıştı.

Önünde bir hava yastığı daha vardı. Uzanıp onu itti. "Hoşça kal de," diye homurdandı bir ses.

Sonra sert eller onu yakaladı ve Wren'i araçtan dışarı çıkardı. Ve bu eller Jake'in değildi. Çünkü az önce Jake'i hava yastığının arkasında görmüştü. Yere yığılmıştı. Baygın mı? "Jake!" diye bağırdı.

"Bunu ödeyeceksin," dedi adam ona. Bıçak gitmişti. Nereye gitmişti? Onu cipten dışarı sürükledi. Cipten geriye ne kaldıysa. Parçalanmış ve buruşmuştu. Kırılmıştı. Hissettiği gibi. Ayakları sokağın üzerinde tekmeliyordu. Adamın elini tuttu ve iki büklüm oldu.

"Yardım edin!" Wren ağladı.

"Kahraman yardım edemez. Kimse yardım edemez. Sen-"

Koyu renkli bir cip caddeden ařađı dođru uęarak onlara dođru geliyordu. Onu ęeken adam kűfretti. Adamın tutuřu bir an ięin gevředi ve Wren kurtuldu.

Ama fazla uzađa gidemedi. Onu tekrar yakaladı. Onu kendine dođru dűndűrdű. Ona olabildiđince sert bir yumruk attı.

O da ona vurdu. ęenesine űyle řiddetli bir kesik atmıřtı ki yıldızlar gűrűyor ve ayaklarının űzerinde sallanıyordu.

"Ondan uzak dur!" Bir kűkreme. Cipten gelen bir kűkreme. Sersemlemiř bir halde ona dođru baktı. Gűrdű.

Hunter mı? Evet, Hunter. Onları takip ediyordu. Yardım ederdi. O-

Az űnce ona vuran adam ceketinin yanından bir silah ęıkardı. Hunter'a doğru ateř etti. Hızlı patlamalar.

"Hayır!" Wren bađırdı. Vűcudunu tetikęiye dođru fırlattı. Adam ęarpmanın etkisiyle sendeledi ama dűřmedi. Bunun yerine sol eliyle onu yakaladı ve sađ eliyle silahı onun yanına dođru itti.

"Ya benimle gelirsın ya da burada űlűrsűn."

Asla ikinci bir sahneye gitmemeliydin. Honey bu űnemli geręeđi kaę kez kafasına kakmıřtı? Wren giderse hayatta kalma řansının dűřeceđini biliyordu. Jake'i bir daha asla gűremeyecekti.

Başını salladı. *Hayır.*

"Siktir et o zaman." Ona gűlűmsedi. Yuvarlak, yumuřak bir yűz. Ama kahverengi gűzleri nefretle parlıyordu. "Burada űl." řakađından ařađı ter damlıyordu. Dudaklarını yaladı.

"O űlműyor." Jake'ten bir bűđűrtű.

Nefesi titreyerek kesildi.

Jake cipten ęıkmayı başarmıştı. Jake iyiydi. Her şey yoluna girecekti.

Ya da kendisine bir silah dođrultulduđu ve ęenesine aldıđı yumruktan dolayı hala lekeler gűrdűđu geręeđine bakılırsa, belki de... deđil?

Jake yaklaşırken, "Etrafın sarıldı, piç kurusu," diye gürledi. Bakışları sol tarafa kaydı. Jake ileriye doğru adım attı ve silahını kaldırdı. Boyası sıçramış parmakları silahı kaya gibi sabit tutuyordu ve yüzü buz gibi soğuk ve dehşet vericiydi. "Beni burada yakaladın ve arkandan gelen arkadaşımı da yakaladın."

Tetikçi sertleşti. "Arkamda kimse yok."

"Evet, öyle. Arkadaşım Hunter yaklaşıyor. Atışlarıyla onu ıskaladın. Şimdi hem benimle hem de onunla uğraşacaksın, seni aptal herif. İkimiz de sinirliyiz ve beynine kurşun sıkmayı planlıyoruz. İşte seni bekleyen o eğlenceli gelecek."

Bir siren sesi duyuldu. Makayla'nın suç mahallinden çok uzaklaşmamışlardı. *Makayla*. "Ona ne yaptınız?" Wren fısıldadı. Eğer Hunter yaklaşıyorsa, o pisliğin dikkatini dağıtmak zorundaydı. Ayrıca arkadaşına da yardım etmeliydi.

Saldırganın kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun? Kiminle?"

"Makayla," diye soludu adını. Çenesi adamın vurduğı yerden ağrıyordu. "Hâlâ hayatta mı? Lütfen..." Sesindeki titreme gerçektir. "Makayla kimseye zarar vermedi. Bırakın gitsin."

"Makayla'nın kim olduğunu bilmiyorum," diye bağırdı ağzından tükürükler saçılırken ve gözleri panikle dolarken. "Senin için buradayım! Sen ve o ucube baban kız kardeşimi öldürdünüz! Bunu ödeyeceksin! Sen-"

"Kıpırdama, piç kurusu!" Hunter hırladı. "Şu anda ne hissediyorsun? Kafanın arkasına dayanmış bir silah gibi. En ufak bir kıpırdanmada tetik çekiliyor ve bu da bam demek. Beynin her yere dağılır, gerçi çok fazla beynin olduğuna da inanmıyorum."

Saldırganın gözleri büyüdü. Burnunu bir tutam çil kaplamıştı ve soluk teni daha da beyazlamış gibiydi. "Bunu ödemek zorunda." Kızıl saçları sanki parmaklarını tekrar tekrar geçirmiş gibi dağınıktı.

Jake Wren'i yakaladı ve onu diğer adamın elinden kurtardı. Sonra kendini onun önüne koyarak vücuduyla onu korudu. "Benim suçlarım için mi?" Jake talep etti. "Boş ver onu."

"Onun ve babasının yaptıkları için! Carrie'yi aldılar! Bunu ödemek zorunda!"

Carrie. İsim Wren'e uyuyor. Carrie Carpenter. Wren tökezleyerek geri döndü. Carrie Carpenter o korkunç, son kurban olmuştu. Wren ellerini Carrie'nin boynuna koymuş ve kan akışını durdurmaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Carrie tüm kan onu terk ederken Wren'e bakıyordu ve Carrie umutsuzca konuşmaya çalışıyordu. Son bir kelime söyleyebilmek için. Ama boğazı parçalanmıştı ve tek bir ses bile çıkaramamıştı. Yine de dudakları şekillenmişti... "Adam?" Wren adını mırıldandı.

Adam, Carrie'nin kardeşiymiş. Biliyorum... çünkü onu araştırmak zorundaydım. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim. Kurtaramadığım kadın.

Carrie'nin kocası ondan önce ölmüş, hastalıklı deneyin bir parçası olarak öldürülmüştü. Carrie'nin son düşüncesi evlendiği adam için değildi. Soğuk bedeni yanına atılan adam için değildi. Geride bıraktığı genç kardeşi içindi. Son düşüncesi Adam'dı.

Wren adını söylediğinde saldırgandan insanlık dışı bir çılgılık yükseldi. İleri uçarak Jake'i geçmeye çalıştı, böylece Wren'e nişan alıp onu vurabilecekti.

Jake konuşmadı. Sadece kızıl saçlı adamı yakaladı. Adamın kolunu hızla ve sertçe büktü ve adamın omzuna yakın bir şey patlar gibi oldu ve bir sonraki nefeste Jake onu yere yatırdı. Jake'in ayaklarından biri adamın başının dibine dikilmişti ve adamın kolunu, adamın -*bu Adam mı?*- acı içinde *inlemesine* neden olan bir pozisyonda yukarı doğru uzatmıştı. Saldırganın silahı yere düşmüştü. Hunter onu kaptı ve kot pantolonunun kemerine soktu. Sonra

Hunter Wren'in önündeydi.

"İyi misin?"

Hayır. Az önce lanet bir kamyon çarpmıştı ve çenesi ağrıyordu. Arkadaşı kayıptı ve uluyan adam onu öldürmeye çalışmıştı. İyi bir şey değil.

Gün.

Hunter onun yüzüne bakınca irkildi. "Jake bunu görünce çıldıracak." Sol elini kaldırdı ve dikkatlice kızın çenesini kaldırdı.

İrkildi.

Siren sesi çok yakındı. Çok yakındı ve Hunter'dan uzaklaşıp başını yana çevirdiğinde, onlara doğru koşan kruvazörü gördü. Ama sadece bir polis aracı değildi. Diğer arabalar da geçit törenini andıran bir sıra halinde onları takip ediyordu.

Wren geri adım attı. Yerdeki adam çığlık atıyor ve iki büklüm oluyordu ama Jake'in elinden kurtulmasına imkân yoktu.

"Neler olduğunu anladığımda polisi aradım," diye açıkladı Hunter. "Piç herif pusuya yatmış bekliyordu. Cipi görür görmez ona doğru koşturmayı başladı."

Aracın kendi tarafı için. Vücudu ağrıyordu ve korkudan kalbi çok hızlı atıyordu. Jake'e ve çırpınan adama doğru koşturmayı başladı.

Hunter onu arkasından yakaladı ve geride tuttu. "Az önce seni öldürmeye çalışan adamın peşinden koşturmamaya ne dersin? Harika plan, değil mi? Ben dahi miyim neyim?"

Adam yukarı baktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Senden nefret ediyorum!" Evet, öyle olduğuna inanıyordu.

"Ölmüş olmalıydın. Carrie yaşıyor olmalıydı! Carrie burada olmalıydı, sen değil! Sen değil!"

Jake adamın kolunu daha yukarı kaldırdı. Adamdan tiz bir acı çığlığı yükseldi.

"Makayla Lane nerede?" Jake sordu.

"Kim...ah, kolum! Kim...kim bu M-Makayla?" "Dün gece kaçırdığın kadın. Müstakbel gelin." Jake'in

Sesi düzdü. "Evine zorla girdiniz ve onu kaçırdınız."

Araç gıcırdayarak durdu. Wren o tarafa bakmadı bile. Gözlerini Jake'ten alamıyordu. Ve onun elindeki paniklemiş adamdan.

"Ben kimseyi kaçırmadım!" Yere yığılan adam başını salladı. "Sadece *onun* için geldim." Wren'e dik dik bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. "Burada olacağın haberini aldım. Senin için geldim. Bekledim. Arabayla geldiğini gördüm. Çıkacağını biliyordum. Uzun bir yol, uzun bir yol. Bu yüzden bekledim. *Bekledim*. Bunca zaman. Bunca yıl. Ama artık beklemek yok. Öleceksin!"

Jake ona, "Cehenneme kadar yolu var," dedi.

"*Bırakın onu!*" Honey'nin keskin emri. Silahını çekerek öne doğru kaydı. Bir şerif yardımcısı onun sağ taraftaki hareketlerini gölgeledi. "Jake, o adamı bırak ve geri çekil!"

"Bu piç Wren'i öldürmeye çalıştı! Cipime çarptı. Bize tekrar tekrar çarptı." Jake adamın kolunu biraz daha yukarı kaldırdı.

Bir uluma daha.

"*Bırak onu.*" Honey silahını indirmede ama Wren silahın Jake'e doğrultulmadığını fark etti. Yerdeki adama doğrultulmuştu. "Onu yakaladım," diye söz verdi, "ve kimseye zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Çenesi kilitlenen Jake yavaşça adamı bıraktı. Jake bir adım geri çekildi. Honey sürünerek ilerledi.

Yerde yatan adam ayağa fırladı. İnsanlık dışı bir çığlıkla Wren'e doğru uçu.

Hunter'ın tutuşu karnının etrafında sıkılaştı.

"Kımıldama!" Honey böğürdü.

Adam donmadı.

Jake adamın kaçan sırtına doğru atıldı. Bir silah gürültüsü patlarken bile onu yakaladı. Jake ve kızıl saçlı yere düştü.

Honey başını yardımcısına doğru çevirdi. "Ne yaptın sen?"

Silahını ateşlemişti, yaptığı buydu. Kurşun Jake'i vurmuş ? Wren Hunter'ın elinden kurtuldu ve ileri atıldı.

Ama Jake çoktan harekete geçmişti. Geriye ve yukarı itti ve saldırganı ters çevirdi. Sonra Jake'in yumruğu adamın indi. Bir vuruş, iki, üç.

ve-

Wren tökezleyerek durdu. "Jake?" Üzerindeki kan mıydı? Yoksa önceki boya mı? *Boya olabilir. Boya olsun.*

Hunter onun yanından geçti. Honey ve yardımcısı içeri girerken Jake'in yumruğunu yakaladı ve onu darbenin ortasında durdurdu.

"Görevde değil," dedi Hunter. "Kontrolünü geri al, dostum. Şimdi."

Jake'in nefesi kesik kesik gidip . Ama acımasızca başını salladı ve ayağa . Gözleri anında Wren'e kilitlendi. Ve o alev alev yanan bakışlar daraldı.

Honey ve şerif yardımcısı yere düşmüş figürün yanına eğildiler.

Jake doğruca Wren'e geldi. Bakışları onun üzerinde gezindi. Çenesine kilitlenmiş. "Bebeğim..." Ölümcül. "Yaralanmışsın."

Eli çenesinin üzerinde gezindi. Ağrıyordu ama kırılan bir şey yoktu. "Beni cipten çıkardığında bana vurdu, ben de kaçmaya çalışıyordum. -Jake!"

Jake dönerek uzaklaşmış ve Adam olduğuna tamamen inandığı adama doğru hışımla geri dönmüştü. Jake şerif yardımcısını yolundan çekti. Adam yumruğunu sıktı ve Jake'e bir yumruk atmaya çalıştı.

Kötü hamle.

Darbe ıskaladı ve Jake hızlı ve öfkeli vuruşlarla ona vurdu. Adam çığlık attı ve patlayan dudağından kanlar aktı. Honey iki adamın arasına daldığı sırada bile Adam geriye düştü.

Jake ellerini yumruk yaparak donakaldı.

"*Bundan sonrasını* ben hallederim!" Honey patladı. "Jacob Jones, geri çekil. Beni duyuyor musun? Geri çekil! Wren'e git ve onu koru." Ayağa fırlayan şerif yardımcısını işaret etti. "Timothy, kelepçele şu piçi!"

Timothy piçi kelepçelemek için acele etti.

Jake derin, ürpertici bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Bakışları saldırganın üzerinde kaldı. Bir dakika. İki. Üç. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Başını çevirdi. Gözleri Wren'i buldu.

Derin bir nefes daha. Ona doğru yürüdü. Elini kaldırdı ve parmakları hafifçe çenesinin üzerinde gezindi.

Onun elini tuttu. "Ben iyiyim."

Adamın bakışları onu yaktı.

"Öyleyim." Biraz yara bere içindeydi ama bu hayatında başına gelen en kötü şey değildi. İçgüdülerine teslim olarak aralarındaki son mesafeyi de kapattı ve kollarını ona doladı. Adam sıcak ve güçlüydü ve onu sıkıca kendine çektiğinde, kalbinin etrafındaki sert dehşetin bir kısmı nihayet hafifledi.

"Makayla Lane nerede?" Honey bilmek istedi. "Bize hemen şimdi söyle!"

"O ölmeli!" Adam haykırdı. "Yaptığı şey için ölmeli!"

Wren bir an için gözlerini sımsıkı yumdu. Ama ne kadar denerseniz deneyin, bu dünyada bazı şeylerden saklanmak mümkün değildi. Ve o zaten saklanmayı denemişti. Çok uzun bir süre boyunca. Jake'ten uzaklaştı. İlk başta, sanki gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sıkıca tuttu.

Ama sonra tutuşunu gevşetti.

Wren geri adım attı. "Makayla yanlış bir şey yapmadı!"

"Onun hakkında konuşmuyorum! Onu *tanımıyorum!*" Adam'ın patlamış alt dudağından kan damlıyordu. "Sen! Ölmelisin! Peşinde olduğum kişi sensin! *Ölmelisin!*"

Jake parmaklarını Wren'inkilerle birleştirdi. "Bu asla ." Honey homurdandı.

"Bu herif arabasını cipime çarptı," dedi Jake, intikamın geleceğini vaat eden ürpertici bir sesle. "İkimizi de öldürmeye çalıştı."

"*Sadece o!*" Adam'dan bir bağırış. "O şeytan! Yaşamaya hakkı yok! O değil-Carrie öldü. Onu gömdük ve bana kalan tek şey soğuk bir mezar taşı. Kız kardeşim ölmüşken o yaşayamaz!"

Jake'in parmakları onun elini sıktı. "Kazadan sonra o piç Wren'i kaçırdı. Ona vurdu. Ona saldırdı, tatlım."

Honey'nin bakışları Wren'in yüzünde gezindi. "Çürüğün geldiğini şimdiden görebiliyorum."

Adam çoktan kelepçelenmişti. Timothy Adam'ın arkasında durdu ve şüphelinin sağ omzunu kavradığında kızıl saçlı acı içinde çığlık attı. "Dikkatli ol!" Adam bağırdı.

Timothy'nin çenesi gerildi. Hunter birkaç metre onu izliyordu. Sessiz. Tehditkar.

Ama Wren omzunun üzerinden bakınca tek izleyicinin Hunter olmadığını gördü. Daha fazla araba Makayla'nın evinden Honey'i takip ediyordu. Bütün o geçit töreni. Sadece diğer şerif yardımcıları değil. Kırmızılı kadın da oradaydı. Ve daha önce Wren'i filme alan adam -telefonu açtı ve tüm bu sahneyi kaydediyordu.

Timothy ve Honey şüpheliye haklarını okumaya başladılar ama o bağırmaya devam etti.

"O ölmek zorunda! O kadar durmayacağım!"

Sesinde öylesine bir nefret vardı ki, kız ona dönüp baktığında nefret onun gözlerini de doldurmuştu.

Gözlerini Wren'e dikti ve "Seni öldüreceğim," diye söz verdi.

Ckapt'ca Scvc "t'cc"

JAKE O PIÇI ÖLDÜRMEK İSTEDİ.

Masaya kelepçelenmiş ve küçük sorgu odasında bırakılmış olan şüpheliye ters ters baktı. Bu bölge suç yuvası değildi. Hilton Head'deki şerif karakolu küçüktü. Personel çoğunlukla genç ve deneyimsizdi.

Honey hariç. Honey azılı suçlulara ne yapılacağını çok iyi biliyordu. Herkesi nasıl kıracağını biliyordu. Onda hayranlık duyduğu bir şey vardı.

Honey şimdi karakoldaki gözlem odasında onun yanında duruyordu. Tek yönlü camın arkasından şüpheliyi inceliyorlardı. Karakolda iki sorgu odası vardı ve zanlı en büyük odadaydı. Üç metre uzunluğundaydı. "Onu yeterince dövdüğünü düşünüyor musun?" Honey sordu, Hafif bir ses.

Adamın -Adam Rule- yüzü cehenneme kadar yara bere içindeydi. Sağlık görevlileri onu kontrol etmişti. Ciddi bir yarası yoktu. Ama bir süre canı yanacaktı. Yüzündeki kan temizlenmişti. Sağ omzu yerinden çıkmıştı. Evet, Jake bunu o ahmağa kendisinin yaptığını biliyordu. Omuz tedavi edilmişti ve Adam'ın sol eli şu anda masaya kelepçeliydi. Bir askı sağ omzu hareketsiz hale getirmişti.

Omzun bir süre acıyacak. Çürükler de öyle.

Wren'i yaraladın, seni orospu çocuğu. Ona vurdun. Bu saldırı için yüzünü kırmalıyım. Daha da iyisi, seni kırmalıyım.

"Jake?"

"Wren'e yumruk attı." Vücudunun her hücresinden öfke akarken bile sesi tamamen düz çıktı. "Kamyonetini onun aracının yanına doğrulttu. O adam şu anda nefes aldığı için şanslı."

"Nefes alıyor olması iyi bir şey," diye cevap verdi, ona yan gözle hızlı bir bakış göndererek. "Çünkü nefes alan insanlar büyük itiraflarda bulunabilirler. Bize kayıp gelinlerin nerede olduğunu söyleyebilirler. Size ve Wren'e bir kamyon çarpmak için nasıl beklediklerini anlatabilirler. Bunun gibi her türlü önemli soruya cevap verebilirler, oysa ölü bir adam kimseye bir şey söyleyemez."

Çenesini gevşemeye zorladı. "Onunla odaya girmeme izin ver."

"Neden? Başladığın saldırıyı bitirebilesin diye mi?" Honey homurdandı. "Hiç sanmıyorum. Bu korkunç bir fikir olurdu."

"O zaman içeri girmeme izin ver." Wren'in sessiz sesi.

Jake kaskatı kesildi. "Tatlım..." Sevgi sözcükleri ağzından döküldü. Derin. Alçak. Karanlık. "Seni bir daha o piçin yanına yaklaştırmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tatlım..." Sesi yumuşak ve boğuktu ve adamın içine bir sızı gönderdi. Küçük gözlem penceresinde onlara katılmak için öne çıkarken yumuşak adımları ona yaklaştı. "Arkadaşım kayıpken burada öylece durup hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun? Ona yardım etmeliyim."

Başını ona doğru çevirdi. Kadının çenesindeki kararan morluğu gördüğünde, içindeki öfke yeniden patladı. Kapıya doğru bir adım attı.

Wren onun yolunu kesmek için yan çizdi. "Ben iyiyim."

Bunu söyleyip duruyordu. O iyi değildi. Hıyar aracın *onun* tarafına çarpmıştı. Jake darbeyi alabilmek için cipi döndürmeye çalışmış ama yeterli zamanı olmamıştı. Ve pislik onlara tekrar çarptı.

ve tekrar. Jake'in kafası lanet olasıca yerde zıpladı -özellikle de Jeep yan yattığında- ve aptalca bir anlığına gerçekten bayıldı.

Gözleri açılır açılmaz Wren'e uzanmıştı. Etrafındaki hava yastıklarının kalıntılarını itip kakmıştı ama net bir şekilde görebildiğinde Wren gitmişti.

Gitti.

Onun adını haykırdığını ve sanki tüm dünya karanlığa gömülmüş gibi hissettiğini hatırlıyordu.

Honey, "Bence bu iyi bir fikir," diye düşündü. "Ve muhtemelen ben hâlâ komuta ederken uygulanabilecek en iyi fikir."

Jake ona doğru atıldı. "Ne? Neden komutayı kaybedesin ki?" Wren'in saldırganla birlikte o odaya girmesine izin vermek *nasıl* iyi bir fikir olabilirdi?

"Oh, ama." Honey gözlerini devirdi. "Federaller buraya doğru geliyorlar. Sakin kasabamızda bir kaçırılma olayı var. Bir seri katilin yeni keşfedilen kızı var. Bu hikâye çok büyük olacak ve küçük bir kasaba şerifinin bu kadar büyük bir olayın başında kalmasına imkân yok. Özellikle de Makayla Lane olayında yardımlarını istediğimden beri. Sadece yetkili olurlarsa *yardım* edecekler. Federaller asla başkalarıyla iyi geçinmez."

"Bir davayı Bürodaki herkesten iyi idare edebilirsin. Kahretsin, sen Büro," diye belirtti Jake.

"Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar. Elbette. Ama şimdi, emekliliğini düşünen küçük bir kasaba şerifiyim. Daha uzun süre bu soruşturmanın başında olmayacağım. Sadece gerçekleri söylüyorum. Federallerin nasıl çalıştığını biliyorum." Cama doğru el salladı. "Wren'e saldırdığını itiraf etti. Makayla'yı kaçırdığını itiraf etmedi. Wren'in yanındayken adam kontrolünü kaybediyor. Kafasındaki her şeyi söylemeye başlar. Eğer onu zorlamak istersek

Federaller istasyonuma saldırmadan önce onu içeri gönderelim derim. Tabii ki, sen de olduğun gibi sert bir muhafız olarak içeri girebilirsin."

Kesinlikle içeri girecekti. *Eğer* Wren içeri girerse.

"Makayla'yı kaçırdığını sanmıyorum." Wren çok emin görünüyordu. "Onu tanıyorum."

Jake bekledi. Daha önce fail hakkında hiçbir şey söylememişti. Ama *öncesi* tam bir karmaşaydı. İnsanlar onları sokakta filme alıyordu. Polisler etraflarını sarmıştı. Sağlık görevlileri dürtüyor, dürtüyordu ve sorgu odasındaki o ahmak? Bütün bu süre boyunca Wren'e öfkelenmişti.

"Carrie'nin adını söylediği anda onu tanıdım," diye ekledi. "Carrie babamın son kurbanıydı." Bakışları Honey'ye kaydı. "O bir-"

"Kurtarmak için çok uğraştığın kız," diye bitirdi Honey. "Seni bulduğumda ellerin hâlâ onun boğazındaydı Wren. Baban cehenneme kadar kesmişti ama sen o kadını kurtarmaya çalışıyordun. Ve çabaların için, kardeşi gelip seni öldürmeye çalıştı."

Wren başını salladı. "Ne yaptığımı bilmiyor."

Jake'in daha fazlasını bilmesi gerekiyordu. Tatlı Yürek Slasher ve Wren hakkındaki her ayrıntıyı. Ve bir zamanlar aptalca bir şekilde onu çok iyi tanıdığına inanmıştı. Her gün yeni sırlar ortaya çıkıyordu.

Wren'in dikkati camın diğer tarafında oturan adama odaklandı. "Oradaki adam sanırım benim için geldi. Makayla'ya olanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ve bence ona ne kadar odaklanırsak o kadar zaman kaybederiz." Wren omuzlarını dikleştirdi. "Bu yüzden oraya gidiyorum ve onunla konuşuyorum."

Honey en iyi planmış gibi başını salladı.

Ne be? Kadınlar onu delirtmeye mi çalışıyorlardı?

"Kelepçeli," diye hatırlattı Wren ona. Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Ve diğer kolu da çalışmıyor."

Bütün adam görevden alınmalı.

Honey, "Onunla git," diye onu yönlendirdi. "Zaten her an onun gölgesi oluyorsun."

Onu *koruyordu*. O nereye giderse, o da oraya gidiyordu. Yani, evet, o sorguya giriyorsa, o da giriyordu.

"Ama onu öldürme, Jake." Honey'nin uyarısı yumuşaktı. "Hangi provokasyonu yaparsa yapsın. Dediğim gibi, ölü adamlar sorulara cevap veremez ve seni hapse atmak zorunda kalmaktan nefret ederim. Kelepçeli bir adamı öldürdüğün için hapse atılırsan Wren'i gölgelemen çok zor olur."

Onu hapse atmayacaktı. Ve kimse onu Wren'den uzak tutamayacaktı. Asla.

"Zaman kaybediyoruz." Wren'in derin, karanlık gözleri onun üzerindeydi. "Makayla zaman kaybediyor."

Cehennem. "Hadi yapalım şu işi." Ama adam saldırmak için harekete geçerse, Jake onu mümkün olan en acımasız şekilde durduracaktı.

* * *

DIZLERİ TITRIYORDU. Çenesi ağrıyordu. Midesi düğümlendi. Arkasını dönüp karakoldan kaçmak istedi ama bunun yerine Wren sorgu odasının kapısını açtı. Eşikten yavaşça geçti. Bakışları küçük masada oturan adama takıldı.

"*Sen!*" Adam Rule ayağa fırlamaya çalıştı.

Ama Şerif Yardımcısı Timothy Hernandez yakınlarda duruyordu. İleri atıldı ve adamı geri itti. "Bir sorunumuz mu var?" Timothy talep etti.

Wren muhtemelen öyle olduklarını düşündü.

Özellikle de Jake onu odaya kadar takip ettiği için. Adam'ın bakışları hemen ona kaydı ve adamın yüzünde korku belirdi. "O piçi benden uzak tut!" Adam bağırdı.

Jake sol taraftaki duvara yaslandı. "Sık sık etrafta dolaşıp kadınlara saldırır ve rastgele ciplere biner misin? Yoksa bugün senin için özel miydi?"

Adam bir avukat istememişti. Kimseyi istememişti.

Aslında...vardı.

Beni sordu.

Jake ve Honey ile birlikte gözlem odasından onu izlerken, Adam Wren'in adını defalarca haykırmıştı. Şu anki adını değil.

Margaret.

Çok uzun zamandır kullanmadığı bir isim. Çünkü Margaret ölmüştü. Babası ona saldırdığında, derisinin altındaki kanatları görmeye çalıştığında ve Margaret yalvarıp yakardığında, ama o sadece kesmeye devam ettiğinde, o kız ölmüştü.

"Ölmek zorunda. Carrie öldü. Carrie *öldü*."

"Biliyorum," dedi Wren. Duygularını sesinden uzak tutmak istiyordu. Sakin ve soğuk olmak istiyordu. Honey ve Jake bunu yapabiliirdi. Ne olursa olsun kontrolü ellerinde tutabiliyorlardı. Ama o onlar gibi değildi. Ve rol yapmaktan çok yorulmuştu.

Maskesini saklamanın ne anlamı vardı? Dünya onun sırlarını keşfetmişti. Yoksa şu anda kelepçeli olan adam onun için gelmezdi.

"Biliyorum," diye tekrarladı Wren. "Çünkü o öldüğünde ben de oradaydım." Yukarı doğru bir dalgalanma daha.

Timothy onu hemen geri itti. "Wren, neden içeri girdiğini bilmiyorum ama dışarı çıkmalısın-"

"Beni Honey gönderdi." Wren'in o anda aklına gelen tek fikir buydu. Adam'ın karşısındaki sandalyeyi çekti. Oturdu. Ya oturacaktı ya da dizlerinin bağı çözülüp düşecekti. "Carrie'nin dudaklarından dökülen son şey senin adındı."

Adam başını salladı.

"O zaman konuşamıyordu." Wren ellerini masanın üzerine koydu. "Annem-" Wren durdu. Omuzlarını dikleştirdi. "Babam onun boğazını kesmişti. Her yer kan içindeydi. Yardım etmeye çalıştım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana baktı ve senin adını sayıkladı. Son düşüncesi sendin."

"Seni lanet olası orospu," diye nefes aldı Adam gözleri yaşla dolarken. "Seni öldüreceğim."

Jake duvardan uzaklaştı. O da ellerini masanın üzerine koydu. Ama sadece Adam'a doğru eğilebilmek için. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Adam ona doğru bakmadı.

Ama hayır, belli ki bakmamış.

Adam'ın Jake'in geçmişiyle hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen benimle ilgili.

"Seni hemen eğiteceğim. Wren bana ait," dedi Jake. Ve-bekle, sesi düz ve soğuk değildi. Duygusuz da değildi. Öfkeyle kaynıyordu. Ölümcül bir niyetle. "Ona zarar vermeye çalışan herkes? Beni geçmek zorundalar. Ona zarar vermeye çalışanları *yok* edeceğim. Eğer yetkililer olay yerine daha erken gelmemiş olsaydı, şu anda ölü bir adam olurdun."

Adam sonunda Jake'e baktı. Korku onu bakmaya zorladı.

"Merhaba," dedi Jake bir köpekbالیğının yırtıcı gülümsemesiyle. "Ben hayatının geri kalanında korkman gereken adamım. Benim. Gördün mü Wren? İncittiğin kadını? O nazik biri. Sana acıyor. Ben acımiyorum. Bence sen Wren'*ime* zarar vermeye çalışan yetişkin bir adamsın. Ona yumruk attın. Bir erkek asla bir kadına yumruğunu kaldırmaz. Ne kadar kederli olduğun umurunda değil. Bunu yapamazsın. Sanırım karşımda tekmelenmeyi hak eden bir pislik var. Ve sen benim Wren'imi tehdit ettikçe? Ben de seni daha çok parçalamaya niyetleniyorum. Her zaman yanında bir şerif yardımcısı olmayacağını anlamalısın. Bir gün, sadece ben olacağım ve sadece sen olacaksın."

"Ah, Jake..." Timothy başladı. "Sanırım yapmamanız gerek-" "Gerçek kimliğimi sana kim söyledi?" Wren sordu. Boşa harcamayacaktı Daha fazla zaman.

Adam'ın başı ona doğru döndü.

"Bekliyordun çünkü biri sana gerçekte kim olduğumu söyledi. Yıllardır kızgınsın. Anlaşılabilir. Kız kardeşini kaybettin. Keder seni altüst edebilir ve içten içe yok edebilir."

"Bu bir mazeret olamaz," diye tersledi Jake.

Adam sandalyesinde geriye doğru kamburlaştı. "Dün gece bir telefon aldım. Sonra bir mesaj. Senin resmin. Senin hakkında her şeyi söyledi. Babanla birlikte suçların içinde olduğunu-"

"*O bir çocuktu!*" Jake gürledi.

Kesinlikle hâlâ duyguları yüksekti.

"*O bir kurbandı! Ona da zarar vermediğini mi sanıyorsun?*" Jake'in sözlerinde öfke kaynıyordu.

Adam gözlerini kırptırdı.

Wren işleri yeniden yoluna koymaya çalışırken, "Bir telefon geldi," dedi. Ellerini sertçe masanın tahtasına bastırdı. "Ve bir mesaj. Arayan kadın mıydı erkek mi?"

"Aptal bir robot sesiydi. İlk seferinde şaka olduğunu düşünüp kapattım." Alt dudağını yaladı. Yüzünü buruşturdu. "Geri aradı. Dedi ki -Sweetheart Slasher'ın kızının hayatta olduğunu söyledi. Tıpkı onun gibi olduğun için seni durdurmak zorundaymışım."

Tepki vermedi. En azından dışarıdan. Ama içeride? Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Midesindeki düğümler çok daha kötüleşti.

Jake biraz daha öne eğildi. "Yani aracınıza atladınız ve Wren'i *durdurmak* için buraya mı geldiniz?"

"Wren?" Adam bu ismin tadını almış gibiydi. "Artık o musun?" Adam gözlerini kısarak ona baktı. "Hiç Margaret olmamış gibi mi davranıyorsun? Wren adında biri olduğunu mu?"

Yaptığı şey tam olarak buydu. Tekrar tekrar rol yaptı.

"Greensboro'dan arabayla geldim." Adam'ın nefesi kesildi. "Bunca zamandır benden beş saat uzaktaydın." Başını salladı, sanki

şaşkınlıkla. "Beş saat."

Wren yutkundu.

"Aileme ne olduğunu biliyor musun? Carrie'den sonra mı? Babam kendini mezara kadar içti. Annem ölene kadar her gün ağladı. Peki ya ben? Ben onun dünyasının çöküşünü izleyen çaresiz bir çocuktum." Dişleri birbirine çarptı. "Senden *nefret ediyorum*. Babandan nefret ediyorum. Arayan kişi bana öldüğünü söyledi, bu yüzden ona ulaşamıyorum ama sana ulaştığımdan eminim." Gülümsedi. "Sana ulaştım ve seni *öldüreceğim*."

Gözlerindeki öfke ve nefret dehşet vericiydi.

Wren nefesini içine çekti. "I-"

Kapı açıldı. "Bu kadar saçmalık yeter." Honey tepinerek içeri girdi. Adam'ı işaret ederken sağ eli havaya kalktı. "Bu dünyada acıyı bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sanki bu senin tekelinde mi?"

"I-"

"Önünüzdeki kadın kız kardeşinizi kurtarmaya çalıştı. Beni duyuyor musunuz? Her ihtimale karşı tekrar edeyim. *Kurtar onu*. Ve onun sorunu yüzünden ne oldu biliyor musun?"

Wren, "Tatlım, hayır," diye fısıldadı. Jake dönüp kaşlarını çatarak Wren'e baktı.

"Onun yüzünden neredeyse ölüyordu. Babası Carrie'ye saldırıyordu. Onu boğazından kesmişti ama öldürecek kadar derin değildi çünkü avıyla uğraşmaktan zevk alan sadist bir piçti. Wren aralarına atladı. Babasıyla dövüştü. O lanet olası bir çocuktu! Babası ona sırtını döndü. Bıçağını onun üzerinde kullandı."

Babasının sesi Wren'in kafasında yankılandı. *Onu kurtarmaya mı çalışıyorsun? Margaret. Oh, Margaret'im. Bunca zamandır aradığım melek sensin.* Gözleri çok karanlıktı.

Babasının gözlerine sahipti.

Eğer bir meleksen, derinin altında kanatların olmalı. Bakalım o kanatları bulabilecek miyiz?

Omuzlarını geriye attı ve o eski yaraların acısını hâlâ hissedebildiğine yemin etti.

Honey sert bir şekilde, "Kız kardeşin onu bırakıp kaçtı," diye açıkladı. "Kaçabilmek için bir çocuğu kanlar içinde bıraktı."

Wren'in bakışları tekrar Adam'a kaydı. "Kız kardeşin sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Ben de onun hayatta kalmasını *istedim*."

Ama derisinin altında melek kanatları yoktu. Babası bunu çok çabuk anlamıştı. Onu bir kenara fırlatıp atmıştı. Carrie'nin peşinden gitti.

Wren uzun bir nefes verdi. "Ama hayatta kalamadı. Onu buldu. Yeterince uzağa gidememişti. Kız kardeşini yakaladı ve onu geri getirdi ve bu sefer..." Hatıranın acılığını tadabiliyordu. "Boynundaki yara çok daha derindi. Kan akışını durdurmaya çalıştım." *Denemişti*. "Ellerimi yaranın üzerine koydum ve yapabildiğim kadar baskı uyguladım. Senin adını söyledi. Ve..." Wren durdu.

Odada sessizlik vardı. Her zaman nefret ettiği o kalın, rahatsız edici sessizlik.

Ama Honey sessizliği bozdu. "Sweetheart Slasher'ın yeri hakkında bir ihbar aldık. Birisi onunla bağlantılı olduğuna inanılan bir araba tespit etmiş." Honey masaya yaklaştı. Bacağı masanın kenarına çarptı. "O zamanlar FBI'daydım. Tam bir ekiple içeri girdik ve o bodruma indiğimizde, kız kardeşinin üzerine çömelmiş kanlar içinde bir çocuk buldum. İlk başta ikisinin de öldüğünü sandım. Sonra kız göz kırptı."

Hareket etmekten çok korkuyordu.

"Sakın bana bu kadının ölmesi gerektiği saçmalığını anlatmaya kalkma." Honey bir elini Wren'in omzuna doladı. "O kız kardeşine zarar vermedi. Ona yardım etmeye çalıştı. Yaptığı şey yüzünden yara izleri taşıyor ve sen aptalın tekisin."

Adam başını salladı.

"Biri seni manipüle ediyor," diye devam etti Honey şiddetle. "İçine hapsettiğin tüm o nefreti ve acıyı kullanıyor. Sen bir silahsın. Dolu bir silahın içindeki mermi. Seni hedef alıp Wren'e doğrulttular ve sen de kaçtın. Şimdi buradasın, hapse atılmak üzeresin ve başkasının oyununda bir piyon olduğunu bile bilmiyorsun."

Adam sağ kolunu kaldırmaya başladı. Yüzü buruştu.

"Dün gece aldığından bahsettiğin telefon araması ve mesaj." Jake'in çenesinde bir kas gerildi. "O sendin, şu anda peşinde olduğumuz kişi tarafından tuzağa düşürüldün. Dün gece bir kadını kaçıran adam."

"Kaçırılma hakkında hiçbir şey söylemedi!"

"O bir erkek miydi?" Jake bilmek istedi. "Çünkü sesin robotik olduğunu söylemiştin."

"Bilmiyorum! Robotikti! Bana onun kim olduğunu söyledi." Gözleri Wren'e kilitlendi. "Bana bu sabah o evde olacağını söyledi. O yolda olacağını söyledi."

Honey yemin etti. "Sana kayıp kurbanın adresini mi verdi?"

"I..." Adam hepsine baktı. Gözlerinde çılgınca bir gezinti. Sonra başını salladı. "Neler olduğunu bilmiyorum! Bana Tatlı Yürek Slasher'ın kızının orada olacağı söylendi - siyah cipte olacaktı. Bekledim ve o yoldan aşağı indiğinde, ben... ona çarptım." Gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrarladı, daha yumuşak bir sesle, "Ona vurdum. Çünkü... o kötü biri." Bakışları masaya düştü.

Honey, "Bu kadının vücudunda kötü bir kemik bile yok," dedi. Oh, ama Honey yanılıyordu.

İçimde çok fazla karanlık var.

"Kullanılıyorsun," dedi Jake ona. "Sen sadece Wren'e saldırmanın başka bir yolusun. Ona acı çektirmenin başka bir yolu." Jake masadan kalktı. Adam'a tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "O bir dikkat dağıtıcı. Biz onunla birlikteyken, asıl peşinde olduğumuz katil planlarını yapıyor. Makayla elinde ve onu öldürebilir-" Durdu.

Çok geç.

Wren omurgasını dik tuttu. "Arkadaşımı öldürüyor olabilir."

Adam başını salladı. "Neler olduğunu bilmiyorum!"

Her şeyi açıklardı. Güzel ve yavaşça. "Bir kadın kayıp. Adı Makayla Lane. Dün gece babamı taklit ettiği anlaşılan biri tarafından kaçırıldı." Baba kelimesine takılmadı. Bu sefer değil. "Bugün tam olarak o noktada olmanız söylendiyse, benim de orada olacağım söylendiyse, muhtemelen sizi arayan kişi Makayla'yı kaçıran kişiyle aynı kişidir."

"Makayla diye birini tanımıyorum!"

Ona inandı. "İnandığını sanmıyorum. Ama katil seni tanıyor. Benden intikam almak için koşarak geleceğini biliyordu." Ve zaman çizelgesi ona uymuyordu. Eğer katil Wren'in kimliğini telefonundaki bir tür bilgi sayesinde öğrendiyse... hayır, hayır, Adam'ın yerini bulacak zaman olmazdı. Katil onu *daha önceden* biliyor olmalıydı. "Son zamanlarda Sweetheart Slasher hakkında kimseyle konuştunuz mu? Ya da kız kardeşin hakkında?"

"Evet." Yavaş. "Evet, birkaç hafta önce şu çevrimiçi sohbetlerden birine katıldım. Gerçek bir suç sohbeti. Kurbanların aileleri için."

Honey, "Hangi özel sohbeti yapacağınızı bilmemiz gerekiyor," diye ısrar etti. "Ve telefonuna tam erişime ihtiyacımız olacak, *hemen*."

Adam'ın gözlerindeki öfkenin bir kısmı silinmişti. "Orada gerçekten kayıp bir kadın mı var? Kız kardeşimin kaybolduğu gibi mi?"

"Evet, göt herif, ." Honey'den sempati yok. "Ve sen de onu bulmamıza yardım edeceksin. O yüzden işbirliği yap, anladın mı? Tamamen işbirliği yap. Hemen şimdi."

* * *

BOKTAN BİR GÖSTERİYDİ.

Tom kıyafetlerini alabilecek kadar uzun süre eve girmeyi başarmıştı. Orası bir suç mahalliydi. Her yerde aval aval bakan insanlar ve gazeteciler vardı. İnsanlar onun yaptığı her hareketi izliyordu.

Pijamalarını değiştirmişti. Bir şerif yardımcısı pijamaların kanıt olduğunu söylemişti. Tom haki pantolon, elbise gömleği ve gerçek ayakkabılarını giymişti. Telefonunu kaptı ve babasını aradı. Yaşlı adam çıldırmıştı. Bunun aile ve iş için korkunç bir reklam olacağını söyledi.

Sanki Tom reklamı umursuyordu. Makayla'yı geri istiyordu. Makayla'yı ve onun tatlı gülümsemesini, yumuşak dokunuşlarını ve onun yanındayken kendisini *iyi* hissetmesini sağlamasını.

Kız götürülürken uyumuştı.

Uyumuş.

Ne kadar başarısız olabilir ki?

Tam yardımcılardan birine doğru yürümeye hazırlanırken telefonu çaldı. Numarayı tanıımıyordu ve lanet şeyi görmezden gelmeye başladı ama...

Ani bir içgüdüyle telefonu kulağına götürdü. "Alo?" "Tom?"

Çok zayıftı. Çok yumuşak.

Onun Makayla'sı.

"*Makayla.*" Şerif yardımcısına doğru işaret etmeye başladı. Kadın onun tarafına bakmıyordu. "Bebeğim, iyi misin? Kan vardı ve çok endişelendim!" Şerif yardımcısına doğru koştu.

"Tom, bana yardım etmen gerek."

"Ne olursa!" Neredeyse şerif yardımcısına varmak üzereydi. Bazı meraklılarla konuşurken ona sırtını dönmüştü.

"Wren'i ona götürmelisin." Dondu kaldı.

"Eğer yapmazsan, beni öldürecek." Sesine korku karıştı.

"Yardımcıyı çağırıyorum-"

"*Kimseye söyleme.*" Gözyaşları kelimeleri zar zor anlaşılır hale getirdi.
"O... bana zarar veriyor. Tom, *lütfen! Lütfen!*"

Tek bir kasını bile oynatamıyordu.

Şerif yardımcısı arkasını döndü. Ona kaşlarını
çatarak baktı. "Lütfen," diye kulağına fısıldadı
Makayla.

"Evet baba," dedi Tom, çok net bir şekilde. Sesi tuhaf mı geliyordu? Çok mu keskin? Boğazını temizledi. "Hâlâ olay yerindeyim. Cevapları yok. Makayla'nın nerede olduğunu bilmiyorlar." Şerif yardımcısına başıyla selam verdi, sonra da topuklarının üzerinde döndü. Şerif yardımcısından, ona ve tüm olay yerine iri gözlerle bakan insanlardan hızla uzaklaşmak istedi. Bunun yerine kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Her seferinde bir adım.

"Ona Wren'i getirmelisin," dedi, gözyaşları hâlâ sesini bastırıyordu. "Eğer getirmezsen, o... parmağımdan daha fazlasını keseceğini söyledi. Ya o ya ben ve Tanrım, Tom, *lütfen ölmeme izin verme!*"

"Yapmayacağım."

"Beni seviyorsun, değil mi Tom? *Lütfen, lütfen... ölmeme izin verme.*"

Ckapt'ca Eigkt'cc"

"KİMSEYE İŞLERİNİ SÖYLEMEKTEN HOŞLANMIYORUM AMA... BU GÜVENLİ BİR ev." Hunter kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burası bir bar."

Jake diğer adamı tersledi. Nerede olduklarını çok iyi biliyordu. Bu durum onu da heyecanlandırmıyor değildi. Ama karakoldaki olaydan sonra Wren güvenli eve gitmeyi reddetmişti.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu tam olarak suçlamıyordu. Saldırıya geçmek için can atıyordu. Bu yüzden Eb'den Milo'nun barında buluşmayı teklif eden bir mesaj aldığı anda vites değiştirdi. "Eb buraya geliyor." İkizi her an gelebilirdi. Tabii kurnaz piç zaten bir yerlerde gizlenmiyorsa. "İkiniz yakın temasta olduğunuz için bunu zaten biliyordur diye düşündüm. Yeni kankanın sana mesaj atmadığına inanamıyorum."

Hunter başını salladı. "Bugün kardeşinle konuşmadım. Seni sokakta cinayet işlemekten alıkoymakla meşguldüm. Bilirsin, birinin yaptığı gibi. Sadece meşguldüm, meşguldüm, meşguldüm."

Jake homurdandı. Sokaktaki saldırı için özür dilemiyordu. O şerefsiz dayak yemeyi sonuna kadar hak etmişti.

"Parmak eklemlerin biraz morarmış görünüyor," dedi Hunter. "Parmaklarını adamın suratına defalarca çarparken onları incittin mi?"

"Wren'e çarptı. Lanet bir kamyonla." Sonra da pislik ona yumruk atmıştı. Adam hâlâ nefes aldığı için şanslıydı. Düşünsenize, Hunter orada olmasaydı, belki de o pislik nefes almıyor olacaktı.

Ölüler sorulara cevap veremez. Honey bu konuda haklıydı. Gerçi şimdiye kadar Adam Rule'dan pek işe yarar bir bilgi elde edememişlerdi.

"O kamyon kabuslarımda yaşayacak." Wren sandalyeyi geri çekip küçük bir masanın yanına oturduğunda bir sandalye ayağı gıcırdadı. İlk geldiklerinde bar karanlıktı ama şimdi içerisi aydınlanmıştı. Burası normal bir gecede yediye kadar açılmazdı. Bu pek de normal bir gece sayılmazdı.

Saçlarını geriye doğru itti. Çenesindeki morluğu görmek Jake'i öfkелendirdi.

"Hâlâ her şeyin seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun, Jake?" Wren sordu. "Çünkü kesinlikle benim geçmişime odaklanmış görünüyor."

Cevap vermek için dudaklarını araladı.

Sonra ikizi arka ofisten çıktı. Arka kapıdan gizlice girdiğini düşündüm. Tipik Eb. Kilitler onu asla dışarıda tutmazdı.

"Bu kesinlikle bizimle ilgili," diye güvence verdi Eb. "Bu sefer sadece narsist pislikler değiliz. Saldırıları bizim yaptıklarımız yüzünden oluyor."

Wren'in başı ona doğru döndü. Ayağa fırlarken dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Eb!" Birkaç dakika önce yüz hatlarında beliren yorgunluk kaybolmuştu.

Kardeşinin yüzünde de ona uygun bir gülümseme belirdi. Ve sonra Eb, Wren'e doğru koştu. Onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

"Ah, dostum." Hunter Jake'e yaklaştı. Uzun barın yanında durdular. "Şu anki ifadeni bir görebilseydin." Sessiz bir ısılık çaldı. "Sakin ol. Seni tekrar öldürmekten alıkoyacak havada değilim. Günde bir kez benim limitim olacak."

Kardeşini öldürecek değil ya. Ama Eb her an Wren'e sarılmayı bırakabilir. Her an. Dakika.

"Kıskançlık sorunları, tamam. Sende de var."

Sarılma daha ne kadar devam edecekti? Jake bir adım öne çıktı.

Eb sonunda Wren'i bıraktı ama sadece eli yukarı kalkıp çenesinin altına kıvrılabilsin diye. Gözleri kısıldı ve sonra Jake'e doğru öfke dolu bir bakış fırlattı. "Sana onu *korumanı* söylemiştim," diye öfkelendi Eb. "Ne diye morarmış ki? Senin tek bir işin vardı, dostum. Bir tane. 'Wren'i koru.' Kolaydı. Bitti. Bitti."

Jake bardan bir adım daha uzaklaştı. Daha büyük, neredeyse ağır bir adım. "Sakin mi? İlk gece onu kaçırmaya çalışan iki saldırgan vardı! Onları ondan uzaklaştırmak için atlamak zorunda kaldığımda şehre daha yeni varmıştım!"

"Tamam, onun kışını tekmeleyeceksin." Hunter bar taburelerinden birine oturdu. "Hesap. Hadi . Sana söyledim, günde bir kez benim limitim. Benden hiçbir müdahale almayacaksın."

"Kolay mı?" Jake kelimeyi bir kez daha tekrarlarken neredeyse boğulacaktı. "Olayı tam olarak anladığınızdan emin olmama izin verin. Onu sahilde ve ertesi gün amcasının evine gittikten sonra, orada bir hıyar onu bekliyordu. Onu öldürdüm." Jake kardeşine doğru yürüdü. "*Kolay mı?*" Ama bu tek kelime onu çok kızdırmıştı. "Bugün lanet olası bir kamyon pusu kurarak üzerimize geldi. Duydun mu bunu? Bir kamyon."

Eb de ona doğru hışımla yürüdü. "Evet, *kolay* dedim. Bu Wren. Sadece peşindeki piçleri ortadan kaldır ve günü kurtar. Tamamdır."

Jake elini Hunter'a doğru fırlattı. "Gönderdiğin aptal destek onu öldürmeme izin vermedi!"

"Kahretsin." Hunter'dan. "İkiniz de dik dik bakınca sizi gerçekten ayırt edemiyorum. Hey, Wren? Onları kendi etraflarında döndürsek, bir bakışta hangisinin kötü, hangisinin iyi ikiz olduğunu anlayabilir misin?" Alaycı sözler.

"Evet." Wren'den. Basit. Dürüst. "Onları her zaman ayırt edebilirim. Ama ikizi de kötü değildir."

Bu konuda çok yanılıyordu. Gerçek şu ki ikisi de kötüydü ve ikisi de bu gerçeği biliyordu. Ama önemli olan tek şeye gelmenin zamanı gelmişti... "Wren'in peşinde kim var?" Jake dişlerini sıkı.

Eb'in çenesi daha da gerildi. "Yıllar boyunca seninle birlikte pek çok kötü insanı elediğimizi düşünürsek, şüpheli listemiz biraz uzun olma eğiliminde," diye karşılık verdi Eb. "Ama olası seçeneklerimizi daraltıyorum. Yavaş ama emin adımlarla. Birlikte ortadan kaldırdığımız biri olmalı diye düşündüm."

Zamanında bazı gerçek piçlerin işini bitirmişlerdi. Uyuşturucu kaçakçıları. İnsan tacirleri. Yerli teröristler. Özellikle bir tanesi bir tarikat lideriydi. Tüm müritlerinin onun emirlerine itaat etmesini ve kendilerini öldürmelerini sağlamaya niyetliydi. Jake ve Eb onu, çocuklar da dahil olmak üzere herkese zehirli içecekler servis etmeden hemen önce durdurmuşlardı.

Eb, Hunter'a doğru baktı. "Ben şehre varana kadar kardeşimi ve Wren'i koruduğunuz için teşekkürler."

"Gizli bir operasyonla meşguldün." Bir omzunu rahatça attı. "Sıkılmışım. Declan ve Marley tatile çıkmam için ısrar etti. Boş ver onu. Zaten tipik bir tatil de istemiyordum." Rahatça tabureye yaslandı. "Güncel olaylardan ne kadar haberdarsın bilmiyorum ama. Biri ona hızlı ve kirli versiyonu vermek ister mi? Yoksa işi ben mi yapayım?"

"Babam bir seri katildi." Wren morarmış çenesini kaldırdı. "Birisi sırrımı öğrendi ve her yerde bunu yayıyor."

Eb göz kırptı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Evet, üzgünüm bebeğim."

Jake'in omuzları sertleşti. "Üzgün müsün? Hepsi bu kadar mı?" Kesinlikle daha fazlasını bekliyordu.

"Oh, ne? Daha dramatik mi olmalıydım? Olamaz. Bu haberi çok uzun zamandır biliyordum." Eb uzanıp onun omzuna dokundu.

"Bekle, *biliyor* muydun?" Wren'in yaşadığı şok çok açıktı. Eb'in elini, o kendisine dokunamadan savuşturdu. "*Çok uzun zamandır mı?*"

Jake de aynı şokun vücuduna yayıldığını hissetti. "Neden bir şey söylemedin? Neden bana söylemedin?" Bu da neydi böyle?

Eb şimdi ona kaşlarını çatı. "Belki de paylaşacak sırrım olmadığı içindir? Belki de nasıl tepki vereceğini bilmediğim içindir, kardeşim? Belki de Wren'in adını herhangi bir şekilde andığımda genellikle hırladığın içindir ve onun söz konusu olduğu durumlarda seni daha da huysuz bir herife dönüştürecek bir şey söylemek ya da yapmak istemedim."

Jake yumruk atmak için yumruğunu geri çekti. "Jake." Wren başını salladı.

"Yapma."

Ama kardeşini yere sermek istiyordu. Çok fazla öfke, adrenalin ve tabii ki *korku* hâlâ damarlarında dolaşıyordu. O enkazın artçı sarsıntıları, Wren'i neredeyse *kaybedecek* olması, onu uçurumun kenarına itmişti ve sonra da hemen aşmıştı. Hunter sokakta olmasaydı, Jake onun Adam Rule'u öldürebileceğini biliyordu.

Bu dünyada kimse Wren'i incitemez.

Elini onun göğsüne koydu.

"Wren'in geçmişini kabul edemeyeceğimi mi düşündün?" Jake sesinin komik çıktığını biliyordu. Çok sert. Çok düz. Çok gırtlaktan. "Yanılıyorsun, ahmak. Onun her parçasını kabul edeceğim, her zaman." Onun gözlerinin içine baktı. O güzel, kara gözlere. Sevdği gözlere. Sevdği kadının.

"Ah, evet." Eb boğazını temizledi. "Şunu açıklığa kavuşturayım. Onu kabul etmen konusunda endişelenmedim. Hiç endişelenmedim. Ben tamamen aklını kaybetmenden endişelendim. Söz konusu Wren olduğunda, mantıklı davranışlar senin dostun değildir."

Wren'den uzağa bakmalı. Kardeşine siktirip gitmesini söylemeliydi. Ama yapmadı. Önemli olan şeye bakmaya devam etti. Wren'e.

"Bu da bir örnek," diye iç geçirdi Eb. Biraz daha yaklaştı. Jake'i böğründen dürtükledi. "Sana söylemedim çünkü dışarı çıkıp onu avlamaya çalışacaktın."

Baba."

Evet. Kesinlikle.

"Onu öldürmek isterdin."

Bunun neresinde sorun vardı? Jake bir sorun göremiyordu.

Eb, "Ve bu benim paylaşmam gereken bir sır değildi," diye tekrarladı.

Wren'in başı ona doğru döndü.

Onu yerinde tutan o derin, ruhunu çalan gözler olmadan Jake gözlerini kırptırdı.

"Gerçeği nasıl öğrendin?" Wren sordu.

"Milo, Sweetheart Slasher'ı aramaktan hiç vazgeçmedi. Bir gün, onunla bazı federal dostları arasındaki özel bir görüşmeyi bölmüş olabilirim. Böldüm derken, olmamam gereken bir yerdeydim demek istiyorum. Şeytani kalbimi dinliyordum." Omuz silkti. "O konuşmadan sadece bazı parçalar aldım ama ben bir buldogum. Araştırmaya başladım. Bu, kardeşimiz Marley'in saldırısına çok yakın bir zamandı."

Wren, Jake ve Eb'den uzaklaştı. Hemen. "Evet." Eb başıyla onayladı.

Hunter sessizce onları izledi.

"Olan buydu." Eb Wren'i işaret etti. "Sen ve Marley her zaman arkadaştınız. Gerçi sen bana ve Eb'e daha yakındın ama Marley'i her zaman çok sevdiğini biliyorum."

"Marley harika biri," diye mırıldandı Wren, ağır bir tutam saçını geriye iterken. "Herkes ona bayılıyor."

"Özellikle de Declan." Hunter milyarlarca ilgili bu bilgiyi eklerken başını eğdi. "Kız onun saplantısı." Durakladı. "Muhtemelen akıl sağlığı da. Takıntı ve akıl sağlığı. Birbirlerini dengeliyorlar, yani bu da var."

Bir zamanlar Jake bu sözlere gülebilirdi. Bir kadının bir erkeğin hem saplantısı hem de akıl sağlığı olabileceği fikri? Çok saçma.

Ama, evet... *doğru*.

Bakışları Wren'in üzerinde gezindi.

Evet. O benim takıntım ve akıl sağlığımınla bağlantım.

Çünkü Wren'e bir şey olursa, kontrolü yok olacaktı. Sırada akıl sağlığı vardı. Ve onu kaçıran aptalları tamamen yok ederken ardında bırakacağı katliam? Ona kim zarar vermişti? Korkunç olurdu. Yıkıcı.

"Marley'i önemsiyordun, ona olanlardan nefret ediyordun ama Marley'in saldırısından sonra onun yanına gitmekten korkuyordun. *Nedenini merak ettim.*" Eb, Wren'i incelemeye devam ederken çenesine vurdu. "Sen ihtiyacı olan bir arkadaşını terk edecek tipte biri değilsin. Yani, tabii ki onun için geldin. Her zaman . Ama çok tereddütlüydün. Çok dikkatliydin. Hiç de normal biri gibi değildin. Milo'yla bu konuda konuşacaktım ve o sırada duymamam gereken bir şey duydum." Kaşları aşağı doğru çekildi. "Ne düşündün? Marley gerçeği öğrenirse seni yanında istemeyeceğini mi?" "Gerçeği." Wren dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet." Başını salladı. "Evet, Marley'nin bir seri katil tarafından saldırıya uğradığını sanıyordum. Kötülükle yakından ve kişisel olarak yüzleşmek zorunda kaldı. Ve ben de onun arkadaşımıymışım gibi davranıyordum, oysa gerçek şu ki muhtemelen benim de içim en az onun saldırganı kadar çarpıktı.

hiç olmadı."

"Saçmalık." Jake'ten anında bir cevap.

Herkes ona baktı. Güzel. Wren'in kafası en hızlı ona doğru dönmüştü.

Artık herkesin dikkatini çektiğine göre, Jake tekrar söyledi, "Saçmalık." Kızın eline uzandı. Ağzına götürdü. Parmak eklemlerini öptü. "Seninle ilgili çarpık bir şey yok. Sen benim dünyamdaki en iyi şeysin. Sen baban değilsin, Wren."

"Oradaydım. *Oradaydım.* Kanatlarım yok." Gözlerini dolduran yaşlardan kurtulmak için hızla gözlerini kırptırdı.

"Benim için öylesin. Sen benim meleğimsin ve her zaman da öyle oldun." Onu daha yakına çekmek için elini tuttu. "Beni kurtaran koruyucu melek

On altı yaşındayken." Başını eğdi ve dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

"Ahem."

Eb boğuluyor gibiydi. Birinin ona yardım etmesi gerekiyordu. Belki Hunter bu iş için devreye girerdi. Eb'in sırtını tokatlayabilirdi. Ya da onu yere sererdi. Jake, Wren'le öpüşmesinin sürmesine izin verdi.

Ta ki göğsüne hafifçe bastırana kadar. "Jake?" Ağzı onunkinden çekildi. Gözleri onunkileri aradı.

"Ahem."

Yine Eb'den.

Jake başını çevirdi. Bakışları Eb'inkilerle buluştu. Eb'in kaşlarının arasında derin bir yarık açıldı.

Hunter'ın iç çekişi barda yankılandı. "Bu yüzden birinin adama olayların hızlı ve kirli bir özetini vermesi gerektiğini söylemiştim. Yardım edeyim mi?"

Eb'in çatık kaşları derinleşti. "Az önce Wren'i mi öptün?" Kesinlikle öptü.

Hunter hiç kimseye ve herkese "Evet, yardım edeceğim," dedi. "Büyük olaylara odaklanın. Hazır mısınız? Başlıyoruz. Wren'in arkadaşı Makayla dün gece kaçırıldı. Evindeki sahne, Sweetheart Slasher'ın saldırılarının bir kopyası gibi görünmesi için ayarlandı." Hunter ayağa kalktı ve onlara doğru yaklaştı. "Kaçırılma mahallinden ayrıldıktan sonra Wren ve Jake pusuya düşürüldü. Bu arada, destek görevlerimde tamamen başarısız olduğum yer burası. Bunun için özür dilerim. Bir kamyonun üzerlerine doğru gelmesini beklemiyordum. Böyle bir senaryo için plan yapmak zor."

Eb gözlerini kırıştırdı. "Bir kamyon mu?" Sonra Jake ile Wren'in arasını işaret etti. "Nedir bu? Bu öpücük mü?"

Hunter ona, "Odaklanma sorunun var," dedi. "Kamyonda kalalım. Kamyonu kullanan zanlı, kız kardeşini Tatlı Yürek Katili'ne bir aile üyesi gibi görünüyor." Hunter omuzlarını geriye attı. "Declan birinin Wren hakkındaki gerçeği internette yaydığını söyledi. Belli ki o kişi

şimdiki hayatını mahvetmek için geçmişini eşeliyordu. Bugünkü katil sürücü de bu amaç için başka bir araçtı. İçinde kaynayan çok fazla öfke ve nefret vardı. Tek yapmanız gereken onu doğru yöne yönlendirmektir." Bakışları Wren'in üzerindeydi. "Onun yönü." Ağzı gerildi. "Şimdi o hapiste, biz buradayız ve bize şüpheli listenin başında kimin olduğunu tam olarak söylemeye ne dersin, Eb? Bizi şüphe içinde bırakma rutinini bırak. Çünkü ne tür tehditlerle karşı karşıya olduğumu bilmek isterim, böylece, bilirsin, kamyon gibi şeyler beni gafil avlamaz. Sürprizlerden nefret ederim. Kişilik tuhaflığı."

Eb, "Daha önce bu kadar konuşkan olduğunu hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

"Ne diyebilirim ki? Tehlike beni konuşkan yapar. Aynı zamanda beni sinirlendiriyor. Ya da belki sürprizler yüzünden hala kırgınımdır."

"Evet, ben de onlardan nefret ediyorum," diye onayladı Eb. Çatlak kaldı. "Kamyon şoförü kimdi?"

Wren, Eb'e "Adam Rule," diye cevap verdi. "Kız kardeşi Carrie, Sweetheart Slasher'ın bilinen son kurbanıydı."

"Ve bence bizimle bu oyunu oynayan piç Wren'in sırlarını bir süredir biliyordu. Tüm bunları ayarlamıştı. Bu öylece ortaya çıkmış bir keşif değil." Jake bundan emindi. "Onun hayatını tamamen mahvetmeye çalışıyor."

"Babamın yaptığı şey yüzünden beni yok etmeye çalışıyor!" Wren'in yüzü kızardı. "Yine her şeyin benimle ilgili olduğunu söylüyorsun, seninle değil..."

"Wren, resimlerini içeren e-postalar aldım. Ödeyeceğimi söyleyen mesajlar. Jake'in ." Eb'in sesi onun sözlerini alışılmadık derecede acımasızdı. "Güvenli bir sistem üzerinden gelmişler. Teknoloji ustası Declan Flynn bana yardım etse bile izlerini sürmek neredeyse imkânsız. Şu ana kadar keşfedebildiğimiz tek şey mesajların bu bölgeden geldiği. Tüm dünyaya yayılmışlar, ama Declan sonunda kaynağı daralttı. Peki ya kaynak? Mesajlar mı? *Bu* bardaki bir bilgisayardan geldiğine yemin ediyor. Ya da 100 metre içinde bir yerden."

barın yarıçapı. Ancak her gün çok sayıda insanın buraya girip çıktığını göz önünde bulundurursak, bu tam olarak ihtiyacımız olan dumanı tüten bir silah değil."

Wren'in kirpikleri dalgalandı. "Sana ödeme yapmam için kullanıldığımı özellikle mi *söylediler*?"

"Evet," diye itiraf etti. Nefes verdi. "Aslında daha fazlası vardı." Jake'e doğru bir bakış fırlattı. "Çıldırma, tamam mı?"

"Buna söz veremem." Söz veremem.

"Aldığım mesajlarda daha fazlası da vardı. Sadece, adını veremeyeceğim bir ülkede küçük bir terörist tarikatıyla lanet bir çatışmanın ortasındaydım. Bir CIA operasyonu göz açıp kapayıncaya kadar hızla kötüye gidiyordu."

Göz kırptı. Jake onun çok hızlı göz kırptığını düşündü.

Jake ayrıca kardeşi bu hikâyenin geri kalanını hemen anlatmazsa çılgına döneceğini düşünüyordu.

"Bana Jake ve benim bu kişinin tüm dünyasını yok ettiğimiz söylendi. Ve bu yüzden senin dünyanın da yok olacaktı, Wren. Tüm arkadaşlarını kaybedeceksin."

Jake'den bir adım geri çekildi. "İşini

kaybedersin." Küçük bir adım daha.

"O zaman hayatını kaybedersin."

"*Olmayacak*," diye yemin etti Jake.

"Evet, sana buraya gelip *Wren'i korumanı* söylememin nedeni de bu olabilir." Eb uzun bir nefes daha verdi. "Bu kişinin dünyasını yok ettiğimiz için, bu ahmak *bizim dünyamızı* yok etmeye niyetli."

"Ben senin dünyanın değilim!" Wren patladı. "Bu *benim* hayatım! Bana ne olacağı *senin dünyanı* değiştirmez!"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Eb gözlerini kısarak ona

baktı. "Seni seviyorum." Kardeşi bu lanet kelimeleri her zaman çok

kolay söylerdi ve-

"Jake de öyle," diye açıkladı Eb. Çok rahat bir şekilde. Sanki az önce gökyüzünün mavi olduğunu söylemişti. Herkesin bilmesi gereken bir şey. "Sadece ben seni benim için her zaman olduğun gibi inanılmaz bir arkadaş gibi seviyorum. Jake ise seni çılgın bir saplantı gibi seviyor."

Wren'in ağzı açık kaldı.

"Tact," diye mırıldandı Hunter, "bundan daha fazla almalısın. Ben de yanlışlıkla senin büyüleyici ikiz olduğunu düşünmüştüm."

"Cazibe için zaman yok." Eb'in dikkati onun yüzünden ayrılmadı. "Bize karşı kullanılıyorsun, Wren. Bu saçmalık ve adil değil ama oluyor. Jake ve ben pek çok hayatı mahvettik. Avladığımız insanlar suçluydu. Sokakta dikkatsizce yürüyen birinden bahsetmiyorum. Sadist, güçlü ve çok tehlikeliydiler. Bu insanların genellikle hayal edebileceğinizden daha geniş bir ağırları vardı. Tüm bağlantılarını ortadan kaldırmak imkansız olabilir. Tüm yarım kalmış işlerin izini sürmek samanlıkta iğne aramaya benzer. Ama bizim şu anda yaptığımız da bu. O iğneyi arıyoruz. Declan yardım ediyor. Milo'nun federal bağlantıları yardım ediyor. Bana borçlu olan CIA personeli yardım ediyor."

Wren geri çekiliyordu ama şimdi Jake'e doğru atıldı. Onun kollarından tuttu. "Bu doğru değil." Onun bakışlarını aradı.

"Oh, bu doğru," diye devam etti Eb. "Ve şu anda avcının ortadan kaldırdığımız kişilerden birine yakın olan biri olması gerektiğini biliyoruz. Bir arkadaş, bir aile üyesi, bir sevgili. Güçlü, duygusal bir bağ olmadıkça bu büyük, dramatik intikam yollarına gitmezsiniz."

Wren Jake'e, "Beni sevmiyorsun," dedi.

Arka dişleri birbirine çarptı. "Sen... beni istiyorsun," diye ekledi.

"Şüpheli listesinde bulunan sadist katiller hakkında konuşmaya çalışıyorum," diye araya girdi Eb. "Beni dinliyor musun?"

Jake'e tekrar, "Beni sevmiyorsun," dedi. "Sorun değil. Beni sevmeni beklemiyorum."

"Neden olmasın?" Jake talep etti.

Kızın gözleri büyüdü.

Evet, kardeşi sonunda çenesini kapatmıştı. Jake için biraz konuşma zamanı gelmişti. "Sen tanıdığım en sevimli kadınsın."

Ağzı açıldı. Kapandı.

"Ve, evet, seni *seviyorum*." İşte oldu. Bitti. Söyledim. Ve bunu söylemek çok iyi hissettirdi. Ama bakışlarını Wren'den ayırdı ve kardeşine dik dik baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Bu daha önce söylediğim kısma geri döner... Konu Wren olduğunda, mantıklı davranışlar senin arkadaşın değildir. Lisedeyken ayak parmağını bile yere vursa, çılgına dönüyordun. Yani, evet, şu anda olan her şeyin seni patlamanın eşiğine getirdiğini anlıyorum."

Az bile söylemiş. Bakışları tekrar Wren'e kaydı.

"Sen... beni seviyor musun?" Wren sordu. Sözcükler de ifadesi kadar şaşkındı.

Bu, Eb ve Hunter onlara bakarken yapmak istediği bir konuşma değildi. "Wren..."

Sert, umutsuz bir vuruş barın ön kapılarını salladı. Başını gürleyen sese doğru çevirdi. Onlar geldikten sonra kapıları kilitlemişti. Mekânı iyice aramış ve arka kapıları da kilitlemişti.

Ama Eb içeri girmeyi başarmıştı, sorun yoktu.

"Kulağa pek dostça gelmiyor," diye mırıldandı

Hunter. Az bile söyledim.

Eb çoktan silahını çıkarmıştı.

Şiddetli vuruşlar devam etti. Ancak bunu "*Wren!*" takip etti. Şiddetli bir bağırış. "Wren, ben Tom! İçeride misin? Wren? Jake! Jacob Jones! Lütfen, orada ol! *Wren, sana ihtiyacım var! Sana ihtiyacım var!*"

"Bu da ne böyle?" Jake ön kapıya doğru yürümeye başladı. Wren de hemen arkasından onu takip etti. Silahlı bir Eb de öyle. Ve Hunter.

Kapı tekrar sallandı.

Jake Hunter'a, "O mutlu kıcını benim evimde gösterdiğin zamankinden bile daha sert vuruyor," dedi.

Kapılardan biri inledi. Titredi.

"O adam kapıyı çalmıyor." Hunter kesindi. "Daha çok kapıya bir şeyle vuruyormuş gibi geliyor? Ne yapıyor bu adam, omzunu kapıya mı vuruyor?"

Jake iki büyük giriş kapısından birini açtı. Tom aceleyle içeri girdi. Koşuyordu ve evet, görünüşe göre ağır kapıyı açmak için çılgınca bir çabayla omzunu kapıya çarpmıştı. Kapı daha fazla yerinde duramayınca ileri fırladı, tökezledi ve yere düştü.

"Tom Hadden?" Eb kaşlarını çatarak ona baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

Tom başını geriye attı ve Eb'e ters ters baktı. Sonra ayağa kalktı. Saçları sanki çekiştiriliyormuş gibi garip açılarla sallanıyordu. Yüzünde çizgiler vardı ve gözleri gölgelerle kaplıydı. "Biri sevdiğin kadını aldıktan sonra nasıl baktığımı anlat bana." Nefesi kesildi. Sonra Jake'i işaret etti. "Seni."

"Ben... ne?" Jake barın dışına baktı. Kimseyi görmedim. *Görünüşe göre* sanki Tom yalnız gelmiş gibi. Kapıyı kapattı. Sürgüledi.

"Rehine kurtarma konusunda uzmansınız. İnsanları cehennem çukurlarından çıkarıyorsunuz." Elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları daha da dikleşti. "Sana ihtiyacım var. Makayla'mı geri getirmelisin."

Jake, Eb ile uzun uzun bakıştı. Sonra neredeyse titreyen Tom'a odaklandı. "Hepimizin istediği hedef bu."

"Evet, bu benim için bir hedeften daha fazlası. *Bu bir gereklilik.*" Düzensiz bir nefes. "Ve onun nerede olduğunu biliyorum. Sadece onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. İşte burada sen devreye giriyorsun." Omuzları niyetle dikleşti. "Sana istediğin kadar para öderim ama şimdi gitmelisin. Makayla'mı cehennemden çıkarmalısın. *Onu kurtarmalısın.*"

Ckapt'ca Ni "ct'cc"

JAKE ONU SEVIYORDU. EB, WREN'İN GEÇMİŞİNİ UZUN BİLİYORDU.

Tom da Makayla'nın nerede tutulduğunu biliyordu. Şoklar gelmeye devam ediyordu.

Wren derin bir nefes aldı. *Odaklan.* Arkadaşı-Makayla yaşıyordu. Onu kurtarabilirlerdi. Bu kâbusu durdurabilirlerdi. Makayla'nın sonu diğerleri gibi olmayacaktı. Eve dönecekti.

Eve gitmesi gerekiyordu.

O diğer kurbanlar gibi değil. Sweetheart Slasher yüzünden asla eve gelemeyecek başka bir kurban değil.

"Honey'i aramalısın," dedi Jake Tom'a. Sesi kararlıydı. "Onu ve yardımcılarını al, Makayla'nın tutulduğu yere baskın düzenleyelim."

"Hayır!" Tom'dan neredeyse bir çığlık. Parmakları titriyordu. Düzeltiyorum, bütün vücudu titriyor gibiydi. "Anlamıyorsunuz! Arayan kişi polis, şerif yardımcısı ya da o türden bir şey görürse Makayla'nın öleceğini söyledi! Ölülmüş! Fark edilmeleri riskini göze alamam. Makayla'nın hayatını riske atamam. Bunu yapmak zorundasın. Yapabileceğini biliyorsun. Bu işi her zaman yapıyorsun! Gizlice girersin, kurbanları alırsın ve gizlice çıkarsın. Tamamdır. Kahretsin, bitti. *Lütfen.*" Sesi kesildi. "Sana burada yalvarıyorum. Makayla benim dünyam. Onu dışarı çıkarman gerek. Biliyorum."

nerede olduğunu. Sana her şeyi anlatacağım. Onu kurtarabilirsin. Onu kaçırın piçi yakalayabilirsin. *Hepsini yapabilirsin!*"

Hunter ona, "Yavaşla," diye öğüt verdi. Bakışları Tom'un üzerinde gezinirken kapüşonluydu. "Biraz nefes al. Bayılacak gibi görünüyorsun. Ne yaptın, bara kadar koştun mu?"

"Tüm şehirde Jake ve Wren'i aradım! Jipini bulamadım!"

"Evet, çünkü oldu. Tekrar söylüyorum, derin ve sakinleştirici nefesler almalısın."

"Lanet nefesler! Eğer harekete geçmezsek nişanım ölecek!"

Wren'in kalp atışları kulaklarında çınladı. "Parmağını buldun mu?"

"*Ne oluyor lan?*" Tom bembeyaz kesildi. "Ne tür bir insan böyle sorular sorar?"

Bir seri katilin kızı.

Belli ki Honey Tom'a bu özel kartviziti beklemesini henüz söylememişti.

"Bir telefon aldım. *Bir telefon araması.* Ses-" Tom durdu.

Ürperdim.

"Robotik mi?" Jake yumuşak bir sesle sordu. Tom'un gözleri kısıldı.

"E-evet." Jake başını salladı.

"Makayla'yı duydum ama. Onunla *konuştum*. Yaşıyor. Nerede olduğunu biliyorum. Ve onu çıkarabilirsin. Ses... Bana adresi verdi ama ben süpermen değilim. Eğer acele edersem, ikimiz de ölürüz. Bunu biliyorum. *Ben de biliyorum*. Makayla'nın evindeki bazı insanların konuşmalarını duydum." Bakışları Wren'e kaydı, sonra sanki ona uzun süre bakmaya dayanamayacakmış gibi uzaklaştı. "Bir ortaya çıkan şu gerçek suç manyakları. Babasının çiftleri kaçırdığını söylediler. İkisini de öldürmüş. Birini diğeriyle birlikte olması için kandırmış. Bunun bir oyun olduğunu anlıyorum. Çarpık bir oyun. Eğer acele edersem, o zaman

Makayla ve ben ikimiz de öleceğiz. *Makayla ölemez.*" Öne doğru fırladı ve Jake'in gömleğinin önünü yakaladı. Elleri gömleğin kumaşına dolandı. "Sana ödeme yapacağım. Tıpkı diğer lanet müşterilerin gibi! *Ne istersen öderim!* Sadece git ve Makayla'mı getir. Kurtar onu. Sana yalvarıyorum."

* * *

"BUNU SEVMİYORUM," dedi Eb, sesi sadece Jake'in kulaklarına ulaşıyordu. Hâlâ bardaydılar ama Jake orada uzun süre kalmayacaktı.

Kurtarması gereken bir rehine vardı. İndirmesi gereken bir katil. Durdurması gereken bir kâbus. "Seninle gelmem gerek," diye ekledi Eb.

Oh, kahretsin, hayır. Jake silahını emniyete aldı. Sol ayak bileğine bir bıçak bağlamıştı. Az önce emniyete aldığı silahı omzuna çektiği kılıfına yerleştirdi. Milo'nun barının kullanışlı yanı neydi? Milo, barın arka tarafında, özel bir odada, paranın satın alabileceği en iyi silahlarla dolu gizli bir kasa bulunduruyordu.

Yasal ve yasadışı silahlar. Jake "alabildiğin kadar al" büfesinde kendine yardım ediyordu. Sağ ayak bileğine bir kılıf daha taktı. Kot pantolonunun paçasını indirmeden önce içine küçük bir silah sıkıştırdı.

"Jake, senin için en iyi yedek benim ve bunu sen de biliyorsun."

Doğru. Arkasını kollaması için ikizinden daha fazla güvendiği kimse yoktu. Eb en iyisi olduğu için onun gözlerinin içine baktı ve basitçe "Wren'i koru" dedi.

"Siktir."

"Yanında en iyi korumanın olduğunu bilmeden bu bardan çıkamam. Sen kalmalısın. O hıyar Hunter'ı da yanımda götüreceğim. Kavgada iyidir." İkisi de Hunter'ın geçmişinde nasıl bir karanlık şiddetin beklediğini çok iyi biliyordu.

"Hunter ben değilim."

"Hayır, ama işimizi görür. İçeri gireceğiz, tehdidi ortadan kaldıracamız ve gelini eve getireceğiz." Tamamdır. Ve tehdidi ortadan kaldırmak derken, evet, Jake kalıcı olarak demek istiyordu. Bu planın arkasındaki beyni ortadan kaldırmaya niyetliydi. "Sahildeki ilk gece iki adam Wren'i kaçırmaya çalıştı. Wren'in arkamda gördüğü adamı hiç görmedim."

"Diğer saldırgan da kasabadaki küçük morgda yatıyor, kontrol edin. Anlaşıldı. Tam olarak olması gereken yerde."

Jake homurdandı. Kasadan kurşun geçirmez yeleklerden birini aldı. Yaşlı Milo Amca. "Honey ölen adamın tüm bağlantılarını ve takma adlarını araştırıyor. Şimdiden parmak izlerini buldu. Kiralık bir haydut gibi görünüyor. Adı Colin Miller. Bir sürü hırsızlık yapmış, saldırı geçmişi var. Karakolda bana onun, birisi borcunu ödemediğinde işe alınan tiplerden olduğunu düşündüğünü söyledi." Sorgulamadan önce açıkladığı bilgi. *Bir mesaj mı göndermek istiyorsun? Biraz acı mı? Colin Miller aradığınız adamdı.*

Sadece başka hiçbir mesaj iletmeyecekti.

"Anlıyorum." Eb de o tipi tanıyordu. Açıkça. "Emirlere uyan ama gerçek bir gücü olmayan kiralık kas gücü mü?"

"Evet. Bu da bana ortağının da kiralık katil mi yoksa elebaşı mı olduğunu merak ettiriyor."

"Bir an için onun kiralık olduğunu varsayalım. O bir kişi. Lider ise ikinci kişi. Muhtemelen kanatlarda bekleyen daha fazla adamı vardır çünkü belli ki bir planlamacı ve *peşimizden* geliyor." Eb kaşlarını çattı. "Biz kolay hedefler değiliz."

Hayır. "Kolay olan sıkıcıdır."

"Aynen öyle." Eb yanağını içine çekti. "Yani kısacası, tam bir orduyla karşı karşıya kalabilirsiniz. Seni kaç kişinin bekleyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve sen Hunter'la dışarı çıkıp savaşıırken benim burada başparmağım kıcımda oturmamı istiyorsun."

Jake kurşun geçirmez yeleği yakındaki bir masanın üzerine koydu ve kardeşinin tam önünde durmak için hareket etti. Doğrudan aynı gözlerin içine baktı ve "Wren'i koru" diye emretti.

Omuzları çökerken Eb tekrar "Siktir," dedi.

Söylenmesi gereken daha çok şey vardı ama fazla zaman yoktu. Bir kadının hayatı tehlikedeyken olmazdı.

Tom Makayla'nın yerini tam olarak bildiğine yemin ediyordu ama adam henüz bu ayrıntıları paylaşmamıştı. Bu konuda oyalanıp duruyordu. Jake'in Honey ve yardımcılarını çağırmayacağından emin olmak için bekliyordu.

Şimdiye kadar kaçırın kişinin onunla temasa geçtiğini söylemişti. Makayla'nın serbest kalmasını istiyorsa Tom'un kendini takas etmesi gerektiğini söyledi. Yaşlı Tom bile bunun saçmalık olduğunu anlamıştı. Takas falan olmayacaktı. Sadece ölüm olacaktı.

Tom'un beni bu kadar umutsuzca aramasının nedeni de buydu. Adam Jake'in numarasını ele geçirmemişti. Önce Jake'in evine, sonra da bara gitmişti.

Bana ve Wren'e ulaşmak için bir kapıyı kırmaya hazırды.

"Wren'i istediğini sanıyordum," dedi Jake. Bu sözleri geri almalıydı. Kesinlikle bu konuşmanın zamanı değildi. Bunu anlıyordu. Ama... "Onun için seninle dövüşecektim, bilesin diye söylüyorum."

"Tabii ki onu istiyordum." Ama sonra Jake ellerini kaldırıncı Eb geri çekildi. "Sakin ol, kardeşim. *İstedim.* Geçmiş zaman. İstemek değil, arzulamak. Yani, ben azgın bir gençtim ve o her zaman vanilya ve bal gibi kokardı ve bana o büyük, karanlık gözleriyle baktığında, dışarı çıkıp ejderhaları öldürmek isterdim."

Kardeşini öldürme. Kardeşini öldürme.

"Eskiden ondan nefret ettiğini düşünürdüm," diye ekledi Eb.

Jake, Eb'in bu itirafı karşısında yutkundı. "Wren'den asla nefret edemem."

"Evet, zaman ve olgunluk bunu fark etmemi sağladı. Bazen, sen Birini çok istiyorsunuz ve o kişiye sahip olamayacağınızı düşünüyorsunuz, öfke

ve ihtiyaç içinizi burkuyor, değil mi?"

"Wren'i istediğini sanıyordum," diye tekrar mırıldandı. "Bu yüzden ellerimi ondan uzak tuttum. Ben iyi bir kardeşim."

Eb homurdandı. "Bu saçmalığı bir dene. Eğer ellerini ondan uzak tuttuysan, bunun sebebi ben değilim. Güzel deneme."

"Seni seviyorum, aptal. Seni asla incitmek istemem."

Eb omzunu tuttu. Sıktı. "Güzel şeyler söylemeyi bırak. Dışarı çıkıp birini öldürmelisin ki *ikimizin de* sevdiği kadın güvende olsun ve en iyi arkadaşlarından birini geri alsın." Ama Jake'i bırakmadı. "Beni incitmek istemedin çünkü sen iyi olansın."

Duruma rağmen Jake güldü. "Saçmalık. Herkes senin-"

"Gülümseyerek yalan söyleyen mi?" Eb'in dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. Gülümseme gözlerine hiç ulaşmadı. "Kalabalığa uyum sağlayabilen, gülebilen ve şaka yapabilen ama aslında tek yaptığı diğer herkesi taklit etmek olduğu için içi buz gibi kalan kişi mi?"

Jake kaşlarını çatı.

"Kardeşi olduğun, beni ve tüm çarpık yanlarımı kabul ettiğin ve hatta kendi mutluluk şansını feda etmeye hazır olduğun için çok şanslı olan kişi... *beni* incitmekten cidden korktuğun için gölgelerde kalmak mı?" Eb başını salladı. "Sana hızlıca birkaç şey söyleyeyim. Çünkü seni çok sevmeme rağmen zaman zaman sosyal ipuçlarını kaçırabiliyorsun. Taklitçilik hiçbir zaman senin güçlü olmadı. Dünyaya defolup gitmesini söyler ve işine bakardın. Bu arada, seni her zaman takdir etmişimdir."

Eb ona hayran mıydı?

"Seni de kışkandım ama bu başka bir günün hikâyesi. Saatin tik takları olmadığında." Şimdi daha canlı olan Eb, "Seni Wren'i koruman için gönderdim çünkü koruyacağını biliyordum. Hayatınızdakileri her zaman korursunuz. Sevdiklerin için fedakârlık yaparsın ve dediğim gibi, deneyim ve olgunluk bana

Wren'e asla çok yakın durmamanın, onunla yalnız kalmamanın, onu soğuk gözlerle izlemenin nefret olduğunu düşünmüş olabilirim... Ah, kardeşim, kadına olan aşkından ölüyordun, ama ona söylemedin. Belki de onun da seni seveceğini düşünmediğin içindi. Her zaman karanlık olanın sen olduğunu düşündün. Şiddet ve tehlikeden çok fazla beslenen biri, ama kardeşim, CIA'den ayrılan sendin. Kahraman olan ve unutilan insanlara yardım eden sensin. Rehineleri kurtararak hayatını kazanıyorsun. Kurtaran sensin." Bir duraklama. "Ve Wren beni bir arkadaş gibi seviyor, ama onun kalbine sahip olan sensin."

Wren onu sevdiğini söylememişti. Hiç zaman yoktu. Sadece şok içinde ona bakmış ve-

"Git günü kurtar, kahraman. Sonra geri gel ve sevdiğin kadına sahip . Mutlu olmayı hak ediyorsun, o da öyle."

Jake cevap vermek için ağzını açtı ama arka odanın kapısı açıldı.

"*Jake.*" Wren'in sesi. Kızgın sesi. Ona doğru döndü.

Hunter onun arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakarken belli belirsiz utangaç görünüyordu. "Onu durdurmak mümkün değildi. Seni görmek istedi, o yüzden seni görüyor." Ama Wren'in yanından geçip doğruca kasaya gitti. "Bu mucize de neyin nesi?" Kasayı kurcalamaya başladı. "Oh, bunu istiyorum." Büyük, tırtıklı bir bıçak çıkardı. "Ve bunu." Bir Glock. "Ve bunlardan birine ihtiyacım olacak." Kurşun geçirmez bir yelek aldı. "Masadakini fark ettim, Jake'te varsa bende de vardır diye düşündüm, değil mi?" Diğer kurşun geçirmez yeleğin beklediği masaya doğru başıyla işaret etti.

"Doğru. İkiniz de kurşun geçirmez yelek alın." Wren Jake'e doğru yürüdü. Parlayan bakışları Jake'e ateş püskürüyordu. "Öldürülmemek için daha iyi. Ve kesinlikle hiçbir yerinde çizik olmadan geri döneceksin, anladın mı beni Jacob Charles Jones?"

Uh, oh. Onun tam adını kullanmış. Rastgele bir gerçek mi? Jake'in ailesi *A Christmas Carol*'a takıntılıydı. Özellikle de annesi. Çocukken en sevdiği geleneklerden biri, her yıl annesiyle birlikte kıvrılıp ona bu hikâyeyi okumaktı. Ve her yıl ağlar, gülümser ve ona Tanrı'nın kendisini kutsadığını çünkü harika bir ailesi olduğunu söylerdi.

O adını Jacob Marley'den *A Christmas Carol*'dan almıştı. Teknik olarak, karakterin adını kız kardeşi Marley ile paylaştı.

Eb mi? Ebenezer'ın kısaltmasıydı.

Ama onun Anne yapmamıştı. sadece durdu ile isimlendirme onlar sonra Karakterler... Yazarın büyük bir hayranıydı, bu yüzden...

Jacob Charles Jones. Göbek adı *Bir Noel Şarkısı*'nın yazarının ilk adından geliyordu.

Eb, oh, zavallı Eb. Gerçekten kazıklanmıştı. Tam adı aslında Ebenezer Dickens Jones'du.

Jake sık sık kardeşi hakkında böyle derdi. İkiziyle her alay ettiğinde annesi ona bağıırırdı.

Annemi çok severdim. Her tatili özel kılardı. Evdeki her şeyi daha iyi hale getirirdi. Sonra, onu kaybettiğimizde, hayatımdaki her şey karardı.

Wren onu göğsünden dürttü. "Bir çizik bile yok, anladın mı beni?"

Wren henüz on altı yaşındayken ona kamyonun çarpmasını engellediğinde en karanlık anını yaşamıştı. Ona hiç söylemediği bir şey... ya da hiç kimseye... Eb'e bile... Defalarca inkar ettiği bir şey, hatta bazen kendine bile, ama...

Kamyonun geldiğini gördüm.

Wren'in onu yakaladığı o an, o an her şeyi değiştirmişti. Her şeyi. "Tırmalanabilirim." Şaşırmaması için her şeyi açıkladım. "Ama geri geleceğim. Bu dünyada beni sevdiğim kadına geri dönmekten alıkoyacak hiçbir şey yok."

Alt dudağı titredi. "Sen bir pislisin."

Eb, Hunter'ı itti. "Kasayı karıştırmayı bırak. Bunun romantik bir an olduğunu göremiyor musun? Hadi ama. Onları biraz yalnız bırakalım." Hunter'ı kapıya doğru itti.

"Makayla!"

Sadece Tom kapının önündeydi ve çıkışlarını engelliyordu. Çılgın, çaresiz Tom. "Makayla'yı almalısın! Kaybedecek zamanımız yok!"

Hayır, zaman yoktu. Wren'e söylemek istediği her şeyi söylemek için yeterli zaman yoktu. Ya da en azından şimdi zaman yoktu. Sonra olacaktı.

Sen bir meleksin. Benim . Kanatların yoksa ne olmuş? Uzun zaman önce o gün beni kurtardın. Kaybolmuşken beni kurtardın çünkü annemi kaybetmenin verdiği acıyla baş edemiyordum. Diğer herkes devam gibi görünüyordu. Eb ve Marley, karanlığa teslim olmadılar. Babam bile uyum sağladı. Ama ben yapamadım. Ve sonra, sen vardın.

Onun karanlığındaki güneş ışığı.

"Geri döneceğim, Wren." Bu bir yemindi. "Ve Makayla'yı da getireceğim. Sana yönelik tehdit ortadan kalkacak ve sen de hayatını geri alacaksın. İşine. Her şey korunacak."

Ayak parmaklarının üzerine fırladı. Adamın ensesinden yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Wren'in dudakları sert ve umutsuz bir öpücükle onunkilere yapıştı. Onu tutku ve açlıkla öptü. İhtiyaç ve-

Aşk mı?

Wren çekildi. Dik dik baktı. "İşin canı cehenneme," dedi açık açık.

"Pis ağız," diye azarladı Eb. "Milo Amca ne derdi?"

"İşin canı cehenneme," diye tekrarladı Wren. "Ve aynı hayatı geri istemiyorum. Seninle yeni bir hayat istiyorum. O yüzden sakın incinmeye kalkma. Geri gelirsın ve yeniden başlarız. Anladın mı beni?"

Sonsuza dek benim olacaksın.

Daha sonra daha fazla zaman olacaktı. Ona tüm sırlarını anlatacak zaman. Çok uzun zamandır onu izlediğini itiraf etme zamanı gelmişti. Ona ihtiyacı olduğunu,

çok uzun zamandır.

Ama yapması gereken bir iş vardı. Ortadan kaldırması gereken bir düşman.

Parmakları çürük çenesinde dikkatlice gezindi. Bu çürükten nefret ediyordu. "Seni yakaladım," dedi. Sonunda ona sahip olmuştu. Onu asla bırakmaya niyeti yoktu.

"Onu koruyacağım," diye yemin etti Eb. "Bana güvenin."

"Hayır!" Tom'dan keskin bir çığlık. Önce Eb'i, sonra Jake'i işaret etti. "İkiniz de gitmelisiniz! Makayla'nın size ihtiyacı var!"

Hunter, "Ben Jake'le gidiyorum," diye açıkladı. "Onun desteği olacak. Skor konusunda endişelenme."

Ama Tom'un gözleri dehşetle büyüdü. "*Daha fazlasına* ihtiyacı var! Eb, sen de gitmelisin! Makayla'yı tanıyorsunuz! Onun ne kadar tatlı ve masum olduğunu biliyorsun.

-Adam onu keseceğini söyledi! Onu öldüreceğini! İkiniz de gitmelisiniz!" Wren'in önünde durmak için acele etti. "Ben onunla kalacağım. Yemin ederim, Wren'in yanından ayrılmayacağım. Her an onun yanında olacağım."

Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak. "Alınma Tom," dedi Jake ona, Tom'un alınmasını umursamasa da, "ama kardeşimin Wren'i korumasını istiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" Tom görünüyordu.

"Bu güvenle ilgili değil. Eb'in Wren'i güvende tutmak için ölebileceğini bilmemle ilgili."

Tom baykuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Yapardım," diye başını sallayarak onayladı Eb. "Yine de işi bitirmek için öldürmeyi tercih ederim. Ölmek için değil. Ölmek önemli bir şey değil, biliyor musun?"

Tom'un vücudunu bir titreme sardı. "İkiniz de delisiniz." Çılgın adımlarla koşarak uzaklaştı. Omzu büyük kasanın yan tarafına çarptı. Başı bir kişiden diğerine, diğerinden diğerine savruldu. "*Hepiniz delisiniz.*"

Jake, "Müstakbel eşini geri getirecek olan çılgınlar bizleriz," dedi. Gerçekten, durumu ele almanın yolu hakaret etmek miydi? Tom

arkadaş edinmemek. Ama yine de lisedeyken de hıyarın tekiydi. "Şimdi bize adresi ver."

"Henüz bende değil. En azından tam olarak değil."

"Ne?" Adam daha önce böyle bir şey söylememişti. Jake'in oyun oynayacak havada olmadığı kesindi. Ya da aldatma.

Tom elini cebine soktu. "Az önce St. George Yolu'na doğru gitmem söylendi. Bana parça parça talimatlar veriliyor. Arayanın bana söylediği buydu. Hazır olmamı söyledi. İlk yön bana geldi. Telefonum çaldı." Telefonu cebinden çıkardı. "Bu yüzden seni almak için aceleyle buraya geldim. Hemen gitmen gerekiyor. Şu andan itibaren yaklaşık her beş dakikada bir yeni bir yönlendirme gelmesi gerekiyor. Her yönü takip etmek zorundasın. *Acele et!* St. George'a gitmeli ve bundan sonra olacıklara hazır olmalısın! *Acele et!*"

Jake ona doğru yürüdü. Tom'un elindeki telefonu aldı. "Eb ve Wren'le birlikte bu barda kalacaksın, anladın mı?"

"Sadece Makayla'yı geri istiyorum," diye fısıldadı Tom. "Hepsi bu kadar."

"Ve onu geri getireceğim." Yine de görevin kolay olacağını söylemeyecekti. "Son kez söylüyorum, Honey'i arayalım. Yapmamız gereken bu."

"Hayır! Yetkilileri çağırırsanız Makayla ölür!" Panik yüzünden Tom'un sesi kısılmıştı.

Jake yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bana telefonunun şifresini ver." Tom yaptı.

Jake, Tom'un daha önce aldığı mesajları inceledi. Başını dikkatli Wren'e doğru eğdi. Eğer Wren kaçırılmış olsaydı ne yapıyor olurdu? Arkasında bulması için kanlı bir elbise bırakan o olsaydı?

Ona ulaşmak için savaşırken önüme çıkan herkesi yok ederdim.

Wren'e geri dönmek zorundaydı. Bir kez daha. Ona yaklaştı.

"Zaman kaybediyoruz!" Tom boğuk bir sesle konuştu.

Jake Wren'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Ağzı Wren'in kulağına gitti. "Eb'in yanında kal." Eb onu koruyacaktı.

Geri çekildi.

"Sen hayatta kal," dedi ona.

Tam da bunu yapmayı planlıyordu. Ne de olsa, yaşamaya devam etmek için çok fazla için. şeyi vardı.

Wren ile bir hayat bekledi.

* * *

Eb, "Onu dışarı çıkarıyorum," diye duyurdu. "O zaman ben de barı emniyete alıyorum. Jake ve Hunter'dan haber alana kadar burada kalacağız."

Wren kollarını karnına doladı. Hayatında pek çok dehşet yaşamıştı ama Jake'in çekip gitmesini izlemek onu oldukça üzmüştü.

O beni seviyor. Tehlikeye doğru gidiyor.

Ben de onu sevdiğimi söyleme fırsatı bulamadım.

Neden o sözleri söylememişti? Seyircileri olsaydı ne olurdu?

Gerçeği tüm dünyaya haykırmak istemişti.

Ama...

O gitmişti.

O kelimeleri söylememişti. Ve çok ama çok korkuyordu. "Onu geri getirecek mi?" Tom'un sesi. Alçak. Korkmuş.

Bakışları ona kaydı. Büyük kasanın hemen yanında duruyordu ve çok solgun görünüyordu. Kollarını biraz hareket ettirdiğinde, çukurlarındaki derin ter izlerini gördü. Alnında da boncuk boncuk ter vardı.

"Onu geri getirebilecek biri varsa, o da Jake'tir." *Onu sevdiğimi söylemeliydim.* Neden söylemedi? *Neden mi?*

Çünkü babam bana aşkın gerçek olmadığını öğretti. Sonunda insanların sevmeye yemin ettikleri kişilere ihanet edeceklerini. Bu dünyada sadece kendimizi koruyabileceğimizi. Aşk bir yalandır.

Aşk bir yalandır.

Bu yüzden Jake itiraf ettiğinde cevap vermemişti çünkü hâlâ babasının yarattığı cehennemde sıkışıp kalmıştı. "Artık yok."

"Ne?" Tom sordu.

Aceleyle kapıya yöneldi. Jake'e ulaşmalı ve ona anlatmalıydı. Daha fazla korkamazdı, korkmamalıydı. Eliyle kapının kolunu tuttu ve Wren kapıyı iterek açtı.

Uzun boylu, geniş omuzlu bir erkek orada duruyordu. Yoğun, topaz gözler. Kalın, siyah saçlar. Granitten yapılmış bir çene ve günah işlemek için yaratılmış bir yüz.

Yanlış ikiz. Eb'e baktığını anlamak için onun kıyafetlerine bakmasına gerek yoktu. Sadece gözlerinin içine bakarak anladı.

Onları her zaman sadece bana bakışlarından ayırt edebildim.

Wren aceleyle, "Jake'e bir şey söylemem gerekiyor," dedi. "O gitti, Wren."

Kalbi göğsünde sıkıştı. Çok geç kalmıştı.

Tekrar şansım olacak. Bu bir son değil. Ona nasıl hissettiğimi söyleyebileceğim. Söyledi. Ona söyleyebileceğim.

Seni seviyorum.

* * *

JEEP'i pert olmuştu, bu yüzden Jake Hunter'ın SUV'una yöneldi. Ayakları otoparktaki çakılların üzerinde çıtırdıyordu. Bara dönüp bakmak istedi ama dikkatini ileriye verdi. Wren'i düşünmeyi bırakmalıydı. İşine konsantre olmalıydı.

Onu sevdiğimi biliyor.

Ve hayatının geri kalanında her gününü bu sevgiyi ona kanıtlayarak geçirmeye niyetliydi.

Hunter sürücü koltuğuna atladı. Jake av tüfeğini aldı. Kurşun geçirmez yeleklerini arka koltuğa attılar.

"Bu karmaşayı doğru anladığımdan emin olmama izin verin..." Hunter'ın işaret parmağı direksiyona vurdu. "O adamın telefonundan bize gönderilen talimatları körü körüne mi takip edeceğiz? Plan bu mu?"

"Hayır." Yüz kere hayır, bu saçmalığı yapmıyorlardı. Ona kalırsa, bu sadece kaçırın kişinin Tom üzerinde kullandığı bir numaraydı. Onun dikkatini dağıtmak, meşgul etmek ve kendi kuyruğunu kovalamak. Jake bu saçmalıklarla uğraşmayacaktı. "Declan Flynn'i hemen telefonuna *çağıracaksın*. O teknoloji sihrini ve tüm karanlık bağlantılarını kullanacak ve Tom'a mesaj gönderen numaranın izini sürecektir." Jake körü körüne bir şey yapacak gibi mi ? Bu lanet olası bir çöpçü avı değildi. Bu ölüm kalım meselesiydi. "Declan'dan gönderenin adresini tespit etmesini isteyeceğiz ve silahlarımızı ateşleyerek içeri gireceğiz."

Hunter'ın dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daha çok sevdiğim ikizin sen olduğunu biliyordum. İlk tanıştığımız andan beri biliyordum."

Jake homurdandı. "En iyi arkadaşını telefona çağır."

Hunter en iyi arkadaşını aradı. Ve sonra avlarını izlemeye başladılar.

Ckapt'ca Twc "t'm

"O KASADA NEDEN BU KADAR ÇOK SİLAH VAR?" TOM'UN GÖZLERİ

Başını iki yana açıp kavernöz boşluğun içine baktığında, kasanın kocaman olduğunu gördü. Milo Amca asla küçük bir silah kasası istemezdi. Bu fikir bile ona hakaret sayılırdı.

Eb kapıyı kapatmaya devam ederken, "Milo Amcası bir silah koleksiyoncusu," diye cevap verdi. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır, haksız mıyım?" Gülümsedi. Bir gamzesi göz kırptı. Jake'in nadir gülümsemesinin birebir kopyasıydı. "Merak etme Tom, Milo'dan hiçbir şey çalmıyoruz. Ona mesaj attık. Bize kasa şifresini verirken birkaç malzeme ödünç almamıza izin verdi."

Wren hafif bir nefes verdi. "Keşke Jake'le gitseydin," dedi Wren.
Eb.

Eb'in çenesi sertleşti. "Barın giriş ve çıkışı emniyete alındı. Jake'ten haber alana kadar burada kalacağız." Kadının etrafından dolandı ve açık kasaya yöneldi. Tom içeride gözüne kestirebildiği her şeyi incelerken boynunu uzatmıştı. "Affedersiniz?" Eb hoş bir sesle sordu.

Tom sanki onu bir yılan ısırması gibi sıçradı.

"Bunu kapatmam gerekiyor. Yine de, önce bunu yapmamın sakıncası yok..." Bir Glock çıkardı. "Eski standart. Jake bir tane aldı. Kendim için de bir tane almam adil olur. Eminim Milo bir tanesini yakınımnda tutmamı isterdi."

Tom ellerini arkasına ve Eb'in silahı doldurmasını izlerken aceleyle geri çekildi.

"Polis bu silahı çok sever," diye açıkladı Eb ona. "Bunun gibi birkaç tane var bende." Silahı inceledi. "İşi her zaman halleder."

"Oh, Tanrım." Tom yakındaki tahta bir sandalyeye oldukça ağır bir şekilde oturdu. "Çok insan öldürdün mü?"

Eb silaha bakmaya devam etti. "Benim için 'çok'u tanımlar mısın, Tom?"

"Oh, Tanrım."

"Bu oldukça kötü bir tanım. Tekrar denemek ister misin?"

* * *

DECLAN FLYNN HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMADI. Fail Tom'un telefonuna bir sonraki yol tarifini gönderdiğinde, Declan Hunter ile hattaydı ve pisliğin tam adresini veriyordu.

Hemen olay yerine koştular, yolları kestiler ve şehrin hemen kenarında bekleyen düşük kaliteli motele doğru yarıştılar. Otoparkta sadece iki araba vardı. Biri son model, pırıl pırıl beyaz bir Benz'di ve göze batıyordu. Üstü açılabilen bir Benz.

Diğeri de külüstür bir iş kamyonuydu.

Üstü açık araba yedi numaralı odanın önünde duruyordu. Bütün odalara dışarıdan girilebiliyordu. Parlak kırmızı kapılar. Her kapının sağında pencereler.

İş kamyonu on üç numaralı odanın önündeydi.

Jake'in bakışları üstü açık arabaya kilitlendi. "Bu arabayı çok iyi tanıyorum," dedi. Kapı koluna uzandı.

"Kurşun geçirmez yelek!" Hunter tersledi. Arka koltuktan yelekleri kaptı ve birini Jake'e doğru itti. "Onları bir sebepten dolayı getirdik! Orada kimin beklediğini bilmiyoruz."

Aslında, Jake bildiğini düşünüyordu.

* * *

Barın ana bölümüne geri . Wren kendini küçük dans pistinde ayakta dururken buldu. Daha birkaç gün önce arkadaşlarıyla birlikte hemen hemen aynı yerdeydi. Jake bardan içeri girmiş, diğer dansçıların arasından geçerken o yırtıcı zarafetiyle hareket ediyordu. Onu görür görmez gözlerini kaçıramamıştı.

Sonra onu öptü. Yine, hemen hemen aynı noktada. Bir öpücük onun dünyasını tamamen değiştirmişti. Çünkü o öpücükten sonra kaçmıştı. O da onu takip etmişti. Onu kurtarmış.

Onu tekrar öptüm.

"İçecek bir şey alıyor musun?" Tom sordu, kelimeler şaşkınlıkla karıştı.

Sağ taraftaki uzun bar tezgâhına doğru baktı. Eb onun arkasında duruyordu. "Bu benim için değil." Eb bir şişe viski uzattı. "Bunu içebileceğini düşünmüştüm.

Bir bardak kullan, Tom. Pek de iyi bir gün geçirmiyorsun, biliyorsun değil mi?" Tom bara gitmek için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu.

"Biraz sıvı cesareti?" Eb düşündü. Şişeyi barın üstüne koydu.

Tezgâhın altından bir bardak aldı ve Tom'a doğru itti.

Tom titreyen parmaklarıyla bardağı viskiyle doldurdu. Hepsini bir yudumda içti. Geri koyduğunda bardak şingirdadı. "Buna ihtiyacım vardı." Bara doğru eğilirken omuzları kamburlaştı. "Alabileceğim her türlü cesareti alacağım."

* * *

"Peki, bunu nasıl halledeceğiz?" Hunter önce yedi numaralı odaya, sonra da on üç numaralı odaya baktı. Resepsiyondaki üniversiteli çocuğa elli dolar vermişlerdi ve o da bu iki odanın misafiri olan tek oda olduğunu doğrulamıştı. Ayrıca odada kalanların eşkallerini de vermişti.

"Kapıyı çalalım derim." Jake doğruca yedi numaralı odaya doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi. Tahta paramparça oldu. Kapı içeri doğru uçtu ve Jake eşikten içeri daldı. "Tak, tak."

Jennifer Kent sarkan yatağından sıçrarken çığlık attı. Gözleri kocaman ve dehşet içindeydi ve elinde bir telefon tutuyordu.

Jake silahını ona doğrulttu. "Seni buldum."

"*Hayır!*" Geriye doğru tökezledi. Tökezledi. Kıçının üstüne düştü. "Beni vurma! Vurma!"

Hunter içeri girerken, "Kapıyı çok gürültülü çalıyorsun," dedi. Silahını da hazırlamıştı. Jennifer'a kaşlarını çatı. "Beyin o mu? O mu?"

"*Ben ! Ben ! Beyin ben değilim!*" Jennifer telefonu bıraktı, ellerini havaya kaldırdı ve yerde kaldı. "Tom ona yardım etmemi istedi, telefonuna göndermem gereken talimatlar vardı. Bana Makayla'ya ne olduğunu anlattı. Onu geri almak için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de ona yardım etmek zorunda olduğum için kendimi çok *suçlu* hissettim."

Jake silahını indirmede. "Neden kendini suçlu hissediyorsun, Jennifer?"

Başı öne doğru eğildi. Çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. "Çünkü Tom ve ben birkaç ay önce takıldık. İkimiz de sarhoştuk. En azından ilk seferinde öyleydik."

Bu saçmalık gerçek miydi?

"Makayla hiç öğrenmedi ya da... öğrendiğini sanmıyorum." Alt dudağını ısırdı. "Şimdi o gitti ve ben de boktan bir arkadaş, süper boktan bir baş nedimeyim ve sadece onu geri kazanmaya yardım etmek istedim, tamam mı? Telafi etmek için. Tom beni aradı. Buraya gelmemi ve onunla tanışmamı istedi. Biz, biz burada takıldığımızda tanışmıştık..." Sözcükler sefil bir şekilde dağıldı. "Geldiğimde bana neler olduğunu anlattı. Bazı mesajlar göndermemi istedi. Onu geri almak için bir planı olduğunu söyledi." Gözleri silaha kaydı. "Beni vurma."

Onu geri almak için bir plan.

Hunter, "Tom'un bir planı olduğunu düşünüyorum," diye düşündü.

Hay sikeyim. Evet, piçin kesinlikle bir planı varmış. Kurnaz orospu çocuğu. Jake telefonunu çıkarıp kardeşini aradı.

* * *

Tom kararlı bir şekilde başını sallayarak, "MAKAYLA'YI SEVİYORUM," dedi. "Onun için her şeyi yaparım." Bardağı bıraktı. Eli tekrar yanına düştü. "*Her şeyi.*"

Bir telefon çaldı.

Wren sese atladı.

Eb arka cebinden bir telefon çıkardı. "Ben Jake." Ekrana bakarken kaşları aşağı doğru çekildi. Başparmağını kaydırды-

"Onu geri almalıyım!" Tom aniden bağırdı. Barın tepesine doğru hamle yaptı ve Eb'in göğsüne bir şey itti.

Eb ürperdi. Sarsıldı. Wren çığlık atarken bile içinden gırtlaktan gelen bir hırıltı koptu.

Telefon Eb'in parmaklarından düştü.

Tom da elindeki şok tabancasını Eb'in titreyen göğsüne doğru itmeye devam etti.

* * *

İkinci EB CEVAPLANDI.

"Eb," diye hırladı Jake, kardeşi daha bir söyleyemedi. "Tom bize yalan , dikkat et-"

Gırtlaktan gelen bir hırıltı, ardından bir çığlık, Wren'in çığlığı hattı doldurdu. Jake'in kalbi durdu.

Bir takırtı. Daha fazla bağırış.

Sessizlik.

"Eb?" Jake, korku kalbini sararken bile kardeşinin adını söyledi. "*Eb, konuş benimle.*"

Ama Eb onunla konuşmadı. Hat kesilmişti. Hemen tekrar aramaya çalıştı ama telefon çaldı da çaldı.

"Neler oluyor?" Hunter sordu. Çömelmiş Jennifer'ın hemen yanında durdu.

Jake doğruca ona baktı.

Başını iki yana salladı. "Bana sadece mesaj göndermem söylendi. Her beş dakikada bir. Bunun yardımcı olacağını, ne pahasına olursa olsun Makayla'yı eve getirmemiz gerektiğini söyledi."

Ne olursa olsun.

Jake, "O piç ölü bir adam," diye yemin etti. Hunter'a silahını Jennifer'a doğru sallayarak, "Onu getir," dedi. Sonra kapıya doğru döndü.

* * *

WREN bir çılgılık atarak Tom'un sırtına atladı. Kollarını onun boynuna doladı ve geri çekildi. Şok tabancası sonunda Eb'in göğsünden düştü ama gözleri kapanmıştı ve barın arkasına düştü.

Tom onu üzerinden attı. Wren savruldu ve bir masaya çarptı. Altına düştü ve yere çakıldı.

Tom ona doğru döndü. Şok tabancası hâlâ elindeydi.

Şok tabancası yine işe yarayacak mıydı? Adamın elindekine iyice bakamamıştı. Ne tür bir şok tabancası olduğunu bilmeden emin olamazdı.

Tom'un olduğunu biliyordu.

"Silahlardan hoşlanmam," dedi ona.

Arayan parmakları bir masa ayağının kırık bir parçasını yakaladı.

"Bunu büyük kasanın içinde gördüm. Yakaladım." Şok tabancasına baktı. "Eb'in iyi olacağına eminim."

"Az önce göğsüne bir ton voltaj aldı. Hiçbir şeyden emin değilsin!" Sendeleyerek ayağa kalktı. Masanın ayağını beyzbol sopası gibi kavradı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü Makayla'yı geri almak zorundayım." Derin bir nefes çekti. "Ya sen ya da o, Wren."

"Ne?" Eb iyi miydi? *Lütfen iyi ol, Eb.*

"Bir telefon aldım. Hikâyemin o kısmı doğrudu. Onu duydum. Benim tatlı Makayla'm. Eve gelebilir." Ona doğru yalpalayarak bir adım attı. "Ama sadece seni takas edersem."

Wren başını salladı.

Barın arkasında bir telefon çalışıyordu. Eb'in telefonu mu? Kendi telefonu hâlâ Honey'nin gözetimindeydi.

"Seni takas etmek zorundayım. Onun istediği o değil. Bu seninle ilgili. Sen...sen kötüsün, Wren."

Hayır, hayır. "Benden uzak dur."

Ama ona doğru bir adım daha attı. "Makayla'nın evinde herkesin baban hakkında konuştuğunu duydum. Yaptığı onca şey. Görmek zorunda kaldığın onca şey. Benim Makayla'm kimseyi incitmez. Ama sen aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Bana doğru bir adım daha atarsan canını çok fena yakarım." Çünkü uzun zaman önce ona sopayı nasıl sallayacağını kim öğretmişti? Eb ve Jake. Üniversitede beyzbol oynamışlardı. Onların maçlarına gitmişti. Sayı vuruşlarını izlemişti. Eb bir gece büyük bir galibiyetten sonra ona nasıl hızlı vuruş yapılacağını alaycı bir şekilde göstermişti. Sonra Jake, Eb'in ona gösterdiklerinin saçmalık olduğunu söylediği için süreci onunla birlikte özenle tekrarlamıştı.

Masanın ayağını kavradı ve vuruşunu yapmaya hazırlandı.

Tom şok tabancasını tutmaya devam etti. "Onu seviyorum. Sen de onu sevmiyor musun? O senin en iyi arkadaşın değil mi?"

"Evet, o benim arkadaşım ve ben-"

"Onun için takas yap," dedi. Yalvardı. "Önemsediğini kanıtla. Sadece onun yerini al. Jake'in senin için geleceğini biliyorsun. Seni kurtaracaktır. Onu kurtarmak zorundayım. Bunu yapabilmemin tek yolu bu."

Wren başını salladı.

"Özür dilerim," dedi ona. Sonra ona doğru hamle yaptı.

Wren tekrar çılgılık attı. Masanın ayağını savurdu ve ayak Tom'un omzuna çarparak paramparça oldu. Tom acı içinde böğürdü ama ilerleyişini durdurmadı. Şok tabancasını Wren'e doğru iterek böğrüne sapladı ama hiçbir işe yaramadı.

Wren'in artık silahı yoktu, bu yüzden elleriyle savaştı. Ayaklarıyla. Ama onu durduramadı. Şok tabancasını yere attı ve ellerini kadının boynuna doladı. Tutuşuyla onu geriye doğru itti ve önce başka bir masaya, sonra bir duvara ve sonra...

Onu duvara yapıştırdı. Elleri adamın tutuşunu pençeledi. Çok sıkı. Çok acı verici.

"Özür dilerim Wren," dedi ve sanki bu sözlerinde ciddiydi. "Ama onu ben seçtim."

Ckapt'ca Twc "t'm-O "c

JAKE BARA DALDI. "WREN!"

Uzaktan siren seslerini duyabiliyordu. Hunter'la birlikte bara dönerken Honey'i aramışlardı. Honey ve ekibinin oraya kendisinden önce varabileceğini ummuştu ama otoparka girdiğinde boştu.

Hiç araba yok.

Sadece... Tom'un gümüş Lexus'u daha önce oradaydı.

Bakışları kırık masaya takıldı. Parçalanmış masa ayaklarına. Nefes alıp verdi. "Wren! Eb!"

Bir inilti dikkatini çekti. Barın arkasından geliyordu. Jake barın üzerinden atladı ve kardeşinin hemen yanında yere yığıldı.

Eb'in gözleri açıldığında bir inilti daha duyuldu. "J-Jake?"

"Wren nerede?" Hunter'ın ayak seslerini duydu. Jennifer'ın ellerini bağlamışlar ve onu cipin arka koltuğunda bırakmışlardı. Hunter'ın barı arayacağını biliyordu. *Wren'i bulmak. Wren'i canlı bulmak.* "Eb, Wren'imiz nerede?"

"Çok özür dilerim..."

Hayır. *Hayır.*

* * *

Onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Ellerini önden bantlamıştı. Ayaklarını bantlamıştı. Onu arabasının arka koltuğuna atmış ve kız çığlık attığında - sürpriz, sürpriz, Tom kızın ağzına koli bandı yapıştırmıştı.

Yaptığı şey hakkında sürekli özür dileyen biri için Tom, iş adam kaçırmaya geldiğinde hiç tereddüt etmiyordu.

Adam merdivenleri tırmanırken kadının vücudu adamın omzuna yaslandı. Homurdandı ve küfretti ama yine de onu tanıdık basamaklardan çıkardı. Merdivenleri çok iyi biliyordu. Evi de iyi tanıyordu. Ne de olsa Milo Amca'sının eviydi. Lisenin son iki yılında yaşadığı yer.

Sarı polis şeridini ikiye bölüp onunla birlikte arka kapıya doğru hamle yaptığında şerit rüzgârda uçtu. "Onu yakaladım!" Tom seslendi. Biraz kımıldadı, bir kolunu Makayla'nın kalçasının arkasına dolayarak onu omzunun üzerinde tuttu, diğer eliyle de kapalı kapıya vurdu. "Bırak Makayla gitsin! Wren'i getirdim-"

Kapı açılırken menteşeler inledi. "İçeri girin." Alçak, hırıltılı bir emir. Bir erkek sesi. Tanımadığı birinin.

Tom aceleyle eşiği geçti, sonra Wren'i yere bıraktı. Dirseği tahtaya çarptı ve kıcı sertçe yere çarptı. Başını iki yana salladı ve karşısındakinin kim olduğunu görebilmek için saçlarını savurdu.

Ancak bakışlarını kaldırdığında Makayla'nınkilerle çarpıştı. Makayla, Milo Amca'nın mutfak masasının yanındaki sandalyede otururken Makayla'nın şaşkın gözleri. Makayla'nın kolları arkasındaydı. Geceliği kanla lekelenmişti.

"Makayla!" Tom kollarını ona doğru uzattı. "Bebeğim, güvendesin, hadi gidelim-"

Adam Tom ve Makayla'nın arasına girdi. Tom'dan birkaç santim kısaydı. Belki 5-10 yaşlarında? Kaslı bir yapısı vardı. Siyah saçlı. Sert bakışlı. Sol yanağında belli belirsiz bir yara izi, boynunun sağ tarafında ise bir örümcek dövmesi vardı.

"Nereye gideceğini sanıyorsun?" diye sordu adam.

Tom geri adım atmadı. "Wren'i sana getirdim. Bir takas olacağını söylemiştin. Makayla için Wren. Dedin ki-"

Adamın eli bir anda hareket etti. Bıçak havalandı ve Tom'un göğsünün derinliklerine saplandı. Koli bandının arkasında, Wren'in ağzında bir çığlık hapsoldü.

Yaradan kan aktı.

Tom kendi göğsüne baktı.

"Yalan söyledim," dedi örümcek dövmeli adam. Bıçağı Tom'un göğsünden çekip çıkardı. Tom kan akışını durdurmaya çalışırken ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi. Ama kan parmaklarının arasından akmaya devam etti. Gömleğini ıslattı. Göğsünü kapladı. Tom, Wren'in yanında yere düştü.

Ondan kan aktı.

Wren, Makayla'nın tüm sahneyi izlediğini ve tek kelime bile etmediğini fark etti. Makayla korku ve dehşet içinde çığlık atmamıştı.

Ama Makayla gülümsüyordu.

O da sandalyeden kalkıyordu. Wren Makayla'nın kollarının arkasında bağlı olduğunu düşünmüştü ama değildi. Makayla'nın yanlarına doğru kaymışlardı ve...

Hâlâ on parmağı da var.

"Sen de yalan söyledin Tom," diye açıkladı Makayla. Yabancından kanlı bıçağı aldı. Sonra Tom'un önünde eğildi. Tom ile bağlı Wren'in arasına çömeldi. Makayla Tom'a tiksintiyle bir bakış attı, sonra Wren'e baktı. "Ne yaptığını biliyor musun?"

Şimdiye kadar her türlü boktan şeyi yapmıştı. Makayla'nın çok daha spesifik olması gerekiyordu-

"O amcık Jennifer'ı sikti. O kötü, şişelenmiş saçlı kaltak. Arkadaşımın gibi davranan bir kadın."

Wren'in beklediği gibi büyük bir açıklama değildi.

Makayla bıçağı Tom'un boğazına dayadı. "Beni sevdiğini ama arkadaşımı becerdin."

Nefesi kesildi. İçeri... dışarı... İçeri...

Çok fazla kan var.

"Bana yalan söyledin," dedi Makayla. Bıçağı adamın boğazına biraz daha sert bastırdı.

"Ben...Ben-seviyorum..."

"Beni seviyor musun?" Makayla ona sordu. Ona gülümsedi. "Bunu kanıtla. Benim için öl."

Gözlerini kırptırdı. Dudakları aralandı.

Makayla onun boğazını kesti. Güzel, tatlı, neşeli Makayla *nişanlısının boğazını kesti.*

* * *

"Lanet olası bir ambulansa binmeyeceğim!" Eb, kendisini sedyeye zorla bindirmeye çalışan sağık görevlilerini iterek uzaklaştırdı. "Wren'i bulacağım. *şimdi.*"

"Kalbinizin incelenmesi gerekiyor," dedi sağık görevlilerinden biri, Hayden inatla yerini korurken. Eb'in bakışları karşısında zor bir görevdi ama Hayden Washington, lise günlerinde bile Eb'le karşı karşıya gelmenin zorluğuna her zaman göğüs germişti. "Bayıldığınızı söylemiştiniz."

"ünkü bana gaz sıkıldı!"

"Tam kalbinin yanında!" Hayden karşılık verdi. "Kalp krizi geçirmediğinizden, durumunuzun stabil olduğundan ve-"

"İnanın bana, şu anda son derece *dengesizim.*" Elleri yumruk olmuştu. "Tom Hadden'ı bulacağım ve o piçi öldüreceğim. Ben onunla işimi bitirmeden önce yalvarıyor olacak."

"Ebenezer," diye hırladı Honey. "Kontrolünü geri alacaksın ve bunu hemen yapacaksın."

Jake hareket etmedi. Tek kelime etmedi. Onu bütünüyle yutmakla tehdit eden bir öfkeyle savaşıyordu. Wren gitmişti. Tom'un onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Wren'in hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

Hayatta olmak zorunda. Eğer Wren hayatta olmasaydı dünya hala dönüyor olmazdı.

En azından onun dünyası öyle olmayacaktı. Dünyası duracaktı.

"Tom ve arabası için arama emri çıkarttım. Elimdeki tüm yardımcılar ava çıktı. Adamı bulacağız, anlaşıldı mı?" Bakışları Jake ve Eb arasında gidip geliyordu. "Siz ikiniz beni hemen aramalıydınız. Tom barda belirir belirmez." Hayden'a el salladı. "Eb hastaneye çünkü çok inatçı! İkizlerle yalnız konuşmam *gerek, hemen.*"

Hayden isteksizce geri çekildi.

Eb ve Jake barda ona doğru yaklaştılar.

Bakışları daha da kızıştı. "Beni bunun dışında bıraktın."

Jake konuşmadı. Konuşamazdı. Çok fazla öfke onu boğmuştu.

"Ne olacağını düşündünüz? Beyni bulup öldüreceğini, bu yüzden de seni durdurabilecek bir şerifi bu işe karıştırmak istemediğini mi?" Alçak sesi öfkesinden titriyordu. "Ne. Ne. Cehennem mi?"

Jake yüzde yüz beyni bulmaya ve onu öldürmeye niyetliydi. Anlaşma tamamdı. Tek soru şuydu... Jake o pisliği şeytana göndermeden önce ne kadar acı çektirecekti?

"Bana bu kanunsuzluğu yapamazsın," diye tersledi.

Vardılar. Olacaklardı. Yapacaklardı. "Wren'i kaçırın piçi bulduğumda, o ölmüş olacak." Basit bir gerçek.

Gözleri büyüdü. "Bana böyle şeyler *söyleme.*" Onun kafasının arkasına .

Jake ona göz kırptı. "Az önce vurdun mu-"

Jake daha sorusunu bitirmeden Eb, "Bir şerif sana saldırdı," diye onayladı. "Ben gördüm. Kendi gözlerimle."

"Sizi bir anne gibi aptalca seven bir kadın *aklınızı başınıza getirmeye* çalıştı. *niyetinizi duyurmayın.* Buna *denir.*

önceden planlanmış." Endişeyle etrafına bakınırken uzun bir nefes verdi. "Federaller yaklaşık otuz dakika önce kasabaya geldi. Burunlarını ait olmadıkları yerlere . Onların önünde işleri berbat edemezsin." Kulaklarındaki elmas küpeler kırparken başını çevirip etrafı tekrar inceledi ve yanlış kişilerin konuşmalarını duymadığından emin oldu. "Arkanda kanıt bırakma." Daha da alçak. Sadece kulakları için. "Nefsi müdafaa olarak geçmesi gerekiyorsa, olay yerinin bu şekilde görüldüğünden emin olun, anladınız mı? Ne dediğimi duyuyor musun?"

Jake onun ne dediğini tam olarak anlamıştı.

"Morgdaki ölü adam için potansiyel bir ortak buldum," diye ekledi. "Tam sana bu gelişmeyi anlatacaktım ki dünya başımıza yıkıldı. Morgdaki adam mı? Colin Miller mı? Genelde bir ortakla çalıştığı ortaya çıktı. Besin zincirinde daha üstte olan bir ortakla. Arkadaşı Vander Henley şüpheli bir tetikçi. Ona doğru fiyatı ödersen, sorunlarını ortadan kaldırır. Colin, Vander'a mesaj atıyormuş. Mesajları silmeye çalışmış ama kurtarılmışlar."

Vander sahildeki ikinci saldırgan olabilir. "Peki onlara kim ödeme yapıyor?"

"Şu anda banka hesaplarını araştıran insanlar var. Dikkatli olmak zorundayız. Tam olarak *yasal* kanallardan geçmiyorlar," diye mırıldandı. "Lanet olsun, canlanın. Şirket geliyor."

O şirket sadece Hunter'dı. Jake'in tam da ihtiyacı olan adam. "Vander Henley," Hunter yaklaştığında hemen adamın adını açıkladı. "Milo'nun yerinde hakladığım Colin Miller denen piçle ortak olabileceğini düşünüyoruz. Declan'a ulaşmalı ve adamlarını kullanarak Vander ve Colin'in banka hesaplarını incelemesini sağlamalıyız. Biri onlara ödeme yapıyor ve bu kişinin kim olduğunu öğrenmeliyiz."

"Ah, affedersiniz..." Honey homurdandı.

"Declan'ın *yasal olmayan* kanalları sizinkilerden çok daha hızlı." Declan teknolojisini dünyaya dokunaçlar gibi uzatmıştı. Birkaç tıklamayla

Adam her türlü bilgiyi bulabilirdi. Ve hemen hemen herkesi de yok edebilirdi.

Örnek olarak, kız kardeşim Marley'e işkence eden katili ortadan kaldırdı. Onu göz açıp kapayıncaya kadar dünyadan sildi. Bu arada, Eb ve Jake aylardır o vahşi herife yaklaşmak için çalışıyorlardı. Eb, sırf Marley'e zarar veren yırtıcıyı ortadan kaldıracak kadar yaklaşabilmek için hapishaneye gizli görevle gönderilmek için torpil bile yapmıştı.

Ama Declan ve teknisyeni onları öldürmek için yenmişti. Tam anlamıyla.

Hunter hemen telefonunu çıkardı.

"Şerefsiz bana *şok verdi*. Bir keresinde Hunter'ın beni izin vermem yeterince kötü. En azından o eski bir korucu." Eb omuzlarını geriye attı. "Ama Tom? Lanet olası Tom Hadden mı? O bir kalem itici, sık kafalı, JV takımına bile giremeyen bir baş belası. Ve beni şoklamasına izin verdim. Milo'nun kasasından bir şey aşırmış olabileceği aklıma bile gelmedi. O adama bunu ödeteceğim."

Hunter uzaklaşmıştı.

Ve Jake orada *hiçbir şey* yapmadan duruyordu.

Korku ve öfke içinde yuvarlandı. Düşünmek zorundaydı. *Düşünmek* zorundaydı. İlk saldırı bu barın hemen dışında gerçekleşmişti. Wren Milo'nun evine dönüyordu. Kalleşler onu pusuya yatmış bekliyordu.

Tekneyle kaçmışlar.

Şu anda tekneyle bir yere mi gittiler? Çünkü bu tam bir kâbus olurdu. Suyun üzerinde olabilirlerdi ve geçen her saniye Jake ile Wren arasına daha fazla mesafe koyuyor olurlardı. Ya da, lanet olsun, Wren'in cesedini suya atabilirlerdi. Dalgaların altında batar ve Jake onun güzel yüzünü bir daha asla göremezdi. Sesini asla duyamazdı. Asla gözlerinin içine bakamayacak ve cennetin onu beklediğini göremeyecekti.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Eb bilmek istedi. "Çünkü birini öldürmeye hazır gibi görünüyorsun."

Jake döndü ve yumruğunu duvara vurdu.

İkinci saldırı. Milo'nun evinin *içinden* gelmişti. Ve Wren demişti ki -O herifin, ortağının Milo'nun barında beklediğini söylediğini anlatmıştı.

Neden tüm saldırılar Milo'ya ait yerlerin etrafında yoğunlaştı?

Jake'in yumruğu tekrar duvara çarptı.

"O duvarın sana ne yaptığını bilmiyorum," diye mırıldandı Honey. "Ama, evet, tabii, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa kışına tekme bas."

Eğer Wren Milo'nun sahil evinde saldırganın elinden kurtulmasaydı, dışarı çıkıp Jake'e işaret vermeyi başaramasaydı, o evde ölecekti.

Milo'nun evinde öldü.

Milo.

Milo...eski bir federaldi. Milo, Wren'in geçmişiyle ilgili her şeyi biliyordu. Onu yıllarca saklayan kişi.

Milo... birkaç yıl önce Jake ve Eb ile birlikte bölgede ortaya çıkan özel bir görev gücü davasında çalışmıştı. Bazı pislikler Hilton Head'de uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu. Jake o zamanlar CIA için çalışmayı yeni bırakmıştı. Rehine kurtarma işine girmeden önce aylak aylak dolaşıyordu. Eb-Eb de tehlikeyi sevdiği için ona yardım etmeyi kabul etmişti. Milo ile birlikte çalışmışlar ve çatışma çıkmış. Teknedeki piçlerin silah ve silahlar getirdiği ortaya çıktı ve...

Gemideki piçlerden üçü öldü. İsimlerini bile hatırlamıyordu.

Her şey büyük ölçüde örtbas edilmişti çünkü o adamlardan biri valinin yeğeniydi. Adam yeniden seçilmek için yarışıyor ve hiçbir skandala göz yummamıştı. Jake'in kaldıramayacağı kadar çok skandal vardı. Vali Andrew Tate'ti ve yeğeni? Gregory. Öldürdükleri ekibin lideri. Jake onu kesinlikle hatırlıyordu.

Barın ön kapısı hızla açıldı ve duvara çarptı. "Burada neler oluyor böyle?" İri yarı, kıızıl saçlı bir adam kapının girişinde duruyordu. Kıvırcık saçları, çenesi boyunca kalın, kıızıl bir sakalla kaplı geniş yüzünden geriye doğru itilmişti. Yeşil bakışlarıyla etrafı inceledi. İnsanları sayıyor gibiydi, tanıdığı yüzleri...

Tatlım.

Eb.

Jake.

"*Yeğenim nerede?*" Milo O'Shaw bağırdı. Yüzünde korku parladı. Milo korkacak bir adam değildi.

Milo ona doğru yaklaşırken, Jake başından beri neler olduğunu tam olarak anladı. "Bu sadece bana ve kardeşime zarar vermekle ilgili değil. Seni de incitmekle ilgili."

"Wren nerede?" Milo sordu.

Çünkü Milo O'Shaw, Wren'i kızı gibi seviyordu.

Bu yüzden o seçildi. Üçümüzün paylaştığı bağlantı o. Üç adamı aynı anda yok etmenin tek yolu. Plan onu Milo'nun evinde öldürmekti. Cesedini orada bırakmak ve Jake saldırganı durdurmak için zamanında gelmeseydi belki Milo onu bulabilirdi.

Sadece Wren tekrar kaçırılmıştı.

Onu saklamak için mükemmel yer neresi olabilirdi? Tanrı korusun, ona zarar vermek için mükemmel bir yer?

Cevap tam oradaydı. Jake'in zihninde dönüyordu. *Zaten* suç mahalli olan bir yer. Polislerin şu anda aramayacağı bir yer.

Milo O'Shaw'ın sonunda Wren'in parçalanmış bedenini bulabileceği bir yer. "Nerede olduğunu biliyorum."

Milo'nun parlak yeşil gözleri kısıldı. Yüzündeki çizgiler derinleşerek sordu: "O zaman ne halt etmeye burada duruyoruz? Ve biri bana lanet olası bir silah versin!"

Ckapt'ca Twc "t'm-Two

"ELLERİNİ ONUN BOYNUNA MI KOYACAKSIN?" MAKAYLA AYAĞA KALKTI elinde bıçakla. Ucundan kan damlıyordu. "Uzun zaman önce o kadını kurtarmaya çalıştığın gibi umutsuzca onu kurtarmaya mı çalışacaksın? Sanırım adı Carrie'ydi, değil mi? Carrie, Adam Rule'un sevgili ablası. O adam kız kardeşinin ölümünü asla atlatamadı. Ne büyük bir utanç."

Kan neredeyse Wren'e ulaşmıştı. Bağlı ellerini geri çekti.

Makayla güldü. "Hadi ama, ellerinde zaten bir sürü kan var." Ama dövmele adamı işaret etti. "Onu sandalyeye oturtun."

Wren'in kolunu tuttu. Onu yukarı çekti. Onu Makayla'nın birkaç dakika önce kullandığı sandalyeye çarptı. Wren'in bantlı elleri işe yaramaz bir şekilde kucağına düştü. Bant ayaklarını da sıkıca sardığı için kaçmasına imkân yoktu.

"Onu kurtarmaya çalıştın-Carrie'yi kastediyorum. Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" Makayla damlayan bıçağına baktı. "Sanırım senin yüzünden kardeşi seni öldürmeye çalıştı, değil mi? Kaderin işleyişi çılgınca. Özellikle de kader benim gibi birinden biraz yardım aldığında. Adam'ın seni ve sahte hayatını öğrendiğinde ne yapacağını çok iyi bilen biri."

Wren bandın arkasından mırıldandı.

"O da ne?" Makayla'nın başı geriye eğildi. "Seni duyamıyorum. Van, bir iyilik yap ve ağzındaki bandı çıkar, olur mu?"

Çok tatlıydı. Parmaklarının acımasız bir hareketiyle bandı dudaklarından kopardı ve Wren çığlık attı çünkü onun derisini de kopardığından emindi.

Makayla güldü. "Seri katilin kızı." Başını salladı. "Bence dünya senin gerçekte olduğundan daha sert, daha korkutucu olduğuna inanıyor." mesafeyi kapattı. Damlayan bıçağını tuttu. "Tabii ki biraz süsledim. Carrie'nin sevgili, kederli kardeşiyle temasa geçtiğimde. O gerçek suç gruplarında seninle ilgili paylaşımlarda bulunduğumda. Ağımı örerken ve dünyanı mahvederken, babanla her türlü kötü şeye karıştığını ima ettim." Bıçağı kaldırdı. Kanlı ucunu Wren'in göğsüne bastırdı. "Senin de en az sevgili babam kadar kötü olduğunu."

Wren'in kalbinin çarpıntısı kulaklarında yankılandı. "Geçmişimi... nasıl öğrendin?"

"Aslında Milo aracılığıyla oldu. Orospu çocuğu. Hayatını tamamen parçalamanın bir yolunu arıyordum, ancak hayatına girdiğimde keşfettim - bu şok edici için hazır mısınız? Milo'nun ailesi yoktu. Sıfır. Sıfır kan bağı. Yurtdışında okuduğu dönemde muhteşem bir İspanyol kadına aşık olduğu söylenen üvey kardeşi de yoktu. Milo'nun büyütmesi için kızlarını geride bırakan masalsı bir çift de yoktu. Sadece Milo'nun Federallerle olan geçmişi vardı. Ve hâlâ kendisinden kaçan bir seri katilin peşinde olduğuna dair söylentiler. Sevgililer Günü Katili. Tabii ki, o katil ben çocukken zirveye ulaşmıştı. *Sen* de çocuktun, yani bunu biliyorsun. Ama Milo'nun saplantısı haline gelen canavarı merak ettim. Ve Jonathan Wales'in -Dr. Jonathan Wales-Sweetheart Slasher *olduğundan* şüphelenilen kişilerden biri olduğunu keşfettim. Ortadan kaybolan bir adam. Kızıyla birlikte."

Wren sandalyeden atlamaya çalıştı ama Makayla'nın yanındaki katil Wren'in arkasına geçti. Wren'i tutmak için ellerini omuzlarına kenetledi.

onu yerine oturttu.

Makayla bıçağı kaldırdı ve Wren'in boğazına bastırdı. "Eğer hikayeyi doğru takip ediyorsam, baban işe Carrie'nin boynunu keserek başlamış. Ama çok derinden değil, en azından ilk başta..." Bıçak Wren'i kesti. Bir sıyrık, sonra daha sert.

"Sen benim *arkadaşımsın*," diye soluk soluğa bağırdı Wren. Yediği darbenin acısını görmezden geldi.

Kes.

Makayla gözlerini kırptırdı. "Bana öğle yemeğinde yer veren kız sendin. Yeni bir girdiğim ilk günkü tablo." Wren'e gülümsedi ve onu kesmeyi bıraktı. "Bu gerçekten çok hoştu."

Wren nefes almaktan korkuyordu.

"Ama tatlı *olmayan neydi* biliyor musun?" Makayla'nın yüzü buruştu. "Seni köpek yavrusu gibi takip eden o pislik ikiz kardeşler sevdiğim adamı *öldürdüğünde*! Sinir bozucu *amcan* Gregory'ye tuzak kurduğunda ve onlar da saldırıya geçtiklerinde Gregory'den geriye hiçbir şey kalmadı. Bir an Gregory oradaydı, geleceğimizi planlıyordu, para biriktiriyordu, böylece istediğimiz her şeyi yapabilecek kadar paramız olacaktı. Böylece bir daha asla ama asla endişelenmek zorunda kalmayacaktım." Wren'e doğru eğildi. "O zengin amcası Gregory'ye ve Gregory'nin annesine burun kıvırdı, ona bağımlı dedi. Aileyi çökerteceğini söyledi, o da ikisini de kesti! Ama Gregory çok zekiydi. Çok güçlüydü. Birbirimize aşık olduk ve hayatlarımız değişecekti." Bıçağı Wren'in boğazına doğru uzun bir dilim halinde çekti. Derin değil, sadece uzun. Bir taraftan diğerine.

Wren kanın boğazından aşağı kaydığını hissetti. Bir acı çılgınlığının kaçmasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gregory uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu. Silah. Kaçakçılık." Makayla bu açıklamayı sanki Gregory'nin bir araba satıcısı olduğunu itiraf etmiş gibi yaptı. Ya da muhasebeci. "Yani Gregory'nin bazı kusurları vardı. Kimin yok ki? Ama işe karışan Milo görmemesi gereken bir anlaşma gördü. Meraklı pislik. Sanırım Fed'i Büro'dan çıkarabilirsin ama Büro'yu bardan çıkaramazsın.

Sahibi. Aptal herif, o hıyar ikizlerle birlikte kahramanı oynamayı kendine görev edindi. Gregory'mi öldürdüler. Kimse Gregory ve benim bu işe karıştığımızı bilmiyordu. Kimse benim orada olduğumu, o gecenin her korkunç anını gördüğümü bile bilmiyordu." Burun delikleri alevlendi. "Sevdiğim adamın öldüğünü gördüm."

Wren'in bakışları Tom'a kaydı. Çok ölü görünen bir Tom'a. "Peki neydi o?"

"Uygun," diye cevap verdi Makayla. "Beklediğimden çok daha uygun. Düşünsenize, o bankaya ilk kez kredi almak için girmiştım çünkü bir vurgun için nakit paraya ihtiyacım vardı." Sonunda bıçağı geri çekti.

Wren'in boğazını ıslaklık kapladı. Kan.

"Vander ucuz biri değil ve ikizlerinizin bir ünü var. İnsanlar onlara karşı gelmekten hoşlanmıyor, bu yüzden işleri gerçekten onun için değerli hale getirmem gerekti."

Arkasından Vander homurdandı. "O piç Jake ortağımı öldürdü."

"Ortağın..." Wren dudaklarını yaladı. "O öldürme sürecindeydi Ben. Tam burada."

Kavrayışı acı verici bir dereceye kadar sıkılaştı. Sonra nefesi kızın kulağındaydı ve ona doğru eğilip şöyle dedi: "Sen onun ilki olacaktın. İlk kez bir adım attı ve kendi başına bir hayat aldı." Adam kızın kulağını sertçe ısırdı ve kız çığlık attı. "İlkini asla unutmazsın." Gülerek onu bıraktı. Makayla'nın yanında durmak için etrafta dolandı. "Ama kahraman günü kurtarmak için koşarak geldi." Başını tiksintiyle salladı. "Ve şimdi Colin gitti."

"Jake yine içeri dalacak," dedi Wren. Kulağındaki zonklamayı ve boynundaki kanı görmezden geldi. "Her an burada olabilir."

Makayla güldü. "*Neden* burada olsun ki? Burası bir suç mahalli. Bir katil neden buraya gelsin ki? Neden biri seni buraya geri getirsin ki? Zavallı, kalbi kırık Jake senin çok uzaklara götürüldüğünü düşünecek. Belki bir tekneyle açıldınız. Belki de eyalet sınırlarını geçtin. Bilmeyecek." Daha yumuşak kahkahalar. "Aslında planım senin ölmendi. Adamlar için

Seni sevenlerin kırık bedenini bulması için. Ama bu olmayacak. En azından olmayacak. Çünkü daha da acı verici bir şey fark ettim."

"Sen benim *arkadaşımsın*. Lisedeyken yatıya kalırdık! Her yıl Noel hediyelerini değış tokuş ederiz!"

"Berbat bir hediye vericisin. Biraz daha harca, mu?"

Wren'in dudakları birbirine yapıştı.

Makayla, "Sen aceleyle götürölürken telefonunu bu sahneden aldım," diye itiraf etti. "Şifreni biliyordum çünkü aptal benliğin bekârlığa veda partisinde birkaç fotoğraf için kullanmak istediğimde bana vermişti, hatırladın mı?" Başını iki yana salladı. "Mesajlarını ve e-postalarını taradım ve sonra seni aradım çünkü sen ve Jake'in bunun bitmediğini bilmenizi istedim. Sen gidene kadar da bitmeyecek."

"Makayla-"

"Öleceksin, Wren. Beni yanlış anlama. Ve bu çok acı verici olacak. Ama Vander cesedini saklamama yardım edecek. Eb, Jake ve sevgili Milo Amcan, seni ölü bulamadıklarında umuda sarılacaklar. Belki, sadece belki, bir yerlerde hala hayatta olduğunu düşünecekler. En de umut, değıl mi? Zamanla bu umut sönecek. Daha çok acı çekecekler. Yavaş yavaş parçalanacaklar. Ve ben onları izlemek için orada olacağım." Burnunu çekti ve bir damla gözyaşını siler gibi gözünün yanına hafifçe vurdu. "Harika bir ön sıra koltuğum olduğundan emin olacağım."

"Jake senin de işin içinde olduğunu anlayacak." Makayla'nın eli düştü.

Wren'in bakışları doğrudan o ele yöneldi. "Birinci sorun bütün parmaklarının hâlâ yerinde olması. İnsanlar bir Sweetheart Slasher taklitçisinin iş başında olduğunu düşünsün kurguladığın sahnenin tamamıyla uyuşmuyor. Bence o sahnede biraz fazla ileri gittin."

"Bir parmağımı bile kaybetmeyeceğim!"

Wren öyle düşünmemişti, yoksa parmak çoktan gitmiş olurdu. "Sweetheart Slasher'ın parmakları kestiği gerçeği - bu kısım asla halka açıklanmadı. Ne yaptın, bunu Milo Amca'nın dosyalarını karıştırarak mı öğrendin? Hayatını mı?"

Makayla konuşmadı.

"Ne yaptın sen? Bütün o kanı evinde bırakabilmek için bir yerini mi kestin? Planın için bir darbe almanın yolu. Ama bu yeterince iyi değil, görüyorsun. Hâlâ başka bir sorunun var. İkinci sorun, kötü adam diye bir şey yok. Kötü adam sensin. Ayrıca kurban gibi davranıyorsun. Kendini kaybetmiş ve travma geçirmiş olarak ortaya çıkarsan, kimi suçlayacaksın? Tom barda Eb'e şok verdi. Eb, Tom'un ona ve Jake'e yalan söylediğini biliyor."

"Tom'u mükemmel bir kurban yapan da bu!" Memnuniyetle başını salladı. Makayla genişçe gülümsedi. "Ayrıca bulunamayacak, anlıyor musun? Tom nasıl bulunabilir ki? Seni alıp götürdü. İkiniz de bu gece ortadan kaybolacaksınız."

Vander Tom'a baktı. "Onu suya götüreceğim. Onu kesip köpekbalıklarına yedireceğim. Ya da, kim bilir? Belki de kendimi kanlı işten kurtarırım ve vücudunu bir şeyle ağırlaştırıp denize atarım. Her ne haltsa." Tamamen ilgisiz görünüyordu.

Belli ki ilk kez ceset atmıyor.

"Kötü adamlarını bulacaklar," diye güvence verdi Makayla. "Yaptıkları için intikamımı alacağım. Ve, biliyor musun? Belki biraz daha eğlenmek için Eb ya da Jake ile takılırım. Birinin canına okumaktan bahsediyorum."

"Onların tipi olduğunu sanmıyorum."

"Jake'le bardaki o sahneye kadar Eb'le sikiştiğini sanıyordum. Şaşkınlığımı hayal edin. Yine de, hadi, meraklı zihinler bilmek istiyor... ikisini de becerdin mi?"

Makayla'ya baktı. Konuşmadı. Buz yavaşça Wren'in vücudunda öylece baktı.

Makayla'nın yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme eriyip gitmeye başladı.

"Sevdiğin adamı kaybettin," dedi Wren. "Suçlu olan bir adamı. Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapıyordu sanırım? Gerçek bir büyücü, hmm?"

Makayla bir adım geri çekildi. "Kendini beğenmiş olmak kolay, değil mi? Eb ve Jake'in mükemmel olduğunu düşündüğün için mi? Onlar *katil*, Wren! Ama sanırım senin de bir tipin var, değil mi? Kızlar tıpkı babaları gibi erkeklere aşık olur derler. Sen de mi bir psikopata aşık oldun?"

"Bir psikopata bakıyorum," diye cevap verdi.

Vander güldü. Sonra kendini tuttu ve Makayla ona ters ters bakınca öksürdü.

"Üzgünüm," dedi omuz silkerek. "Ama korkmuyor ve hoşuma gidiyor."

Makayla'nın dikkati tekrar Wren'e yöneldiğinde ağzından sinirli bir çığlık çıktı. "*Neden* korkmuyorsun?"

"Çünkü sen benim yaşadıklarımın yanında bir hiçsin. Çünkü bu sandalyeden kalkmak üzereyim ve o bıçağı alıp sana saplayacağım."

Bıçak Makayla'nın elinden kaydı ve yere düştü. Onu almak için hemen eğildi.

"O korkmuyor," diye mırıldandı Vander. "Ama sen ."

"Benden korktun mu?" Wren sordu. Gözlerini kırıştırdı. "Neden? Milo Amcamın hayatını didik didik ederken ve Tatlı Yürek Katili'yle ilgili tüm keşiflerini yaparken benim hakkımda da bazı raporlara rastlamış olabilir misin? Belki de, ah, bağlanamayan bir çocukken yaratılan psikolojik profillerden bazıları, sanırım buna denirdi?"

"Sen de onun gibi misin?" Makayla nefes aldı.

"," diye söz verdi Wren. Kadınlar birbirlerine baktılar.

Makayla'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Gerçek bir gözyaşı. "Onu seviyordum ve geri istiyorum ama o gitti. Birinin bunu ödemesi gerekiyor."

"Ve o kişi ben olacağım."

"bu! Canlarının yanmasının tek yolu sevdiklerini kaybetmektir. Üçünün de sevdiği tek şey sensin."

Jake onu sevdiğini söylemişti. Hayatı duyduğu en sözlerdi. "İşte bu yüzden her an kapıya dayanabilirler."

"Nerede olduğunu bilmiyorlar!" Makayla gözyaşını sildi. "Bilmedikleri zaman seni kurtaramazlar!"

"Bundan emin misin?" Wren sandalyede biraz kıpırdandı. "Eb'in Tom tarafından bayıltılmış numarası yapmadığına emin misin? Yani, hadi ama..." Bakışları yerde gezindi. *Ürperme. İrkilmeyin.* Hayatının büyük bölümünde maske takmıştı ve bu numarayı biraz daha sürdürebilirdi. İçinde çaresiz bir çığlık fokurdarken bile kontrol kendisindeymiş gibi davranmaya devam edebilirdi. "Hadi ama, bu Tom. Gerçekten de *Tom*'un Eb'i kandırdığını mı düşünüyorsun?"

Ve ilk kez belirsizlik parladı. Hem Makayla'nın hem de fedaisinin yüzünde.

"Hepimiz Tom'un barda görüldüğünde yalan söylediğini biliyorduk. Çok gergindi. Çok titrekti. Bu yüzden Jake ve Eb'in aklına onu kandırmak geldi. Milo Amca'nın barının arka odasındaiken bunu konuştular. Jake bana detayları anlatmak için sadece bir dakikasını ayırdı. Ne olursa olsun devam etmemi söyledi. Hemen arkamda olacaklarını söyledi." Gülümsedi. "Pencerelerden dışarı bakarsan, sanırım şaşırabilirsin. İçimden bir ses Honey'i hemen içeri aldıklarını söylüyor. Polis arabaları muhtemelen burayı kuşatmıştır. Sessizce gelmiş olmalılar çünkü Honey sürpriz yapmak isteyecektir. Ben konuşup dikkatinizi dağıtırken, Jake ve Eb dışarıdaki merdivenleri tırmanıyorlardı. Biri ön kapıdan içeri dalmak üzere. Diğeri de arka kapıdan girecek. Ya ikinizi de öldürecekler ya da hayatınızın geri kalanını hapiste geçireceksiniz. Her iki durumda da siz intikamınızı alamazsınız ama ben ." İşte oldu. Bitti. Neredeyse kendi sözlerine inanacaktı.

İhtiyacı olan şey, umutsuzca ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılmasıydı. Birinin -belki de ikisinin, lütfen ikisinin de- gidip pencereden dışarı bakması. Çünkü o zaman kurtulabilir, bir silah kapabilir ve saldırmayı deneyebilirdi. Savaşmadan yenilmeyecekti.

Onu kullanmıyorlardı.

Arkadaşlar, arkadaşlarını sapkın intikam oyunlarında *kullanmazlardı*.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandı Makayla.

Wren suçlamayı reddetmedi. Elbette yalan söylüyordu. Ve kanıyordu.

Sadece kaşlarını kaldırdı. "Öyle miyim?"

Vander küfretti. Döndü ve yakındaki bir pencereye doğru yürüdü.

Makayla da öyle yaptı. O da döndü. Pencereye doğru koştu.

Önce Vander dışarı baktı. "Ben göremiyorum-"

Tom onun ellerini önden bantlamak gibi bir hata yapmıştı. Milo Amcası ona çoğu suçlunun seni önden bantlayacağını söylemişti. *Pek* çok güvenlik seansından birinde, istatistiksel olarak koli bandının en çok insan kaçırmak için kullanıldığını söylemişti.

FBI'nın belalı amcası onun asla kaçırılmayacağından emin olmak istemişti.

Nerede bak.

"Dışarıda kimse yok!" Makayla seslendi.

Pencereden uzaklaşmaya başladı.

Ama Vander'ın eli dışarı fırladı ve bileğine dolandı. "Bekle..."

Wren ayağa kalktı. Ellerini vücudunun önüne doğru kaldırdı, sonra Milo Amca'nın sihirli üçgen dediği şeyi yapana kadar başının üzerinde yukarı doğru kaldırmaya devam etti. Koli bandını standart bir yatay açıdan ayıramazdınız. Milo Amca ona bunun çok zor olduğunu göstermişti.

Ama sihirli üçgene sahip olsaydınız.

"Biri geliyor!" Vander panjurları yukarı itti. "Kahretsın!"

Muhtemelen yoldan geçen rastgele bir arabadır. Mükemmel zamanlamadan bahsediyoruz. Wren ellerini başının üstünden aşağı çekti ve aynı hızlı hareketle birbirinden ayırdı. Milo Amca her zaman, eğer kendisini yakalayan birine dirsek atıyormuş gibi görünmüyorsa, hareketi doğru yapmıyordur, derdi. Elleri kalçalarını geçtiğinde artık özgürdü. Ya da en azından bilekleri serbestti.

Wren bağlı ayaklarına baktı. Çok uzağa koşabilecek gibi değildi. Ama koşmak gerekli değildi, henüz değil.

"Lanet ," diye hırladı Vander. "Duruyorlar. Bir araba, iki-"

Wren ayaklarını V şeklinde açtı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yere çömeldi. Bant ıktı. Parmaklarıyla yırtabilirdi ama Milo Amca haklıydı, çömelmek daha hızlıydı. Wren mutfağa doğru giderken ses çıkarmadan geri . Milo Amca mutfağında bir bıçak seti bulundururdu. Bıçakları her zaman çok keskindi. Wren, Makayla'nın üzerinde kullandığı bıçağın o mutfak bloğundan geldiğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Amcasının çok sevdiği sekiz inçlik şef bıçağını tanıımıştı.

"Burada olamazlar!" Makayla .

"Aşğı inmeyeceğim. Zaten birçok kez hapse girdim!" Vander arkasını döndü. "Kaltak nerede?"

Sürtük mutfağa ulaşmıştı. Wren onun gürleyen ayak seslerini arkasında duydu. Tezgâhın üzerinde bekleyen bloğa doğru uzandı. Parmakları neredeyse ona ulaşmıştı.

Elleri onun beline kilitlendi. Onu geri çekti.

Ama bloktan bir şey almayı başarmıştı. Gerçi bıçağı değil. Milo Amca'nın bloğun dibinde sakladığı makas. Parmaklarını makasın sapındaki açık deliklerden geçirdi - Milo Amca'nın bir zamanlar gururla övündüğü gibi 'rahat tutuş'

-Ve kapalı makasın keskin kenarını kendisini yakalayan ellerden birine sapladı.

Vander acı dolu bir kükremeye onu bıraktı. Etrafında döndü ve makası tek yumruğuyla havaya kaldırdı. Vander saldırıyı engellemek için ellerini kaldırdığında bile Wren makası ona savurdu.

"Korkma!" Vander bağırdı ve başını sallıyordu. "Kahretsin, evet!" Çok fazla korkusu vardı. Sadece bunun onu durdurmasına izin vermiyordu.

"Üzgünüm bebeğim," dedi vücudunu onunkine çarpmadan hemen önce ve yere uçtular. "Seni öldürmek utanç verici olacak." Hâlâ makası tutmakta olan elini kavradı ve bükte. Parmaklarını kıracağını biliyordu. Sahip olduğu tek silahı bırakmayacağını da biliyordu.

Wren alnını onunkine çarptı. Ya da niyeti buydu. Ama ön kapı -Jake'in daha önce kırdığı ve polisler tarafından tam olarak tamir edilmemiş olan kapı- içeri doğru savruldu. Kapı duvara çarptı ve Vander'ın kafası sesle birlikte sağa doğru savruldu.

"Kahretsin!" Jake hızla sahil evine girerken Vander hırladı.

Jake'in gözleri ona kilitlendi. "Ondan uzak dur!" Jake. Büyük. Güçlü. Korkunç seksi. Kurşun geçirmez yelek giyiyor ve silahı elinde kilitli. "*Hemen Wren'den uzaklaş!*"

"Hayır dostum, onu öldürmek için para aldım. Ben her *zaman* işi alırım-"

Bom. Silah sesi Jake'in çıkmamıştı. Onun yerine sol taraftan, gürültüyle açılmayan arka kapıdan gelmişti. Vander'in vücudu yana doğru yığılırken bile, Wren kimin ateş ettiğini görebilmek için başını arka kapıya doğru çeviriyordu.

Milo Amca o kapıdan girmişti. Sessizce açmıştı. Wren, Jake'in onun dikkatini dağıttığını fark etti.

"Sana yeğenimden uzak durmanı söyledim," diye bağırdı Milo Amca.

Vander hırladı. Gırtlaktan bir çığlık.

Wren, sağ eli makasa sıkıca tutunurken bile geriye doğru yengeç yürüyüşü yaparak ondan uzaklaştı.

Vander belindeki silahı çekti ve silahı Milo Amca'ya doğru bir kavis çizerek kaldırdı.

Daha fazla silah sesi. İki . Üç mü? Dört mü?

Wren mutfaktaki tezgâhın yanına çömeldi. Hem Jake'in hem de Milo'nun tetikçiyi öldürmek için ateş ettiklerinden emindi. Vander'ın vücudu seğirdi ve etrafına kan sıçradı. Silahı şimdi uzanmış elinin birkaç metre ötesinde duruyordu.

"Wren!" Jake onun adını haykırdı.

Yukarı doğru tırmanmaya başladı. "Jake-"

Ama Wren tam olarak ayağa kalkamadan Makayla onu yakaladı. Makayla elini Wren'in saçlarında dolaştırırken bir yandan da şefin bıçağını ve kanlı ağzını Wren'in boynuna dayadı.

"Hayır!" Makayla Jake'e bağırdı. "Onu kurtaramazsın! Gregory'm *gitmişken* buraya gelip kahramanı oynayamaz ve sonsuza dek mutlu yaşayamazsın!" Bıçak daha derin kesti.

Wren makasını vücuduna yaklaştırdı. Dizlerinin üzerinde Jake ve Milo'nun yaklaşmasını izledi. İki adam da silahlarını yukarıda tutuyordu.

Eb ve Hunter hemen arkalarındaydı.

Ve...

"*Burada neler oluyor böyle?*" Honey aceleyle içeri girerken talepte bulundu. "Siz aptalların beklemesi gerekiyordu-"

"Herkes *dışarı!*" Makayla'nın çığlığı Honey'nin sözlerini kesti. "Dışarı yoksa boğazını keserim!"

"Zaten boğazını kesmişsiniz," diye karşılık verdi Jake, sesi düzdü. "Tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Yara o kadar derin değildi. Henüz değil.

"Herkes dışarı çıkmazsa ceset torbasına ihtiyacı olacak!" Makayla çığlık attı. "Şimdi!"

Honey önce Eb'e, sonra Hunter'a dokundu. "Çıkın dışarı," diye emretti. Tereddüt ettiler.

"*Dışarı,*" diye tersledi Honey.

Geri . Ama Eb'in yüz ifadesi öfkesini gösteriyordu.

Honey, Jake ve Milo Amca'nın arasına girdi. "Milo..." Honey'den bir nefes. "Dışarı çıkmanı istiyorum. Sen bir sivilsin. Bu olayla ben ilgilenebilirim."

"O benim yeğenim." Silahını indirmede. "Ve ikimiz de biliyoruz ki onları yalnız bırakırsak Makayla'nın yapacağı ilk şey Wren'i öldürmek olacaktır."

"Bunu bilemezsin." Makayla'nın yumruğu Wren'in saçlarını ve başını geriye çekti. Bıçak daha derin kesti. "Bir anlaşma yapmaya karar verebilirim. Ama eğer defolup gitmezsen anlaşma yapmayacağım!"

Milo Amca hareket etmedi. Wren onun yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu. "Vur beni," diye cüret etti Makayla. "Bahse girerim onu öldürecek kadar derin keserim.

beni öldürmeden önce. Bahse girerim ellerini boğazına sokup kanı durdurmaya çalışan sen olacaksın, tıpkı Wren'in yıllar önce Carrie'ye yaptığı gibi. Ve sonuç aynı olacak. Ölüm. Bu nasıl *bir his*, Milo? Yeterince çaresiz hissediyor musun? Olanlardan nefret ediyor musun? Gregory'yi o aptal teknede öldürmemiş olmayı diliyor musun?" Wren'in kulaklarını acıtan bir çığlık.

"Öldür beni," dedi Milo Amca. Silahını yere bıraktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Wren'in bununla hiçbir ilgisi yok."

"Onunla ilgili her şey vardı. *Her şeyde*. O benim hayatımı darmadağın eden domino taşı. Eğer onu evlat edinmeseydin, onunla tanışmasaydın, onu kurtarmasaydın, asla Hilton Head'de olamazdın. Asla bir yuva kurup aile babası olmaya çalışmazdın. Honey burada olmazdı çünkü sevgilin seni takip etmezdi. Eb ve Jake mi? Sanki o burada olmasaydı bu kasaba onların umurunda olacaktı. Herkesin burada olmasının tek sebebi Wren. Hepinizi sıraya sokan o. Siz piçlerin iyi olduğunuzu iddia etmenizi sağlayan kişi. Onun yüzünden Gregory öldü!"

Milo Amca bir adım geri çekildi. "Ben gidiyorum." Bakışları Wren'in yüzüne kaydı. "Sen baban değilsin."

Oh, yanıliyordu. "Ben babamın kızıyım." Boğazında büyüyen acı yüzünden boğuk bir sesle.

Yüzünde acı parladı. Bakışları kadının boğazına düştüğünde daha da kötüleşen bir acı.

Honey onu geri itti. "Git buradan! Hemen! Onun ölümünü izlemek mi istiyorsun?" Geri çekildi.

Wren başını sallamak istedi. Ona kalmasını söylemek için. Buradaki tek son oyun? Bu onun ölümü olacaktı.

Honey, Jake'e "Git," dedi.

"Beni vurmak ve kıcımdan sürükleyerek çıkarmak zorundasın," dedi Jake. Silahını hâlâ doğrultmuştu. "Wren'i ölüme terk ettiğim bir dünya yok. Wren'i *asla* terk edemeyeceğim bir dünya yok."

"Çık dışarı, tatlım." Makayla artık çılgılık atmıyordu. Onun yerine sesi fazlasıyla memnun geliyordu. "Git gerçek federalleri çağır. Bugünlerde işlerin nasıl yürütüleceğini bilmiyorsun. Benimle pazarlık yapacaklar. Eminim onun hayatı çok değerlidir..."

Honey bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha. Ama gitmedi. Eli kalçasına gitti. Kılıfına.

"Doğru kişi için çok değerli," diye bitirdi Makayla. "O doğru kişi sen misin, Jake? Söyle bana, Wren hayatta kalabilseydi ne verirdiniz?"

"Her şeyimi verirdim," diye cevap verdi

hemen. "Çünkü onu seviyorsun."

"*Evet.*"

Makayla gerçek bir sevinçle güldü. "Eb'e mesajları bu yüzden gönderdim. İzimi kaybettirmek için aşağılık bir teknisyenden yardım almak zorunda kaldım... ama sevdiğin şeyi kaybedeceğini bildiğinde çok daha değerli oluyor. Acının geleceğini bildiğinde. I

Seni ve Eb'i durdurmaya çalışırken izlemek istedim ama sen yapamazsın... O yapamaz. İkiniz de aresizsiniz. Tıpkı Gregory'nin öldüğü gece benim çaresiz olduğum gibi."

"Bize ateş etti," dedi Jake. "Teslim olmadı. Ateş etmeye devam etti."

"*Onu sen öldürdün!* Şimdi tam karşımdasın, elinde bir silah var... ama hiçbir şey yapamıyorsun."

Wren makasa açtı verdi. Aşağı baktı. Makayla'nın çıplak ayağını gördü. Wren hâlâ dizlerinin üzerindeyken, Makayla'nın ayağı sadece santim uzağındaydı.

"Babası aşkın bir yalan olduğunu düşünüyordu. Benim bir fikrim var. Neden Wren'e babasının ne kadar yanıldığını kanıtlamıyoruz? O silahını çevirmeni ve kendini vurmanı istiyorum. Her şeyi yapabileceğini, hatta ölebileceğini kanıtla-"

Wren makası Makayla'nın ayağının üst kısmına sapladı.

Makayla ılgık attı. Ama Wren'in saçını bıraktı. Bıçak keserken bile saçını bıraktı-

Wren bıçaktan kaçmak için tüm vücudunu geriye attı. Makayla'ya çarptı, onu yere düşürdü ve düşerlerken bile Wren döndü. Makası arkadaşına sapladı. Tekrar ve tekrar.

"*Wren!*" Jake onu yakaladı. Onu geri çekti. itti. Makayla bıçağıyla saldırdı.

Jake ateş etti. Makayla'nın göğsünün tam ortasına. *Jake'in beni sevdiğini kanıtlamak için ölmesine gerek yok.* Adam zaten bu gerçeği ona kanıtlamak için öldürmüştü.

Ve bunu tekrar mı yaptı?

Makayla'nın kafası mutfağın fayans zeminine çarptığında korkunç bir çatlama sesi çıkardı. Milo Amca'nın daha geçen yaz özenle döşediğı zemine. Kurşun yarasından kan akıyordu. Makasın açtığı tüm deliklerden.

Wren sürünerek ilerledi.

"Hayır!" Honey elini Wren'in omzuna vurdu. "Ona yaklaşma!"

Ama Makayla artık bir tehdit değildi.

Honey bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Telsizini kaptı ve destek çağırdı. Ama destek zaten oradaydı. Eb, Hunter ve Milo çok uzağa gitmemişlerdi. Pencerelerden tekrar içeri girmek için dönüp duruyorlardı.

Saldırmak için uygun zamanı bekliyorlardı. Sanki Wren hepsinin yardım etmek için içeri girmenin bir yolunu bulacağını bilmiyordu.

Onu sevdiler. Sevgi gerçektir. Aşk uğruna savaşmaya değer bir şeydi. Makayla bile kendi çapında sevmişti.

"Wren, bebeğim." Honey onun önünde çömeldi. Elini Wren'in boğazına koydu. "İyi olacaksın."

Evet, . Konuşmaya çalıştı. "J-Jake..." Bekle, hiç ses çıktı mı? Onun adını söyleyebilmiş miydi?

Her yerde çok fazla kan vardı.

"İyi olacaksın, tatlı kızım," diye söz verdi Honey. Honey'nin gözlerinde yaşlar vardı. Ama Honey asla ağlamazdı. Asla. Honey'nin eli Wren'in boğazına daha sert bastırdı.

Çok fazla kan. Her yerde. Wren kanın derisini kapladığını hissedebiliyordu. Onu ıslatıyordu. Tıpkı uzun zaman önce olduğu gibi. Baş dönmesi başını döndürüyordu. "Jake burada. Benimle kalacaksın, anladın mı?" Honey'nin sesi

salladı. "Milo, sedyeyi buraya getir!"

Sonra Jake oradaydı. Tam Wren'in önünde. Çok bitkin görünen bir yüzle ona bakıyordu. Gözlerinde korku ve yüzünde olmaması gereken çizgiler vardı. "Wren..." Jake onun adını dua eder gibi söyledi.

Bayılacaktı. Bunu biliyordu. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyordu. Her yerde kan vardı. Parmakları. Kollarında. Yüzü. Cildindeki yapışkanlığı hissedebiliyordu ve bu onu kesinlikle dehşete düşürüyordu. Gitmesini, gitmesini, gitmesini istiyordu ama orada öylece oturmak zorundaydı.

"Wren, Tanrım, *sakın* beni terk etmeye kalkma," diye emretti Jake. Jake ve emirleri.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," diye hırladı. "Bunu unutma. Her zaman. Ve cennetin beni henüz istediğini sanmıyorum. Cennet kapılarından geçmeme izin vermeleri için önce ruhumu temizlemem gerek. Ve seni de benimle birlikte cehenneme sürüklememe imkân yok."

Aşağı doğru kayıyordu. Düşüyordu.

Yoksa bunca zamandır yerde miydi? Wren sadece Jake'e baktığını biliyordu. O da ellerini Honey'ninkilerin üzerine koymuştu. İkisi de ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Angel, hiçbir yere gitme."

Bekle, bu Jake'in sesi miydi? Yoksa babasınınki miydi? "Hayır... kanatlar..." Yine, kelimelerin ortaya çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Ya da boğazı çok mu hasar görmüştü.

"Kanatlara ihtiyacın yok. *Bebeğim, lütfen...*"

Gözleri dalgalandı. Acı mıyordu. Bu muhtemelen iyiydi. Yoksa kötü müydü? Ama ona söylemesi gereken bir şey vardı. Carrie son bir kelime söylemeye çalışmıştı. Tam son anda. En önemli kişi için haykırmıştı.

Wren'in babası çok . İnsanlar severdi. Kavga ettiler. "Ben... seni seviyorum..." Wren söyledi. Ya da söylemeye çalıştı. "Aşk... Jake."

* * *

Gitmesine izin vermedi.

Wren'in kanı ellerini kaplamıştı. Kıyafetlerini.

Sağlık görevlileri onu sahil evinden aldılar. Ambulansa yüklediler.

Jake onu terk etmedi. Boynunu tutmayı bırakmadı. Baskı uygulamayı bırakmadı. Onunla birlikte araca bindi. Siren sesi duyulurken ve korku vücudunun her parçasına yayılırken onunla birlikte gitti.

Güzel Wren'i çok solgundu. Yanaklarında hiç renk yoktu. Boynunu boyayan koyu kırmızı dışında hiç renk yoktu.

Hayden'in sesindeki dehşeti duyabiliyordu. Acil yardım Wren'in ölüme ne kadar yakın olduğunu biliyordu.

Çok fazla kan kaybı.

Çok hızlı.

Wren, bebeğim, lütfen. Sana ihtiyacım var.

Siren çok yüksek sesle çalışıyordu. Büyük bir çukura çarptılar. Tüm araç zıpladı. Lanet olsun!

Wren'in gözleri açıldı.

Bir an için gözlerini dikip ona baktı. "Seni seviyorum," dedi ona.

Ve onun Wren'i... Ona gülümsedi.

Ckapt'ca Twc "t'm-Tkacc

KAN HER YERDEYDİ. PARMAKLARI. KOLLARINDA. YÜZÜ. YÜZÜ.

tenindeki yapışkanlığı hissedebiliyordu ve bu onu kesinlikle dehşete düşürüyordu. Gitmesini, gitmesini, gitmesini istiyordu ama orada öylece oturmak zorundaydı. Ona orada oturmasını söylemişti. Hareket etmemesini. Ses çıkarmamasını.

Kanın içinde oturmak ve hareket etmemek zorundaydı.

Ama çok yapışkandı. Cildinde sertleşiyordu. Hissedebiliyordu. Koklayabiliyordu. alabiliyordu. Ne kadar zamandır orada, kanla kaplıydı? Daha ne kadar orada kalacaktı?

Boğazında bir çığlık fokurdadı ve Wren onun serbest kalacağını biliyordu. Çığlık patladığında, ölmüş olacaktı. Canavar kazanmıştı. Mutlu son yoktu. Aşk yoktu. Umut yoktu.

O kazanacaktı. Ve o ölecekti.

"Sen nereye, ben oraya, Wren." Alçak, derin bir ses. Onu içine çekti. Kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. "Peki nereye gideceğiz? Hangi hayallerin peşinden gideceğiz?" Güçlü bir el onunkini kavradı. "Tanrım, seninle ilgili o kadar çok hayalim var ki. Doğrusunu istersen, gördüğüm *her* rüyanın odağında sen varsın. Evlenmemizi hayal ediyorum. Senin gözlerinle çocuk sahibi olmayı. Sana benzeyen bir kızım olsun isterdim. Ya da ikizlerimiz olsa nasıl olurdu hayal edebiliyor musun? İkiz kızlar." Bir duraklama. Adamın eli kadının elini sıktı. "Milo Amca'nın barında seninle dans etmeyi hayal ediyorum. Birlikte olmayı

Sen dünyanın önündeyken korkmuyorsun. Rol yapmak zorunda olmaman. Özgür ve mutlu olman. En çok istediğim şey bu, Wren. Senin mutlu olmanı. Güvende ve mutlu."

Göz kapakları çırpınarak açıldı. Dudakları aralandı.

"Bebğim, konuşmaya çalışma, henüz değil." Jake'in gözleri tam onun üzerindeydi. "Hastanedesin ve yemin ederim iyi olacaksın. Sadece konuşamazsın. Henüz konuşamıyorsun. Ama yakında konuşacaksın."

Birkaç kez göz kırptı. Kaşlarını çattı.

"Neyin var?" Jake hemen ona doğru eğildi. "Acı çekiyor musun? Ne oluyor?"

Serbest eli yukarı uzandı. Yanağına dokundu. Islaktı. Onun için mi ağlıyordu?

"Alerjiler," dedi Jake.

Kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Sana bir şey olması fikrine alerjim var." Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Yani bir daha incinemezsin, anladın mı? Seni yastıklarla, silahlarla ve Wilde'dan bir koruma filosuyla kuşatmam gerekse bile, bir daha asla incinmeyeceksin. Korunacaksın. Güvende olacaksın." Bir öpücük daha. "Mutlu olacaksın."

Makayla'yı sormak istedi. Olay yeri hakkında. Binlerce şey hakkında.

Ama ağır bir sis onu tekrar içine çekti. Bunların hiçbirini soracak zamanı olmayacaktı. Henüz değil. Ve konuşmaması gerekiyordu. Bu yüzden sadece "*Seni seviyorum.*" diye mırıldandı.

"Seni seviyorum, Wren. Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

* * *

ÜÇ HAFTA SONRA...

"Konuşmamız gerek Wren."

Rüzgâr saçlarını savururken sahilde duruyordu. Yaraları iyileşmiş olmasına rağmen Wren boynuna gevşek bir eşarp örtmüştü. Yaralıydı ama iyileşmişti. Şimdi hâlâ kırmızıydı ama zamanla solacaktı. Acı zamanla azalmaya meyilliydi.

Atkısı arkasındaki rüzgârda dalgalandı.

Sert, tanıdık sesle başını çevirdi. "Merhaba Milo Amca."

Üç hafta. Arkadaşının onu öldürmeye çalışmasının üzerinden üç hafta geçmişti. Wren'in, babasının açtığı yaralara çok benzeyen yaralarla hastaneye gönderilmesinden bu yana. Dünya artık seri katilin kızı hakkında her şeyi biliyordu. Yine de Makayla sayesinde kötü adam olmak yerine kurban rolünü üstlenmişti. Geçmişinin kabusundan kaçmaya çalışan yanlış anlaşılmış kız. Ama güvendiği bir arkadaşı tarafından ihanete uğramıştı.

Wren müşteri kaybetmemişti. Onları kazanmıştı. Ayrıca talk show yapma teklifleri aldı. Her şeyi anlatan kitaplar yazması için. Röportaj üstüne röportaj vermek için.

Bu istekleri geri çevirmişti. Dünyayla yüzleşmeye ve babası hakkında konuşmaya tam olarak hazır değildi. Belki de hiç olmayacaktı.

Jake her şey boyunca onun yanındaydı. İstikrarlı, güçlü ve her zaman tetikte. O gece Milo Amca'nın barına gidip onunla buluşması gerekiyordu. Büyük bir parti. Milo Amca'nın fikriydi. Geçmişin tüm acılarını unutturacak bir kutlama.

Milo Amca'nın ona yaklaşmasını izledi. Siyah bir smokin giymişti. Bu kutlama çok gösterişli olacaktı ya da o öyle ilan etmişti. Wren, Milo Amca'nın ayakkabı giymediğini fark etmekten kendini alamadı.

Ne de olsa burası sahildi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Milo Amca karşılık olarak gülümsemedi. Sadece tam onun yanına gelene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Büyük, kule gibi Milo Amca. Uzun zamandır onun kahramanı olan adam.

Ben babamın kızıyım.

Makayla ona saldırırken böyle düşündüğünü hatırlıyordu. Ama Wren o sırada Jonathan Wales'i düşünmüyordu. Milo Amca'yı ve onun kendisine dövüşmeyi nasıl öğrettiğini düşünüyordu. Hayatta kalmayı. Ona akıllı çalıkuşu efsanesinden bahsetmiş ve bunun kendisi için mükemmel bir isim olacağını söylemişti.

"Sahildeki evi satıyorum," diye açıkladı.

Kadın gözlerini kırıştırdı.

"Oh, ne var, kızım? Hayatımın geri kalanında her seferinde dehşet içinde ürpermeden oraya girebileceğimi mi sanıyorsun? Hayır. Yapmayacağım."

"O sahil evini seviyorsun." Onların evini. Kararsız ve korkmuş bir lise öğrencisiyken paylaştıkları ev.

"Yeni bir yeri de aynı derecede seveceğim." Dalgalar kıyıya vururken bakışları suya kaydı. "Bazen geçmişİ bırakman gerekir. Geleceğe doğru ilerlemelisin. Aksi takdirde, bu bok seni sürükler. Kanda boğulacaksın."

"Evet, orada bulundum ve bunu yaptım."

Küfür etti. Başını ona doğru çevirdi. "Öyle demek istemedim-"

"Seni seviyorum." Kelimeler ağzından çıkıverdi. Normaldi. Sesi yine normal geliyordu. Boğazındaki hasar çok derin değildi. İyiydi. Hayır, bundan daha iyiydi. Güvendeydi. Mutluydu. "Seni seviyorum," diye tekrarladı Wren.

Ağzı açık kaldı. Şok yüzünü tamamen gevşetmişti. "Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca sana bu sözleri hiç söylemedim."

"Sen..." Burnunu çekti. "Bana söylemek zorunda değilsin. Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ona gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Lanet olsun." Onu yakaladı. Kemiklerini kıran bir sarılmayla onu kendine çekti. Sanki Milo Amca başka türlü sarılırmış gibi. "Lanet olsun."

Yüzünü smokinine bastırdı. Şu süslü smokine. Hiç süslü şeyler yapmazdı, bu yüzden bu parti onun için gerçekten özeldi. Wren nedenini bildiğini hissediyordu.

"Seni seviyorum evlat," dedi.

O bir çocuk olmaktan çok uzaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Ama Wren, kaç yaşına gelirse gelsin, onun her zaman kurtardığı çocuk olabileceğini düşünüyordu.

"Sen benim kızımsın," diye ekledi hışımla. "Ve o makası cadının ayağına sapladığında seninle gurur duydum."

Geri çekildi. "Koli bandından kurtulmak için bana öğrettiğin tekniği kullandım."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Sana öğrettiğim hiçbir şeyi unutmadın, değil mi?" Onu bıraktı. Ancak hemen uçup gitmek isteyen eşarbı kaptı. Dikkatlice boynuna doladı. "Saklanmak zorunda değilsin. Hiçbir parçanı."

Artık değil. "Eşarbın şık olduğunu düşündüm."

Gür bir kaşını kaldırdı. "Sen her zaman şıksın," dedi. "Bu yüzden süslü bir parti veriyoruz. Sen şıklığı seviyorsun." Boğazını temizledi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kekelemesi kadının omurgasında tedirginlik yarattı. Milo Amca asla kekelemezdi.

"Sevgililer Günü Slasher'ının keşfinden size daha önce bahsetmememin nedeni..." Bir iç çekiş. Dalgalar çarptı. Yükseldi. Tekrar çarptı. "Geriye pek bir şey kalmamıştı. Çoğunlukla kemikler. Saçlar. Anlayacağınız, kalıntıları bulunmadan önce çok uzun bir süre önce ölmüştü."

Hava aşırı soğuk değildi, ama kollarını aniden ürpertici şişlikler kapladı.

"Daha önce bu kadar sık öldürürken nasıl durduğunu, nasıl uykuya daldığını merak ettik." Rüzgâr kırmızı buklelerini karıştırdı. "O ölmüştü, Wren. Tüm o zaman boyunca. Korkuyordun ama korkmana gerek yoktu. Yıllar önce sana saldırdıktan kısa bir süre sonra öldü."

Başını iki yana salladı.

"Kendi kendini yaraladı," diye ekledi, sesi daha da kalınlaşarak. "Ve kalıntıların yanında eski bir not vardı."

Başını bir kez daha salladı.

"Senin öldüğünü sandı. Medyaya sattığımız hikâyeyi satın aldı." Nefesi çok hızlı geliyordu. Kalbi çok sert atıyordu.

"Notta şöyle yazıyordu... 'Bir meleği öldürdüm. Benim meleğimi. Margaret, beni affet.'"

Margaret. Ama o artık Margaret değildi.

"Bu dünyada sevebileceği bir şey varsa, o da sendin."

Aşka inanmamıştı. Çünkü kalbi kırılmıştı. Hayır, aklı kırılmıştı. Kalp kırıklığı sadece bir bahaneydi. Çarpıtılmış ve hasar görmüştü ve çok fazla yıkıma meyilliydi. Başka hayatlar onun için önemli değildi. Diğer insanlar önemli değildi.

Ama sonunda, ona yaptıklarından pişman mu söylüyordu? Bu doğru muydu? Yoksa babasının son bir akıl oyunu muydu?

Bunun bir önemi var mıydı?

O aşka inanmıyordu ama o inanıyordu. Milo Amca'yı seviyordu. Honey'i severdi. Jake ve Eb'i ve kız kardeşleri Marley'i seviyordu.

Ve onu bekleyen hayatı sevecekti.

Wren kollarını Milo Amca'ya doladığında bu kez ayı gibi sarılan o oldu.

* * *

Barın tıklım tıklım doluydu. Son model, lüks araçlardan -çünkü Declan Flynn Marley'le gelmişti ve adam her zaman şık araba kullanırdı- Milo'nun eski dostları olan bazı yerlilerin tercih ettiği tekleyen klasik kamyonlara kadar akla gelebilecek her tür araçla doluydu.

Mekânın içi de aynı şekilde tıklım tıklımdı çünkü yerel halktan hiç kimse bu VIP etkinliğini kaçırmak istemiyordu. Şık gece kıyafetleri giymişlerdi; normalde smokinler bu barda pek uygun olmazdı ama bu bir

Normal bir geceydi. Sahnede bir grup çalıyordu, bar açıktı ve kahkahalar havayı dolduruyordu.

Jake'in tek bir görevi vardı. Sadece bir tane. *Wren'e ulaşmak*. Elinde bir şampanya kadehi tutuyor ve kalabalığın arasından ilerliyordu. Zor bir görev değildi çünkü insanlar onun yolundan çekilme eğilimindeydi. Ama Wren yle değildi. Güzel Wren'i ona yaklaştığında sadece gülümsedi.

Siyah bir elbise giymişti, ışık doğru vurduğunda *parıldayan* bir elbise. Kk askılı. Derin göğüs dekoltesi. Kulaklarında pırlantalar göz kırıyordu. Boynunda soluk kırmızı çizgiler vardı ve adam bu çizgilerden *nefret ediyordu* ünkü ona acısını hatırlatıyorlardı. Ama doktorlar bu çizgilerin solacağına söz vermişti.

Jake onun hiç yaralanmamış olmasını diledi. Keşke kana bulanmış olan kendisi olsaydı.

Keşke ona daha önce ulaşabilseydi. Keşke o-

"Kes şunu." Wren ondan şampanya kadehini aldı. "Bakışların bu gece çok güçlü ve herkesi korkutuyorsun." Yumuşak bir azarlama. Kendi kadehini onunkiyle tokuşturdu. "Eğer glmsersen, insanlar süslü kıyafetleri içinde titremeyi bırakacaklardır."

"Titremiyorsun." Sadece parlıyordu. Sadece güzel ve mükemmeldi ve onun yaşıyan rüyasıydı. "Seni korkutmuyorum."

"Tabii ki yok. Beni memnun ediyorsun." Ona göz kırptı. "ünkü beni seviyorsun."

"Evet." Sadece bu. Stark. Belki de gırtlaktan. "Ve seni seviyorum."

Yumuşak. Husky.

Evet, o bardan çıkıyorlardı, STAT. Onu yalnız yakalayacaktı. Onu soyacaktı. *Onun içine girecekti*. Jake onun sol eline uzandı.

"Herkes beni dinleyebilir mi?" Milo sahnede idi. Tipik Milo tarzıyla mikrofonu solistten almıştı. Ne de olsa burası onun bariydi, bu yüzden Jake adamın istediği buysa mikrofonun kontrolünü ele alabileceğini düşündü. Solist, Milo'nun mikrofonu

Milo direkte duran mikrofona doğru eğildi ve "Bazı duyurular var" dedi.

Herkes Milo'ya doğru döndü.

Honey sahnenin kenarında duruyordu, koyu kırmızı elbisesi kesinlikle görkemli görünüyordu. Rozetini kalçasına ilıstırmıştı.

"Teşekkür ederek başlamak istiyorum." Milo'nun kırmızı kafasını salladı. "Jacob ve Ebenezer Jones'a teşekkür ederim. Çocuklar..."

Erkek değillerdi. Çok uzun zamandır olmamışlardı.

Milo ne söylediğinin farkına varmış gibi, "Erkekler," diye düzeltti. "Kahretsin, bunu söylemek benim için zor... Onları her fırsatta Wren'imın peşinden koşan on altı yaşındaki serseriler olarak düşünüyorum... Kendilerine çelme takan..."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

Eb, Jake'in yanında belirirken, "Ayağımız ," diye homurdandı.

Jake o kadar emin değildi. Wren'e doğru bir bakış fırlattı. "Birkaç kez tökezlediğime eminim."

Ona gülümsedi. Evet, o gülümseme. Çarpan kalbine kadar etkisini hissetti. Yıllar boyunca kesinlikle birden fazla kez tökezlemışti. Çaba sarf ederek dikkatini tekrar küçük sahneye odakladı.

"Wren'imi kurtardığın için teşekkür ederim." Milo'nun elinde bir şampanya kadehi vardı. Gerçi Jake o kadehin şampanyayla değil İrlanda viskisiyle dolu olduğundan emindi. "Ama sanırım artık benim değil, öyle değil mi?" Milo gözlerini dikmiş Jake'e bakıyordu. "Onu sonsuza dek sev," diye emretti, sesi kalınlaşarak.

"Yapacağım," diye söz verdi Jake. Ve sesinin yüksek ve net olduğundan ve barın her tarafına taşındığından emin oldu.

Milo nefes verdi. "Güzel. Güzel." Derin bir nefes. "Burada benim de, yani benim de çok uzun zamandır sevdiğim bir kadın var. Ama korku gerçek bir baş belası, değil mi? Sizi geride tutabilir. En çok istediğiniz şeye asla sahip olamayacağınızı düşünmenize neden olur."

Honey aniden sahnenin kenarında çok ama çok gergin bir şekilde kaymaya başladı.

Milo ona doğru döndü. Tek dizinin üzerine çöktü.

"Vay anasını," dedi Eb.

Aynen öyle.

"Zamanı gelmişti," diye

ekledi Eb. Evet.

Milo elini Honey'ye doğru uzattı. İrlanda viskisiyle dolu şampanya kadehini tutmayan el. "Honey..." Milo başladı.

Bardaki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

"Yirmi yılı aşkın bir süredir üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapan bir adamla evlenir misiniz?"

Honey'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Yine de evet demedi. Topuklarını tekmeleyerek ona doğru koştu. Sonra sarılıp öpüşmeye başladılar ve herkes alkışlıyordu.

"Sanırım bu evet demek." Wren'in sesi sevincin de ötesindeydi. Hatta topuklu ayakkabılarının içinde biraz zıplıyordu.

"Sanırım kasabada bir düğün olacak." Eb şampanyasını boşalttı. "Ve bu sefer gelin cinayete meyilli olmayacak. Her zaman bir bonus."

Jake başını Wren'e doğru çevirmişti. "Belki birden fazla düğün olur."

Wren zıplamayı bıraktı. Jake'le yüzleşmek için döndü.

"Çünkü Milo'nun nasıl hissettiğini biliyorum. Korku sizi geride tutabilir. Birisi için yeterince iyi olmadığınızı, istediğiniz şeye asla sahip olamayacağınızı düşünmenize neden olabilir." Wren, Jake'in en çok istediği şeydi. "O zamandan beri üzerinde yürüdüğün zemine tapıyorum."

Sözünü bitiremedi. Wren kollarını ona dolamıştı ve onu deli gibi öpüyordu. O da aynı şekilde onu öptü.

"Vay canına," diye haykırdı Eb. Sonra... "*Kahretsin, evet.*"

Kesinlikle evet. Jake Wren'e daha da sıkı sarıldı.

Görev tamamlandı... Wren'i

koruyun.

Wren'i

seviyorum.

Wren'le evlen.

Ckapt'ca Twc "t'm-Foua

"BİRİSİ EN İYİ ARKADAŞINI KAYBETMİŞ GIBI GÖRÜNÜYOR." HUNTER

yaklaştı. Eb'e yaklaştıklarında dikkatli bir Declan Flynn tarafından gölgelendi.

Eb bara daha yeni varmıştı. Bir flüt şampanya daha içmeyi umuyordu. Ama görünüşe göre, planları raydan çıkmak üzereydi.

"Merak etmeyin, biz hâlâ yanınızdayız." Hunter bira şişesiyle Eb'i selamladı. "Senin yüzünü takmıyor olabiliriz ama hâlâ harika olduğumuzu düşünüyoruz."

Declan onaylarcasına homurdandı. Sanki bir tehdit arıyormuş gibi dikkatli bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. Muhtemelen öyle olduğu için. Adam *her zaman* tehdit aramaya meyilliydi. "İnanılmaz derecede harikayım," diye kabul etti Declan.

"Uh, huh. Senin için de harika." Parmakları bara vuruyordu. Bu adamlar neden onun depresyonda olduğunu düşünüyorlardı? Depresyonda değildi. "En iyi arkadaşımı kaybetmedim. O benim baldızım olmak üzere."

Declan gülümsemeye başladı.

"Bu haberi henüz paylaşma. Peki, tamam, git Marley'e söyle. Kız kardeşime her şeyi anlattığına eminim."

"Anlıyorum." Declan'dan bir baş sallama.

"Ama başka kimse değil. Wren ve Jake'in büyük bir duyuru için hazır olduklarını sanmıyorum." Durumu düşünmek için durakladı. Kabul etmiş miydi? O

emin olduğunu söyledi. Heyecanlı görünüyordu. Kardeşini öpmüştü. Gerçi teknik olarak "evet" kısmını henüz söylememişti. Başını çevirip kalabalığın arasından baktı. Honey ve Milo küçük dans pistinin ortasında yavaşça dans ediyorlardı. Diğer çiftler de onlarla birlikteydi. Marley fotoğraf çekiyordu.

İçkiler akıyordu. İnsanlar gülüyordu. Hayat . Diğer herkes için.

Bu, yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmesi gereken kısımdı. Mutlu olması. Ve kahretsin, Jake ve Wren için mutluydu. Biraz daha döndü ve dirseklerini barın tepesine dayadı. "Kardeşimin sonunda Wren'e asılacak cesareti bulmasına sevindim. On altı yaşımızdan beri ona aşık olduğuna eminim."

"Peki ona aşık değil ?" Declan sordu.

Declan'ın nezaketi umursamayacağına ve iki ayağıyla birden atlayacağına güvenin. "Belki biraz. Bir zamanlar." Wren ona çok benziyordu.

Kalabalığın arasından, Jake'le birlikte Honey ve Milo'nun yanında belirdiklerini gördü. Wren önce Honey'ye, sonra Milo'ya sarıldı. Jake de Milo'yla el sıkışmadan önce Honey'ye sarıldı. Sonra Jake'in eli hemen geri dönüp Wren'in kalçasına dolandı.

Wren Jake'e yakındı. Jake onu daha da yakınına çekti.

Eb'in dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Kardeşim o kadın için ateşin içinden geçerdi." *Ben de öyle.*

İfadesini sessizlik karşıladı.

Bakışları yanında duran iki adama doğru kaydı. "Ne?" Eb sordu.

"Birileri üzgün hissediyor," diye duyurdu Hunter.

Sadece *gülümsüyordu*. Bu nasıl üzüntüye eşit olabilirdi? Hangi dünyada? "Tanrı aşkına..." Telefonu çaldı ve tam zamanında sözünü kesti. Kışındaki iki ağrının geri çekilmesi gerekiyordu. "Buna bakmam lazım," dedi , ekranına bile bakmadan. "Muhtemelen büyük

Gizli malzeme. CIA işleri. İzninizle." Bunun muhtemelen saçma bir telefon görüşmesi olduğunu bilerek uzaklaştı ama Hunter'ın daha fazla alay etmesini bekleyecek durumda değildi çünkü lanet olsun...

Üzgün hissediyorum. Kahretsin. Kız kardeşi Declan'la evlenmişti ve Eb onun adına çok heyecanlanmıştı. Marley'nin mutlu olması gerekiyordu. O ışık, neşe ve tüm o güzel şeylerle doluydu. Aynı zamanda cehennemi de yaşamıştı. Jake'e gelince, Eb ikizinin hayatını en iyi şekilde yaşamasını istiyordu. Bazen Jake onu endişelendiriyordu. Jake karanlığın içine çok fazla girmişti.

Wren onu o karanlıktan çekip çıkaracak.

sırada, Eb de onu dışarı çekecek birinin olmasını diliyordu. Ama diğer günlerde karanlıktan çok daha fazla hoşlanıyordu.

Sonunda telefonun ekranına baktı. Arayan CIA'den biriydi. Buna ne dersin? Eb telefonu kulağına götürdü. "Yo, bak, tam olarak güvenli bir ortamda değilim..."

"Naomi Romano, Hudson Wyatt cinayetiyle suçlanmıyor." Naomi'nin görüntüsü aklından geçti. Altın rengi, kusursuz bir cilt. Koyu renk saçlarında ışık çizgileri. Koyu, lacivert gözler. Günah için yaratılmış dudaklar. Vücut mükemmel bir baştan çıkarıcı. Bir kadın.

Soğukkanlı bir katil. "Şu anda benimle dalga geçiyorsun." Tutuşu telefonu ezmekle tehdit ediyordu. "Polisler onu baş şüpheli olarak yakaladı. Savcı her şeyiyle onun peşindeydi-"

"Suçlamalar düştü. Serbestçe dolaşıyor. Eski ortağın olduğunu biliyorum," dedi CIA yöneticisinin düz sesi ona, "bilmek istersin diye düşündüm."

"O suçlu." Bundan emindi. Kesinlikle emindi. Hudson Naomi'yi sevmişti. Ve o...

Onu öldürdü. Ve şimdi bundan paçayı mı kurtarıyor?

"Suçlu olabilir ama yine de suçlanmıyor. Savcılık için yeterli kanıt yok."

Yani öylece çekip gidecek mi? Oh, lanet olsun, hayır. Onun gözetiminde olmaz. Hudson onun hayatını kurtarmıştı. Eb'in yapabileceği en az şey, katilinin yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamaktı. "Ben hallederim."

"Uh, Eb? Size burada bir dava *vermiyorum*. Bu bizim değil-"

"Bilgi için teşekkürler patron." Teknik olarak *eski* patronu. Gerçi Eb ailesine kariyer değişikliği haberini henüz vermemişti. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Bu sözler içimde tam bir dehşet uyandırıyor."

Korkmamalılar. Korkması gereken tek kişi kim? O da sevgili Naomi olurdu. Çünkü onun için geliyordu. İşi bitmeden önce, işlediği suçların bedelini ödediğinden yüzde yüz emin olacaktı. "Onu mahkum edecek delilleri . Onu savcıya gümüş bir tepside sunacağım. Dava açmaktan başka seçenek kalmayacak."

Telefonu cebine soktu. Omuzlarını geriye attı.

Barda onu bekleyen iki adama döndü. "Her şey yolunda mı?" Hunter ona sordu.

İyi mi? Hayır. Yakınından bile geçmedi. Dünya kötülükle doluydu. Naomi Romano günahın en iyi türüne benzeyen bir kadındı. Eski ortağını kendisine aşık olması için kandırmıştı. Sonra da düğünlerinin ertesi günü o piçi öldürmüştü. Hayır, hiç *de iyi* değil.

Ama onun tam olarak hak ettiğini aldığını görecekti. Ve bu eğlenceli bile olabilirdi. Çünkü sonunda onunla birlikte, içinde zincirlediği karanlığı dışarı çıkarabilecekti. Eb, dudaklarında geniş bir gülümseme belirirken, "Muhteşem," diye cevap verdi. "Birer içki daha içmeye ne dersin?"

Hunter küfretti. "Bu gülümseme beni korkutuyor."

Declan okunamayan bir ifadeyle sadece izledi. Eb'in gülümsemesi biraz daha genişledi.

Göz ucuyla Jake ve Wren'in bardan sıvıştıklarını gördü. En azından birileri mutlu sona ulaşacaktı.

Ve başka biri... başka biri aldığı canın bedelini ödeyecekti. Naomi Romano çok suçluydu ve bunu tüm dünyaya kanıtlayacaktı.

Ckapt'ca Twc "t'm-Five

DALGALAR SAHILE VURUYORDU. YILDIZLAR TEPEMİZDE PARLIYORDU.

Onu seven adam yanındaydı, parmakları onunkilere dolanmıştı. Ve bu şaşırtıcı derecede mükemmel gecede onu kaçırmak için bekleyen hiçbir kötü adam yoktu.

Bir kadın daha ne isteyebilir ki?

Topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı. Onları sol elinde taşıyordu. Jake hâlâ sık ayakkabılarını giyyordu ve her yerin kum olmasına aldırmıyor gibiydi. İri, güçlü ve sessizdi ve o anda adamın üzerine atlamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Oh, neden olmasın?

Ayakkabılarını düşürdü. Kuma çarptıklarında seslerini bile duymadı. Wren vücudunu Jake'in vücuduna yasladı ve Jake'in başını kendine doğru çekti. Dudakları buluştuğunda ağzı açık ve istekliydi ve Jake'in dilindeki şampanyanın tadını alabiliyordu. Jake'i öpmek bile kendini sarhoş hissetmesi için yeterliydi ama bunun şampanyayla hiç ilgisi yoktu, her şey onu seven adamla ilgiliydi.

Ve Wren onun kendisini sevdiğine inanıyordu. Tam ve mutlak bir kesinlikle. Karanlık zamanlarda onun yanında olmuştu. Dosdoğru ona bakmış ve hiç ürkmemişti.

Wren'i ölüme terk ettiğim bir dünya yok. Wren'i terk ettiğim bir dünya yok.

Bu sözleri Makayla ona sarıldığında söylemişti. Wren onun tüm varlığıyla bu sözlerde ciddi olduğunu biliyordu. Gerçeği onun yüzünde görmüştü. Gözlerinde.

Onu terk edebileceği bir dünya da yoktu. Jake onun için her şeydi. Ama yine de bu gerçeği o da çok uzun zamandır biliyordu. Sadece bunu itiraf etmekten korkuyordu.

Korkmak için bir neden yoktu, artık yoktu.

Umut zamanı gelmişti. Ve mutluluğun. Ve nihayet her ikisinin de uzun zamandır hayatlarını bağlamak için kullandıkları dikkatli kontrolü bırakmanın zamanı gelmişti.

"Bebeğim..." Jake onun ağzına karşı sevgi sözcüklerini üfledi. "Seni seviyorum."

Ondan bu sözleri duymaktan asla bıkmayacaktı.

"Seni istiyorum, Wren." Bir öpücük daha. Derin. Baştan çıkarıcı. Sahiplenici. Ayak parmakları kumda kıvrılırken bile dizlerinin bağının çözülmesine neden olan türden bir öpücük. "Hadi buradan defolup gidelim."

Wren onun geniş omuzlarını hafifçe itti. "Neden?"

"Böylece benim için çılgılık atana kadar seni becerebilirim."

Oh, evet, lütfen. Ama Wren başını salladı. "Gitmenize gerek yok. Sahilde sadece biz varız." Emin olmak için kontrol etmişti. Dalgalar vuruyordu. Bardan çok uzağa yürümüşlerdi. Yıldızlar, yakınlarda başka kimsenin olmadığını görmelerine yetecek kadar ışık veriyordu. Sadece onlar vardı. "Uzun zamandır böyle bir fantezim var," diye başladı Wren. "Sen ve ben sahildeyiz. Ve sanki hayatın buna bağılıymış gibi beni beceriyorsun-"

Bitiremedi. Onu tekrar kollarına aldı. Onu kendine doğru *kaldırdı*. Ne kadar seksi bir güç. Elbisesinin eteği daha da yukarı kalkmıştı. Elbisenin başlangıçta ne kadar kısa olduğu düşünüldüğünde, bu ek yürüyüş onu tamamen ona maruz bıraktı. Onu tatmaktan ne kadar zevk alsa da,

Wren, "K lot giymiyorum," diye itiraf edecek kadar uzun süre ağzını onunkinden ayırmak zorunda kaldı.       onun da bu gece için planları vardı. Jake'i baştan çıkarmak listesinin en başında yer alıyordu.

Hastaneden çıktığından beri ona çok dikkatli davranıyordu. Çok nazikçe. Sanki çok fazla baskıyla kırılabacağından endi eleniyormu  gibi. Bu onun Jake'i değildi. Bu o değildi. Ondan tutkunun tam saldırısını istiyordu. Onun vah ile mesini istiyordu. Wren de bu vah iliği kendisi için istiyordu.

Böylece Jake'i Baştan  ıkarma Operasyonu ba lamı tı. Ve şu ana kadar büyük bir başarıya ula mı  görünüyordu.

Bir ihtiyaç titremesi sert bedenini sarstı. Ağzı tekrar onunkine çarptı. Dili derinlere doğru ilerledi. Kadın göbeğini ona doğru bastırdı, hafifçe sürtündü.  oktan ıslanmı tı. Adam bunu biliyor muydu? Onun  p c kleriyle ıslanmı tı. Onu istemekten ıslanmı . Ve adam-

Onu yere indiriyorum. Tekrar ayağa kaldırıyorum.

Wren ters ters baktı. "Bu şekilde olmaz, Jake-" Wren, adam smokin ceketini silkip kumun üzerine serdiğinde sözünü kesti. Sonra, bir sonraki nefeste *onu* da ceketinin üzerine serdi. "Tamam, bu şekilde olur."

Güldü, sonra inledi, sonra iki parmağını içine kaydırđı.

Kadın inledi. Wren onu yakaladı ve tırnakları hâlâ giydiği pahalı beyaz gömleğin içinden güçlü omuzlarını ısırdı. Dalgalar  arpıyordu. Başını geriye eğdiğinde gökyüzünü dolduran yıldızları görebiliyordu.

"Bunu kaçırdım," diye homurdandı Jake.

Başını eğdi. Ağzı doğrudan klitorisine gitti. Onu i liyordu. Yalama ve ok ama, sonra içine dalmak için daldırma. Kalçaları onu selamlamak için havalandı. Onu alan sadece dili ve dudakları değildi. Parmakları onu *vah ile tiren* sert bir basınçla içine doğru ok adı.

Ve sadece yıldızlara bakmıyordu. Hızlı ve acımasız bir şekilde onlarla birlikte uçuyordu. Nefesini kesen ve

onun için eğilmişti.

"Prezervatif, lanet olsun bebeğim, prezervatifim yok!" çekildi. Yok.

Onunla birlikte yuvarlandı. Smokin ceketini çıkardılar. Onun üstüne tırmandı. Üstüne oturdu. Pantolonunu çekti ve gece için iç çamaşırını çıkaran tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. *Büyük beyinler aynı şekilde plan yapar ve baştan çıkarır.* Adamın sikinin ağır boyu ona doğru ilerledi. Kadın onu iki eliyle kavradı. Okşadı, pompaladı ve sonra sikinin geniş başını vücudunun kaygan girişine doğru itti. "Seninle bir aile kurmak istiyorum."

Hala heykel gibi duruyordu.

"Benim için o sensin, Jake. İstedğim adam. Sevdiğim adam. Ama belki..." Belirsizlik ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi. Tüyleri diken diken oldu. "Belki de kanımda kötü bir şey olmasından korkuyorsun?" *Baba gibi, kız gibi.*

"Sen hayatımdaki en iyi şeysin." Adam kadının içine girdi. Uzun, sert bir hamleyle taşaklarını kadının içine gömdü.

Wren inledi. Nefes nefese. Lezzetli dolgunluk karşısında gözlerini sıkarak kapattı. "Çocuklarımız... *Onları hayatım pahasına koruyacağım. Onları seveceğim, tıpkı annelerini sevdiğim gibi.*" Elleri Wren'in kalçalarına kenetlendi ve onu kaldırmaya başladı.

Onu. Yukarı. Aşağı. Yukarı, aşağı.

Dizlerini kuma bastırdı.

"Senin hakkında kötü *bir şey yok.*" Onu daha da sıkı kavradı. Kalçalarını ona doğru bastırırken sırtı kavislendi.

"Sen benimsin Wren, her zaman *benimsin.*"

Güçlü bir el kalçasını terk etti. Aralarına girdi. Parmakları klitorisini tıngırdatırken, adamın sert hamleleri kalçalarını havaya kaldırdı. Onun için daha da sert bir zevk patlamasıyla tekrar boşalmasını sağladı.

Yukarı doğru fırladı. Jake kollarını onun etrafında kavuşturdu ve onu göğsüne doğru çekti çünkü kadın neredeyse ona doğru yığılıyordu. Ağzı

boynuna gitti. Dudakları, hâlâ onu işaret eden soluk kırmızı çizgilerin üzerinde gezindi. Onu öptü. Onu sevdi.

Onun içine bir kükreyle girdi. *Belki* de okyanusun gök gürültüsünün sakladığı bir ses?

Ya da öyle olmasa bile.

Sahilde yalnızdılar.

Tek başına, gürleyen kalp atışları nihayet yavaşlarken. İç kasları onu hâlâ sımsıkı tutarken ve güçlü zevk artçı şokları içinde yankılanırken.

Başını kaldırdı. Ona baktı. Ona gülümsedi. Gerçek, sıcak bir gülümseme.

Ve Wren bu adamı hayatının sonuna kadar seveceğini biliyordu. Onu sevecek, onunla gülecek, onu ve birlikte sahip olacakları aileyi koruyacaktı.

Çocukları onun daha önce hissettiği dehşeti asla bilmeyecekti. Korku olmayacaktı. Aşkın var olduğunu inkar etmek yok. Çok gerçek olduğunu. Karanlıkta bekleyen canavarlar olmayacaktı.

Wren hayatının artık sonsuza dek değiştiğini biliyordu. Etrafını sevinçle saran bir ailesi olacaktı. Jake ve Eb olacaktı. Milo Amca ve Honey. Marley ve Declan. Anılar olacaktı. Ve hepsinden önemlisi.

Koruma. Güvenlik.

Daha önce hayal bile edemeyecek kadar korktuğu mutlu bir son.

Artık onu avucunun içinde tutuyordu.

Hiçbir şey sınır dışı olmayacaktı. Hiçbir hayal ulaşılamaz değildi. Her şey olabilirdi.

Herhangi bir şey, hatta dünyanın en iyi, en parlak aşkı bile.

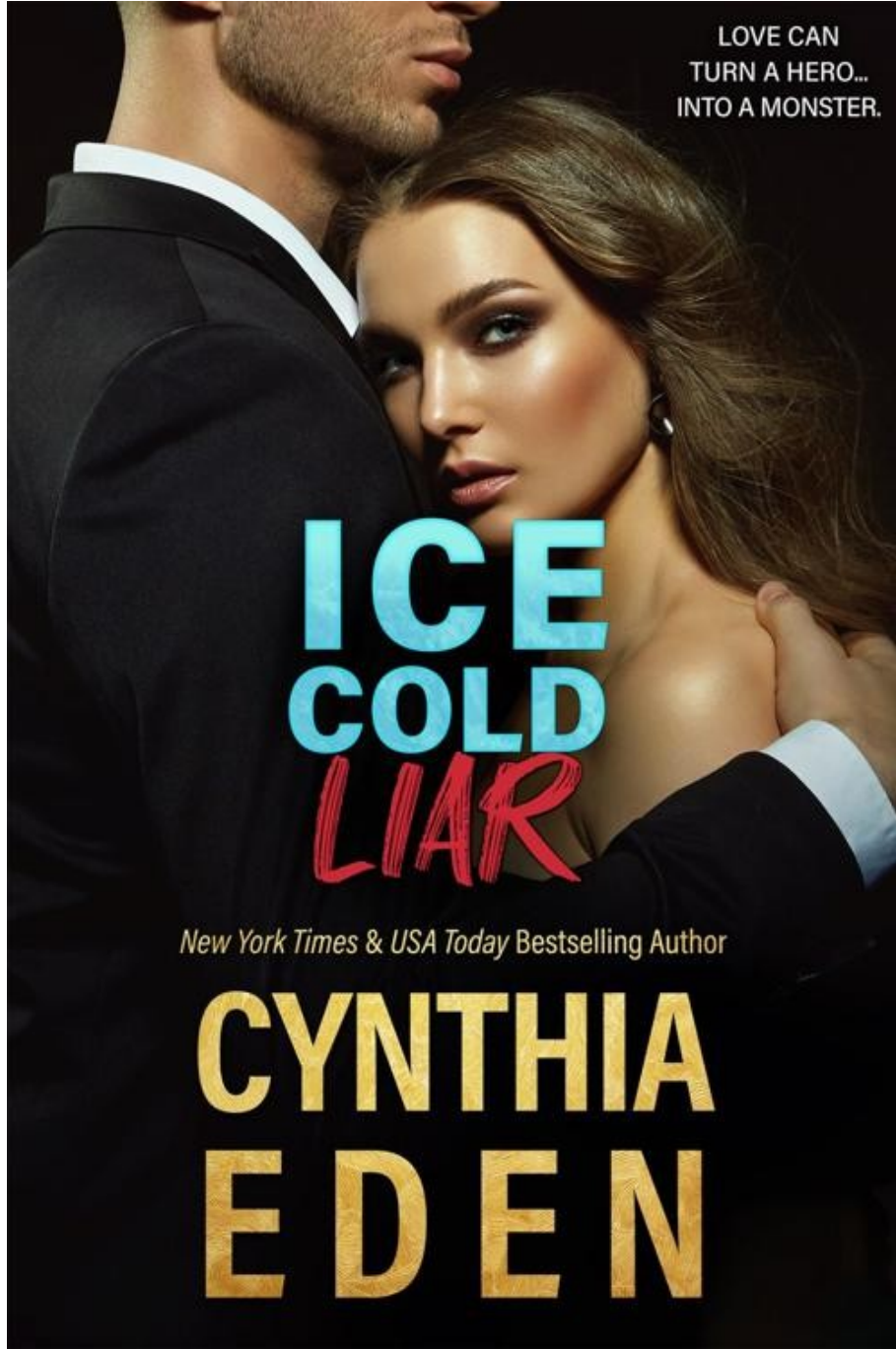
"Bu sahilden gidiyoruz," diye gürledi Jake. "Ve seni bütün gece boyunca becereceğim."

Kulağa hoş geliyordu. "Sözler, sözler..."

Kahkahası çınladı ve bu hayatında duyduğu en güzel sestti.

SON

Bir başka Buz Kırıcı kitabı yakında geliyor! Eb'in hikayesini okumak ister misiniz?

Güzel, çekici ve günah kadar suçlu.

Ebenezer "Eb" Jones ölümcül bir intikam havasındadır. Arkadaşını ve eski CIA ortağını Naomi Romano'nun öldürdüğünü biliyor. Polisler ondan şüphelenmiş, savcı onu suçlamak istemişti ama kadın onlar için fazla zekiydi. Adaletten kaçtı. Ya da o öyle sanıyor. Adam, kadının suçlarının bedelini ödemesini sağlamak üzere. Bir hayat için bir hayat. Onun hayatını kesinlikle mahvedecek. Söz verildi.

Tehlikeli, işbirlikçi ve soğukkanlı biri.

Yalan söylemek Eb için ikinci doğadır. Başka biri gibi davranmak nefes almak kadar kolaydır. Böylece Naomi'nin korumalarını atlatmaya çalışır. Sırlarını öğrenmek için. Ve o sırları öğrenecek. Hepsini onun güzel, yalancı dudaklarından öğrenmek zorunda kalsa bile. Bu onu soğukkanlı yapar mı? Suçlu. Kirli bir iş ama birinin yapması gerekiyor.

Başka bir düşman avının peşinde.

Adalet isteyen tek avcı Eb değildir. Naomi avlanmaktadır ve Eb'in devreye girip onu bir dizi ölümcül saldırıdan koruması gerekmektedir. Naomi döndüğü her yerde tehlikeyle karşı karşıyadır. Eb iyi adam, Naomi'nin ihtiyacı olan kurtarıcı gibi davranır. Naomi çaresizce yardım isterken Eb, kadının ya çok iyi bir oyuncu olduğunu ya da düşündüğü gibi bir katil olmadığını fark eder.

Şimdi onun bir kahraman olduğuna inanıyor ve korkması gereken biri olduğunu bilmiyor.

Eb, Naomi'ye yaklaşma görevinde başarılı oldu. Ancak şimdi, dikkatli kontrolü çözülmektedir. Onu istemeye başlar. Daha önce hiç hissetmediği kadar vahşi ve ilkel bir arzuyla ihtiyaç duymak. İki

Seçenekler-Naomi hayatında tanıdığı en iyi yalancıdır... ya da Eb ölümcül bir hata yapmıştır. Kalbinin sahibi olabilecek bir kadına ihanet etmiştir ve eğer dikkatli olmazsa, kıskanç bir düşman onları dünyasından koparabilir.

Ayrıca ihanetinin ne kadar derin olduğunu öğrendiğinde ondan sonsuza kadar nefret edebilir...

Tutku ölümcül olabilir. Peki ya aşk? Kahramanları canavara dönüştürür.

Yazarın Notu: Buz Kırıcılar ile başka bir faili meçhul vakayı çözme zamanı! Ancak... bu dava Ebenezer Jones için çok kişisel. Ve işler kişiselleştiğinde, kurallar çiğnenecektir. Kontrol kaybedilir. Ve buz gibi bir kalbi olan bir adam, kendini yalan söylerken ve onun olmaması gereken bir kadına aşık olurken bulur. Bir kılık değiştirme ustası olan Eb, istediğı zaman istediğı kişi gibi davranabilir. Naomi'den gereğı öğrenmek kolay olmalı. Ona aşık olmak mı? Bu planın bir parçası olmamalıydı. Evet...planı patlamak üzere.

Pcasso "al Message

Bir dakikanızı ayırıp bu kitapta yer alan konulardan biri olan intihar hakkında konuşmak istiyorum. Birkaç yıl önce çok sevdiğim bir arkadaşımı intihar sonucu kaybettim. Onu sık sık düşünüyorum ve keşke ona yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim diyorum. Siz ya da tanıdığınız biri intihar düşünceleriyle mücadele ediyorsa, 988'i arayabilirsiniz.

-ABD'de intihar krizleri için ulusal bir numaradır (aynı zamanda tüm ruh sağlığı sorunları için de geçerlidir). Tek başınıza mücadele etmek zorunda değilsiniz. İhtiyacı olan herkese kucak dolusu sevgiler gönderiyorum!

Aut'koa's Not'c

FORBIDDEN ICE'ı okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ice Breaker Cold Case Romance kitaplarını yazmaktan çok keyif aldım! Benimle birlikte soğuk vaka dünyasına girdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ve daha fazla soğuk vaka macerası sizi bekliyor -b'nin kitabı BUZ GİBİ SOĞUK YALAN sırada.

Eğer zamanınız varsa, lütfen YASAK BUZ için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar kesinlikle onlara minnettar! (İnanın bana, çok ama çok minnettarız!)

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber [bülteni](#) [listeme](#) katılın. Kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ bir kazanacağınızı söylemiş miydim?Cynthia Eden kitabı Çünkü alıyorsunuz!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook](#)'ta sohbet ederken bulabilirsiniz.

Yasak Buz'u okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Aşk kitaplarını sevdiğiniz için teşekkürler! Git bir macera listesi yap ve mutlu ol.

En iyisi,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Moac Nooks Nm Cm "t'kia Edc"

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [O Koruduğunda](#)
- [O Avlandığında](#)
- [O Dövüştüğünde](#)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzlar İçinde Donmuş](#) (Kitap 1)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (2. Kitap)
- [Buz Gibi Aziz](#) (3. Kitap)
- [Buzun Dokunduğu](#) (4. Kitap)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
- [Buz Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
- [Buz Gibi Öpücük](#) (8. Kitap)
- [Buzda Kilitli](#) (9. Kitap)
- [Vahşi Buz](#) (10. Kitap)
- [Acımasız Buz](#) (11. Kitap)
- [Zalim Buz](#) (12. Kitap)
- [Yasak Buz](#) (13. Kitap)
- [Buz Gibi Yalancı](#) (14. Kitap)

Milde Mays

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (3. Kitap)
- [Kırdığın Kalp](#) (4. Kitap)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (5. Kitap)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (6. Kitap)
- [Çizgiyi](#) (7. Kitap)
- [Cole'a Güvenmek](#) (8. Kitap)
- [Peşimden Gel](#) (9. Kitap)
- [Yaparım De](#) (10. Kitap)
- [Roma Düşecek](#) (11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (13. Kitap)
- [Cross My Heart](#) (14. Kitap)
- [Komşu Koruması](#) (15. Kitap)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (16. Kitap)
- [Beni Seven Hırsız](#) (17. Kitap)

Düşmüşler Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (1. Kitap)
- [İhanete Uğrayan Melek](#) (2. Kitap)
- [Zincire Vurulmuş Melek](#) (3. Kitap)
- [İntikam Meleği](#) (. Kitap)

Milde Mays: Haydutluk Yaptı

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (1. Kitap)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (. Kitap)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (3. Kitap)

Gece Maçı Paranormal Romantik

- [Beni Avla](#) (Kitap 1)
- [Adımı Öldür](#) (2. Kitap)
- [Seytanınızla Yüzleşin](#) (3. Kitap)

Kıralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (1. Kitap)
- [Odin'le Oynama](#) (2. Kitap)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (2. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (1. Kitap)
- [Yavaş Yanık](#) (Kitap 2)
- [Yakıp Yıkma](#) (3. Kitap)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (1. Kitap)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (2. Kitap)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap)

- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (1. Kitap)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (2. Kitap)
- [Ölümsüz ya da Canlı](#) (3. Kitap)
- [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (5. Kitap)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (6. Kitap)
- [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (. Kitap)
- [Acı Kan](#) (3. Kitap)

Maden Serisi

- [Almak Benimdir](#) (Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (3. Kitap)
- [Mine To Crave](#) (Kitap 4)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (6. Kitap)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın Var](#) (3. Kitap)
- [Beware Of Me](#) (Kitap 4)

Araf Serisi

- [İçimizdeki Kurt](#) (. Kitap)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (. Kitap)
- [Canavarı](#) (3. Kitap)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış](#) (1. Kitap)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (2. Kitap)
- [Günahla Bağlanmış](#) (3. Kitap)
- [Gecenin Bağladıkları](#) (4. Kitap)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (5. Kitap)

Tek Başına Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- Merhametsiz [Canavar](#) .
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Donatın](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#) .
- [Sıcak Bir Tatil](#) .

- [Bütün Gön Öldür](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Bir Casusla Noel](#) . .
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampirin Noel Şarkısı](#)

About' t'kc Aut'koa

Cynthia Eden aşk kitaplarını, çikolatayı ve yarı çılgın maceralara atılmayı seviyor. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader* en çok satanlar listelerinde yer almaktadır. Romantik gerilim, paranormal ve eğlenceli ağdaş romanlar . alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi [www. cynthiaeden.com](http://www.cynthiaeden.com) adresinde bulabilirsiniz.romantizm yazıyor

Yeni çıkan kitaplarından ve kitap fırsatlarından haberdar olmak istiyorsanız, bülten grubuna katıldığınızdan emin olun:cynthiaeden.com/newsletter . Yeni okuyucular bültenine kaydolduğunda, otomatik olarak ücretsiz bir Cynthia Eden e-kitabı veriliyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

